virtual-project.eu

JIM

THOMPSON

UCIGAȘUL DIN MINE

JIM THOMPSON

UCIGAȘUL DIN MINE

Original: *The Killer Inside Me* (1952)

Traducere din limba engleză de:
ONA FRANTZ

virtual-project.eu

PALADIN

2014

I

Îmi terminasem bucata de plăcintă și luasem încă o cafea când l-am zărit. Cursa de la miezul nopții ajunsese abia de câteva minute, iar el trăgea cu ochiul în restaurant printr-o fereastră aflată în capătul dinspre depou, ținându-și mâna streașină la ochi și clipind din cauza luminii. A observat că-l priveam și fața i s-a topit înapoi în umbră. Dar știam că rămăsese acolo. Știam că aștepta. În ochii vagabonzilor eram mereu o țintă ușoară.

Mi-am aprins un trabuc și m-am lăsat să alunec de pe taburetul înalt. Chelnerița, o fată nouă din Dallas, m-a urmărit cu privirea pe când îmi încheiam haina.

— Cum așa, nici măcar nu porți armă?! a spus ea pe un ton de parcă mi-ar fi comunicat o noutate.

— Nu, i-am zâmbit. Nu armă, nu baston, nimic de felul ăsta. De ce-aș purta?

— Dar ești polițist… adică ajutor de șerif. Dacă încearcă vreun borfaș să te-mpușțe?

— N-avem prea mulți borfași aici, în Central City, doamnă. În orice caz, omu-i om, chiar dacă o mai ia pe căi greșite. Dacă nu-i faci rău, nici el n-are să-ți facă rău. O să asculte de glasul rațiunii.

Ea a scuturat din cap, cu ochii căscați de uimire, iar eu am pornit către ușa din față. Patronul a dosit banii primiți de la mine și a pus peste ei câteva trabuce. Mi-a mulțumit din nou că mă ocupam de fiu-său.

— S-a schimbat cu totul, Lou, mi-a zis el, rostind cuvintele oarecum lipite între ele, cum fac străinii. Rămâne acasă nopțile, o duce bine la școală. Și vorbește întruna despre tine, îmi repetă mereu ce om bun e adjunctul Lou Ford.

— N-am făcut nimic. Doar am stat de vorbă cu el. I-am arătat cât de cât că mă interesează. Oricine altcineva ar fi putut să facă atâta lucru.

— Numai tu ai făcut asta. Fiindcă ești de treabă, îi faci și pe alții să fie așa.

Era pregătit să încheie conversația cu fraza aceea, dar eu unul nu eram. M-am sprijinit cu un cot pe tejghea, mi-am încrucișat gleznele și am tras îndelung și încet din trabuc. Îmi plăcea tipul – în orice caz, atât cât îmi place majoritatea oamenilor –, dar era prea bun ca să-l las în pace. Politicos, inteligent: mă dau în vânt după tipii de genul ăsta.

— Ei, îți zic eu, i-am spus pe un ton tărăgănat, îți zic eu cum văd treaba asta: omul nu obține de la viață mai mult decât investește el însuși în ea.

— Ăă, a făcut el, fâțâindu-se pe loc, cred c-ai dreptate, Lou.

— Mă gândeam mai deunăzi, Max, și mi-a venit deodată o idee nenorocită rău. Mi-a trecut prin minte așa, din senin… băiatul îi e tată bărbatului. Așa, pur și simplu. Băiatul îi e tată bărbatului.

Zâmbetul de pe fața lui devenea tot mai crispat. Îi auzeam pantofii scârțâind în timp ce se foia. Dacă e ceva mai rău decât o pacoste pisăloagă, aia e pacostea pisăloagă sentimentală. Dar cum să-i tai macaroana unui ins drăguț și prietenos, care și-ar da și cămașa de pe el dacă i-ai cere-o?

— Cred c-ar fi trebuit să mă fac profesor la colegiu sau așa ceva, am continuat. Până și-n somn rezolv probleme. Uite, valul ăla de căldură care ne-a lovit acum câteva săptămâni. O mulțime de oameni își închipuie că din cauza arșiței e așa de cald. Dar lucrurile nu stau așa, Max. Nu-i arșița, e umiditatea. Pun rămășag că nu știai, este?

A tușit ca să-și dreagă vocea și a îngânat ceva cum că era chemat la bucătărie. M-am prefăcut că nu-l aud.

— Încă ceva despre vreme, am spus. Toată lumea vorbește despre ea, dar nimeni nu face nimic. Până la urmă iese soarele și pe strada ta. În tot răul e și-un bine, cel puțin așa văd eu lucrurile. Adică, dacă n-am avea ploaia, n-am avea nici curcubeiele, este că am dreptate?

— Lou…

— Ei, cred c-ar fi cazul s-o șterg de-aici. Am destule treburi de făcut și nu vreau să mă zoresc. Graba strică treaba, după părerea mea. Îmi place să judec de două ori și să tai o dată.

Deja întinsesem coarda de zbârnâia, dar nu mai puteam să-l rețin. Să-i pălești pe oameni în felul ăsta este aproape la fel de plăcut precum celălalt soi de lovitură, cea adevărată. Soiul pe

care m-am luptat să-l uit – și aproape că-l uitasem – până am întâlnit-o pe ea.

La ea mă gândeam când am pășit afară în noaptea răcoroasă din West Texas și l-am văzut pe vagabond așteptându-mă.

II

Central City a fost fondat în 1870, dar după mărime nu s-a putut considera oraș până acum vreo zece-douăzeci de ani. De aici se expediau o mulțime de vite și nițel bumbac; iar Chester Conway, care s-a născut aici, a făcut din el cartierul general al Companiei de Construcții Conway. Cu toate astea însă, nu era nimic mai mult decât un spațiu măricel pe un drum din Texas. Apoi a avut loc boomul petrolier și populația a sărit la 48.000 aproape peste noapte.

Ei bine, orașul se întinde pe fundul unei văi mici, mărginite de o mulțime de dealuri. Nu era loc pentru nou-veniți, așa că aceștia s-au răspândit peste tot, cu case și cu afaceri, iar acum erau împrăștiați pe o treime din ținut. Nu e un lucru neobișnuit într-o țară aflată în plin boom petrolier, unde-s de găsit o mulțime de orașe ca al nostru, dacă vă abateți vreodată prin zonă. Orașele astea n-au o forță de poliție stabilă, doar câte un polițai sau doi. Biroul șerifului se ocupă de treburile polițienești și pentru oraș, și pentru tot ținutul.

Facem treabă bună, cel puțin din punctul nostru de vedere. Dar se mai întâmplă din când în când ca lucrurile s-o ia puțin razna, și-atunci punem de-o curățenie generală. În cursul unei astfel de curățenii generale, acum trei luni, s-a nimerit s-o întâlnesc pe ea.

— O cheamă Joyce Lakeland, mi-a spus bătrânul Bob Maples, șeriful. Locuiește la vreo șapte kilometri mai sus, pe Derrick Road, imediat ce treci de vechea fermă Branch. Și-a luat acolo o căsuță frumușică, în spatele unui pâlc de stejari negri.

— Cred că știu locul, i-am răspuns. Damă de consumație, Bob?

— Păăi… așa aș zice, dar e cât se poate de discretă și decentă. Nu forțează nota, nici nu se dă la zilieri sau oieri. De nu mi s-ar sui în cap predicatorii ăștia de prin oraș, nu i-aș zice nici du-te mai încolo.

M-am întrebat dacă nu cumva se servea și el și am hotărât că nu. N-o fi avut el Bob Maples o minte de geniu, dar era un om corect.

— Și cum să mă port cu această Joyce Lakeland? am întrebat. Să-i zic s-o lase baltă o vreme, sau să-și vadă de drum în altă parte?

— Păăi, a spus el încruntându-se și scărpinându-și țeasta, nu-ș' ce să zic, Lou. Pur și simplu… în fine, tu du-te acolo și vezi cum stă treaba cu ea și hotărăște-te singur. Știu c-o să te porți cu duhul blândeții, pe cât de blând și plăcut ești tu în stare să fii. Și știu că poți să fii neclintit dacă-i căzu'. Așa că du-te și vezi cum ți se pare. Eu o să te susțin, indiferent ce-ai de gând să faci.

Era în jur de zece dimineața când am ajuns acolo. Am oprit mașina în curte, după ce-am dat un ocol cu ea ca s-o pot scoate ușor la plecare. Nu i se vedeau plăcuțele de înmatriculare, dar nu în mod intenționat. Lucrurile pur și simplu se aranjaseră așa cum trebuia.

M-am strecurat pe verandă, am bătut la ușă și m-am tras puțin înapoi, scoțându-mi pălăria.

Nu mă simțeam prea în largul meu. Nici nu prea știam ce urma să-i spun. Om fi noi oarecum mai de modă veche, dar standardele noastre de comportament nu sunt la fel ca, să zicem, în est sau în vestul mijlociu. Pe-aici pe la noi zici „da, dragă doamnă" și „nu, dragă doamnă" la orice poartă fustă; adică la orice e de culoare albă. Pe-aici pe la noi, dacă-l prinzi pe unul cu pantalonii în vine, îți ceri scuze… chiar dacă după aceea trebuie să-l arestezi. Pe-aici pe la noi, dacă ești bărbat, ești bărbat și gentleman, altfel nu ești nimic. Și feri-te-ar Dumnezeu să nu fii!

Ușa s-a deschis câțiva centimetri. Pe urmă s-a deschis de-a binelea, iar în prag era ea, uitându-se la mine.

— Da? a spus pe un ton rece.

Purta pantaloni scurți de pijama și un pulover de lână; părul castaniu îi era zbârlit ca o coadă de miel, iar fața nefardată îi era trasă de somn. Dar nimic din toate astea nu conta. N-ar fi contat nici de s-ar fi târât afară dintr-o troacă de porci, îmbrăcată într-un sac de pânză. Ce era al ei era al ei.

A căscat cu gura până la urechi și a întrebat iar:

— Da?

Însă eu tot nu eram în stare să vorbesc. Cred că mă holbam cu gura căscată ca un băiețaș de la țară. Asta a fost acum trei luni, mi-aduc aminte, și nu mă mai pălise boala de aproape cincisprezece ani. De când aveam eu paisprezece.

N-avea mult peste un metru jumate și patruzeci și cinci de kile și arăta cam descărnată pe la gât și glezne. Dar era-n regulă. Perfectă era. Bunul Dumnezeu știuse exact unde să pună carnea pe ea, acolo unde folosea *într-adevăr.*

— Of, Dumnezeule mare! a spus ea și s-a pus deodată pe râs. Intră. Nu obișnuiesc așa devreme dimineața, dar…

Ținând deschisă ușa de plasă, mi-a făcut semn să poftesc înăuntru. Am intrat, ea a închis și a încuiat la loc ușa.

— Mă iertați, doamnă, am spus, dar…

— Nu face nimic. Dar mai întâi trebuie să-mi fac o cafea. Tu mergi în spate.

Am străbătut un mic hol până la dormitor, ascultând stânjenit cum își turna apă pentru cafea. Reacționasem ca un găgăuță. După un început ca ăsta, avea să-mi fie greu să mă mai port cu fermitate, deși ceva îmi spunea că așa era cazul să mă port. Nu știam de ce; nici acum nu știu. Dar fusesem convins de asta de la bun început. Aveam de-a face cu o duduiță care obținea tot ce dorea și puțin îi păsa ei de prețul de pe etichetă.

Ei, totuși, dă-o naibii; era doar o senzație. Se purtase în regulă și avea aici un locșor liniștit. Am decis s-o las în banii ei, cel puțin deocamdată. De ce nu? La un moment dat însă s-a întâmplat să arunc o privire în oglinda de pe comodă și imediat am știut de ce nu. Am știut că nu puteam să fac asta. Sertarul de sus al comodei era întredeschis și oglinda era ușor înclinată. Iar damele de consumație sunt o treabă, pe când damele de consumație cu pistoale sunt altă treabă.

L-am scos din sertar, un automat de calibrul .32, chiar pe când intra ea cu cafelele pe tavă. M-a fulgerat cu privirea și a trântit tava pe o masă.

— Ce faci cu ăla? s-a răstit la mine.

Mi-am deschis haina și i-am arătat insigna.

— De la poliție, doamnă. Ce faci *dumneata* cu el?

N-a zis nimic. Și-a luat poșeta din comodă, a deschis-o și a scos un permis. Fusese emis în Fort Worth, dar era cât se poate de legal. Treburile astea se respectă de regulă de la oraș la oraș.

— Mulțumit, curcane? m-a întrebat.

— Socot că-i în regulă, duduie. Și mă cheamă Ford, nu curcan.

I-am zâmbit cu gura până la urechi, dar nu mi-a răspuns la zâmbet. O nimerisem la fix cu bănuiala despre ea. Cu câteva clipe în urmă era pornită și pregătită să se culce cu mine și

probabil că nici n-ar fi contat dacă n-aveam para chioară-n buzunar. Acum era chitită pe cu totul altceva și, la fel, indiferent dacă eram polițist sau Hristos însuși, tot n-ar fi contat.

Mă întrebam cum supraviețuise atâta vreme.

— Isuse! a spus ea zeflemitor. Cel mai arătos gagiu pe care l-am văzut în viața mea, și te dovedești a fi un nenorocit de curcan trimis să iscodească. Cât vrei? N-am bucurii de oferit la polițiști.

Am simțit cum mă înroșesc la față.

— Cucoană, i-am spus, nu-i politicos din partea dumitale. Am venit doar să stăm puțin de vorbă.

— Imbecil nenorocit, a țipat ea. Te-am întrebat ce poftești.

— Dacă pui așa problema, o să-ți zic. Vreau să pleci din Central City până la apus. Dacă te mai prind pe-aici după aia, te arestez pentru prostituție.

Mi-am trântit pălăria în cap și-am pornit spre ușă. Ea mi s-a băgat în față, blocându-mi drumul.

— Ordinar janghinos ce ești. Un…

— Nu-mi vorbi mie așa, i-am spus. Nu face asta, doamnă.

— Ba chiar așa ți-am vorbit! Și-o s-o mai fac! Ești un ordinar, un ticălos, un codoș…

Am încercat să-mi croiesc drum pe lângă ea. Trebuia să ies de-acolo. Știam ce-avea să se întâmple dacă nu ieșeam și mai știam că nu puteam permite să se întâmple. Puteam s-o omor. Putea să mă apuce iar *boala.* Dar chiar dacă n-o omoram și nu mă apuca, avea să mă stoarcă de puteri. Ea ar vorbi. Ar răcni din toți plămânii. Iar lumea ar începe să se gândească și iar să se gândească și să-și pună întrebări despre *acea* perioadă de acum cincisprezece ani.

M-a pălmuit cu atâta forță, încât mi-au zornăit urechile, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Se legăna întruna. Mi-a zburat pălăria de pe cap. M-am aplecat s-o ridic, iar ea m-a pocnit cu genunchiul în bărbie.

Am dat înapoi pe călcâie, împleticindu-mă, și m-am așezat pe podea. Am auzit un hohot de râs răutăcios, apoi încă unul, oarecum împăciuitor.

— Ei drăcie, șerifule! N-am vrut… am… m-ai supărat așa de tare, că… am…

— Sigur, am rânjit.

Mi se limpezea privirea și-mi regăseam glasul.

— Sigur, doamnă, înțeleg care-a fost treaba. Mi s-a mai întâmplat și mie. Îmi dați mâna să mă ridic, vă rog?

— N-o să… n-o să-mi faceți niciun rău, nu?

— Eu? Ei, zău așa, doamnă…

— Nu, a spus ea și aproape că i se simțea dezamăgirea în voce. Știu că n-o să-mi faceți rău. Se vede de la o poștă că sunteți prea calm și relaxat.

S-a apropiat încet și-a întins mâinile spre mine.

M-am tras în sus. Am apucat-o de încheieturi cu o singură mână și i-am răsucit-o. Mișcarea asta aproape c-a năucit-o; nu voiam să fie complet năucită. Voiam să înțeleagă ce i se întâmpla.

— Nu, păpușă, am zis printre dinți. N-am de gând să-ți fac rău. Nici nu mi-ar trece prin cap să-ți fac rău. Am de gând doar să-ți încing curul de să-ți ia foc.

Am spus-o și vorbeam serios – și aproape c-așa a fost, fir-ar să fie.

I-am ridicat puloverul în sus peste față și l-am înnodat la capăt. Am aruncat-o în pat, am tras pantalonii scurți de pe ea și i-am legat gleznele cu ei.

Mi-am scos cureaua și am ridicat-o deasupra capului…

Nu știu cât a durat până m-am oprit, până mi-am revenit în simțiri. Tot ce știu este că brațul mă durea al dracu’ de tare, că fundul ei era tot o vânătaie și că-mi pierdusem mințile de speriat ce eram – atât de speriat pe cât poate omul să fie fără să-și dea duhul din cauza asta.

I-am eliberat picioarele și mâinile și i-am scos puloverul trăgându-i-l peste cap. Am înmuiat un prosop în apă rece și am șters-o cu el. I-am turnat cafea printre buze. Și în tot acest timp nu m-am oprit din vorbit, rugându-mă de ea să mă ierte, spunându-i cât de rău îmi părea.

Am îngenuncheat lângă pat, m-am rugat de ea și mi-am cerut iertare. Într-un târziu, fluturându-și pleoapele, a deschis ochii.

— N… nu, a șoptit ea.

— Nu, gata, i-am spus. Pe cuvântul meu, doamnă, niciodată n-o să mai…

— Nu vorbi.

Și-a trecut ușor buzele peste ale mele.

— Nu spune că-ți pare rău.

M-a sărutat iar. A început să bâjbâie cu mâinile pe la cravata mea, pe la cămașă; se apuca să mă dezbrace după ce aproape o jupuisem de vie.

M-am întors acolo și-a doua zi, și-a treia. M-am tot întors. Era de parcă vântul aținase un foc muribund. Am început să tachinez oamenii păstrându-mi aerul acela serios – sarcasmul meu era un substitut pentru altceva. Am început să mă gândesc la reglarea conturilor cu Chester Conway, de la Compania de Construcții Conway.

N-o să zic că nu mă gândisem la asta și înainte. Poate că rămăsesem atâția ani în Central City tocmai în speranța de-a mă răzbuna. Dar, de n-ar fi fost ea, nu cred c-aș fi trecut vreodată la fapte. Ea înteținse din nou vechiul foc. Ba chiar mi-a arătat cum să-mi reglez conturile cu Conway.

Ea mi-a furnizat răspunsul, deși fără să știe. S-a întâmplat într-o bună zi – sau mai degrabă într-o noapte – la vreo șase săptămâni după ce ne-am cunoscut.

— Lou, mi-a spus, nu vreau să mai continuăm așa. Hai să plecăm din orașul ăsta de toată jena, să plecăm împreună, doar tu și cu mine.

— Aoleu, ești nebună! mi-a scăpat replica înainte să mă pot controla. Crezi c-aș… aș…

— Dă-i drumul, Lou. S-aud și eu cum zici. Zi-mi – aici a început să tărăgăneze cuvintele – ce familie veche și frumoasă s'teți voi toți, alde Ford. Zi-mi, noi toți alde Ford, doamnă, nici nu ne-am gândi noi să trăim cu f'una din voi, târfe-mputite, doamnă. Noi alde Ford pur și simplu s'tem al'fel făcuți, doamnă.

Asta a fost o parte din chestiune, o parte importantă. Dar nu cea mai importantă. Știam că femeia asta scotea ce era mai rău din mine; știam că, dacă nu mă opream curând, n-aveam să mai fiu capabil vreodată să mă opresc. Aveam să sfârșesc după gratii sau pe scaunul electric.

— Zi, Lou! Zi, și-o să zic și eu ceva!

— Nu mă amenința tu pe mine, păpușă, i-am spus. Nu-mi plac amenințările.

— Nu te amenințț, doar îți spun. Te crezi prea bun pentru mine… și eu o să… o să…

— Dă-i înainte. Ți-a venit rândul la vorbit.

— N-aș vrea să fac asta, Lou, iubitule, dar n-am de gând să renunț la tine. Niciodată, niciodată, niciodată. Dacă acum ești

prea bun pentru mine, atunci o să fac eu în așa fel încât să nu mai fii.

Am sărutat-o lung și apăsat. Deși habar n-avea, păpușa era moartă, și într-un fel nici că puteam s-o iubesc mai mult de-atât.

— Ei, acuma, păpușă, am spus, te-ai agitat în halul ăsta, și pentru ce? Pentru nimic! Mă gândeam la problema cu banii.

— Am eu niște bani. Și pot să mai fac rost. Mulți bani.

— Mda?

— Pot, Lou. Știu că pot! E nebun după mine și prost ca noaptea. Pun pariu că moșul, dacă ar crede că am de gând să mă mărit cu el, ar…

— Cine? Despre cine vorbești, Joyce?

— Despre Elmer Conway. Știi cine e, nu? Bătrânul Chester…

— Îhî, am răspuns. Îhî, îi știu prea bine pe-alde Conway. Cum te gândești să-l agăți?

Am discutat chestiunea, întinși în pat unul lângă altul, în timp ce de undeva din noapte o voce părea a-mi șopti să renunț: *Renunță, Lou, nu-i prea târziu dacă te oprești acum.* Și am încercat, Dumnezeu știe c-am încercat. Dar imediat după aceea, imediat după ce-am auzit vocea, mâna ei a apucat-o pe a mea și a început să și-o îndese între sâni; și a gemut și s-a înfiorat toată… și uite-așa n-am mai renunțat.

— Ei, am spus după un timp, cred că putem s-o scoatem la capăt. După cum văd eu lucrurile, dacă nu reușești din prima, încearcă iar și înc-o dată.

— Ăă, dragule?

— Cu alte cuvinte… dacă vrei, poți!

Ea s-a foit puțin în așternut și apoi a chicotit.

— Ah, Lou, măi omule, ce vrăjeală ai în tine, măi! Mă omori cu zile!

•

… Strada era cufundată în întuneric. Stăteam la câteva uși distanță de cafenea, iar vagabondul stătea și el și se uita la mine. Era un ins tânăr, cam de vârsta mea, și purta ceva ce trebuie să fi fost cândva un costum bunicel.

— Ei, ce zici de asta, amice? spunea el. Ce zici de asta, ha? Am tras o beție strașnică și pe cuvântul meu că dacă nu pun mâna pe ceva mâncare cât de curând…

— Ceva să te mai încălzești și tu, ei? am spus.

— Îhî, orice, cât de puțin, dacă poți să m-ajuți, și-o să…

Mi-am scos trabucul din gură cu o mână și m-am prefăcut că mi-o strecor pe cealaltă în buzunar. Apoi l-am prins de încheietura mâinii și i-am stins în palmă ciotul trabucului.

— Isuse, amice! a înjurat și s-a smucit de lângă mine. Ce dracu' ai de gând?

Am râs și i-am arătat insigna.

— Cară-te de-aici, i-am spus.

— Sigur, amice, sigur, a zis, dându-se înapoi.

Nu părea cine știe ce speriat sau furios; mai degrabă i se trezise interesul.

— Dar fă bine și-ai grijă cu chestia aia, amice. Fă bine și-ai grijă cu ea.

S-a întors cu spatele și a luat-o în direcția șinelor de tren.

M-am uitat după el, cuprins de o stare de rău și de-un tremur; apoi m-am urcat în mașină și am pornit spre casa sindicatelor.

III

Casa Sindicatelor din Central City se afla pe o stradă lăturalnică, la câteva cvartale distanță de piața tribunalului. Nu era cine știe ce de capul ei: o clădire de cărămidă cu etaj, veche, cu parterul închiriat și transformat în sală de biliard, în timp ce etajul era ocupat de birourile și sala de conferințe a sindicatelor. Am urcat scara și am înaintat pe holul întunecat către capăt, unde se afla ușa de acces spre câteva dintre cele mai bune și mai spațioase birouri din clădire. Pe geam scria:

CENTRAL CITY, TEXAS
Consiliul Sindicatelor din Construcții
Joseph Rothman, Președinte

Rothman a deschis ușa înainte de-a apuca eu să răsucesc mânerul.

— Hai să mergem în spate, a spus el, strângându-mi mâna. Îmi pare rău că te-am rugat să vii la ora asta târzie, dar pentru că ești funcționar public și tot tacâmul, m-am gândit că așa ar fi cel mai bine.

— Îhî.

Am dat din cap aprobator, dorindu-mi să fi putut evita complet întâlnirea cu el. Pe-aici legea e cam de-o singură parte a baricadei, iar eu știam deja despre ce voia el să discute.

Era un ins la vreo patruzeci de ani, scund și îndesat, avea ochi negri pătrunzători și un cap care părea prea mare față de restul trupului. Ținea un trabuc în gură, dar după ce s-a așezat la birou, l-a lăsat jos și a început să-și ruleze o țigară. A aprins-o și-a suflat fumul peste chibritul aprins, ferindu-se să mă privească în ochi.

— Lou, a spus șeful sindicatului, după care a avut un moment de ezitare. Am ceva să-ți spun, în cel mai mare secret, îți dai seama, dar mai întâi aș vrea să-mi spui tu ceva. Probabil că din punctul tău de vedere e un subiect destul de sensibil, dar... În fine, Lou, ce părere aveai tu despre Mike Dean?

— Ce părere aveam? Nu prea cred că-nțeleg ce vrei să zici, Joe.

— Era fratele tău vitreg, nu? Tatăl tău l-a adoptat?

— Da. Tata era doctor, știi…

— Și încă unul foarte bun, din câte-am înțeles. Scuză-mă, Lou. Spune mai departe.

Deci așa aveau să se petreacă lucrurile. Meci și revanșă. Fiecare dintre noi încercând să afle ce gândea celălalt, fiecare spunând lucruri despre care știe prea bine că celălalt le-a auzit de mii de ori. Rothman avea ceva important să-mi comunice și părea că intenționa s-o facă la modul dificil – și precaut. Mă rog, asta nu mă deranja; aveam să intru în jocul lui.

— El și familia Dean erau prieteni vechi. Când i-a ucis epidemia aia mare de gripă, el l-a adoptat pe Mike. Mama mea nu mai trăia, murise încă de când eram eu mic. Tata s-a gândit că Mike și cu mine aveam să ne ținem companie unul altuia și că menajera putea să aibă grijă de noi amândoi la fel de ușor cum avea grijă și de unul singur.

— Aha. Și cum ți s-a părut asta, Lou? Adică, uite, tu ești singurul fiu și moștenitor, iar taică-tău aduce în casă alt fiu. Nu te-a zgândărit măcar un pic?

Am râs.

— Ce naiba, Joe, aveam patru ani pe-atunci și Mike avea șase. Nu prea te preocupă banii la vârsta aia, și oricum tata n-avea niciun sfanț. Era prea milos ca să-și preseze pacienții să plătească.

— Așadar, îl simpatizai pe Mike?

Tonul vocii lui sugera că nu era prea convins.

— A simpatiza nu-i cuvântul potrivit, am răspuns. Era cel mai grozav, cel mai minunat tip din lume. Nici pe-un frate de-adevăratelea nu l-aș fi putut iubi mai mult decât pe el.

— Chiar și după ce a făcut ce-a făcut?

— Și ce-a făcut, mai exact? am întrebat tărăgănând cuvintele.

Rothman a ridicat din sprâncene.

— Și mie îmi plăcea de Mike, Lou, dar faptele rămân fapte. Tot orașul știe că de-ar fi fost puțin mai vârstnic ar fi fost trimis pe scaunul electric, nu la școala de corecție.

— Nimeni nu *știe* nimic. N-a existat nicio dovadă.

— Fata l-a identificat.

— O fetiță de nici trei ani! Ar fi identificat orice ins care i-ar fi fost arătat.

— … Iar Mike a recunoscut! Și-au mai scos la lumină și alte cazuri.

— Mike era speriat. Habar n-avea ce vorbește.

Rothman a clătinat din cap.

— Lasă, Lou. De fapt, nu mă interesează treaba asta, doar părerea ta despre Mike… Nu te-ai simțit cam jenat când s-a întors în Central City? N-ar fi fost mai bine să păstreze distanța?

— Nu. Eu și tata știam că nu fusese Mike. Vreau să spun că – am șovăit – știindu-l pe Mike, eram convinși că n-avea cum să fie el vinovatul.

Fiindcă eu eram acela. Mike luase asupra lui vina mea.

— Îmi doream să se-ntoarcă Mike. Și tata-și dorea asta.

El îl voia aproape ca să mă supravegheze pe mine.

— Dumnezeule mare, Joe, luni de zile-a tras tata sfori să-i obțină lui Mike slujba de inspector municipal în construcții. N-a fost treabă ușoară, la ce sentimente nutreau oamenii pentru Mike, cu toată influența și popularitatea de care se bucura tata.

— Tot ce spui e-adevărat, a încuviințat Rothman cu o înclinare a capului. Așa văd și eu lucrurile. Dar trebuie să mă asigur. N-ai fost oarecum ușurat când Mike a fost omorât?

— Pe tata l-a ucis șocul. Nu și-a mai revenit niciodată. Cât despre mine, mă rog, tot ce pot să zic e că aș fi vrut să fiu eu în locul lui Mike.

Rothman a rânjit.

— Bine, Lou. Acum e rândul meu… Mike a fost omorât acum șase ani. Mergea pe o grindă la etajul șapte în New Texas Apartments, o lucrare a firmei Conway, când cică ar fi călcat pe-un piron slăbit. S-a aruncat pe spate ca să cadă în interiorul clădirii, pe podele. Dar etajele încă n-aveau podele montate ca lumea; erau doar câteva scânduri împrăștiate ici și colo. Mike a căzut până la subsol.

Am încuviințat dând din cap.

— Așa. Ce-i cu asta, Joe?

— Ce-i cu asta?!

M-a fulgerat cu privirea.

— Mă-ntrebi ce-i cu asta când…

— Ca președinte al sindicatelor din construcții, doar știi, fierarii betoniști sunt sub jurisdicția ta, Joe. E obligația lor, ca și-

a ta, să aibă grijă ca fiecare etaj să aibă podelele montate pe măsură ce se înalță clădirea.

— Acum vorbești ca un avocat! a spus Rothman, plesnind biroul cu palma. Sindicatul fierarilor n-are putere aici. Conway n-a vrut să pună podelele și noi n-am avut cum să-l obligăm.

— Ați fi putut să declarați grevă la fața locului.

— Ei, asta e, a spus Rothman și-a ridicat din umeri. Cred c-am făcut o greșeală, Lou. Înțelesesem c-ai zis că tu…

— M-ai auzit foarte bine. Și hai să nu ne mai ducem cu prețul unul pe altul. Conway a făcut reduceri de dragul banilor. Tu l-ai lăsat, tot de dragul banilor. Nu zic că tu ești de vină, dar nici vina lui nu văd să fie. Pur și simplu, așa a fost situația.

— Păi, a șovăit Rothman, e cam ciudată atitudinea asta a ta, Lou. Îmi pari așa, foarte detașat de chestiunea asta. Dar dacă așa simți tu, poate și eu ar trebui să…

— Poate *eu* ar trebui, l-am întrerupt. Lasă-mă pe mine să vorbesc și pe urmă n-o să mai fie nevoie să te simți ciudat. A fost un nituitor acolo sus cu Mike când a căzut. Făcea ore suplimentare. Lucra de unul singur. Dar e nevoie de doi oameni la nituit – unul care să manevreze ciocanul pneumatic și celălalt contracăpuitorul. O să-mi spui că n-avea ce căuta singur acolo, dar cred că te-nșeli. Nu-i obligatoriu să se fi ocupat de nituit. Poate aduna sculele sau mai știu eu ce.

— Dar nu știi toată povestea, Lou! Omul ăsta…

— Știu. Individul era un zilier hoinar care-avea permis de muncă. A apărut în oraș fără o para în buzunar. La trei zile după moartea lui Mike a plecat într-un Chevy nou, pe care l-a plătit pe loc cu bani gheață. Nu sună bine deloc, dar asta poate să nu-nsemne nimic. Poate-o fi câștigat mălaiul la barbut sau…

— Dar încă nu știi toată treaba, Lou! Conway…

— Ia să vedem dacă nu știu. Compania lui Conway a fost și arhitectul, și antreprenorul lucrării. Și n-a lăsat spațiu suficient pentru boilere. Ca să le poată băga înăuntru, urma să facă anumite modificări despre care știa prea bine că Mike nu le-ar permite în veci. Ori făcea asta, ori pierdea niște sute de mii de dolari.

— Continuă, Lou.

— Așa că a suportat pierderea. I-a stat în gât treaba asta, dar a suportat.

Rothman a hohotit scurt.

— A suportat, ai? Am transpirat și eu la lucrarea aia și… și…

— Mă rog, am spus, uitându-mă la el cu un aer derutat. A suportat, nu-i așa? Indiferent ce s-a-ntâmplat cu Mike, ai tăi de la organizația locală nu puteau să-nchidă ochii la așa o situație periculoasă. Tu ești responsabil. Ești pasibil de-un proces. Ai putea fi judecat pentru complicitate. Ai…

— Lou, m-a întrerupt Rothman, apoi a tușit ca să-și dreagă vocea. Ai dreptate sută la sută, Lou. Firește că nu ne-am pune gâtul în joc pentru bani, oricâți ar fi.

— Sigur, i-am spus zâmbind târnp. Atâta doar că n-ați analizat bine toată afacerea, Joe. O vreme v-ați înțeles binișor cu Conway, iar acum lui i-a venit ideea să renunțe la sindicat, așa că, firește, sunteți cam supărați din cauza asta. Îmi închipui că, dacă te-ai fi gândit că într-adevăr o să se întâmple un omor, n-ai fi așteptat șase ani ca să vorbești.

— Mda, adică sigur că nu. Sigur, n-aș fi așteptat.

S-a apucat să-și mai răsucească o țigară.

— Ăă, cum ai aflat toate lucrurile astea, Lou, dacă nu te deranjează să-mi spui?

— Păi, știi cum merge treaba. Mike făcea parte din familie, iar eu socializez cu multă lume. Orice vorbă care circulă ajunge, firește, și la urechea mea.

— Mmm. Nu mi-am dat seama că se bârfește atâta. De fapt, nici nu știam că se vorbește despre asta. Și nu te-ai simțit niciodată înclinat să iei atitudine?

— De ce să iau? Erau doar bârfe. Conway e un mare om de afaceri – cam cel mai mare din West Texas. Nu s-ar lăsa el amestecat într-o crimă, așa cum nici voi n-ați păstra tăcerea despre vreuna.

Rothman m-a privit iar scrutător, apoi a lăsat privirea în jos spre birou.

— Lou, a spus el cu voce moale, știi câte zile pe an lucrează un fierar? Știi care-i speranța lui de viață? Ai văzut vreodată un fierar bătrân? Ai stat vreodată să te gândești că feluri de-a muri sunt gârlă, dar există un singur fel de-a fi mort?

— Păi, nu. Cred că nu, am spus. Nu știu încotro te-ndrepți cu raționamentul, Joe.

— Lasă, nu-i nimic important.

— Presupun că băieților tăi nu le e prea ușor. Dar uite cum văd eu lucrurile, Joe. Nu-i nicio lege să spună că-s obligați să se

ținã de-o singurã ocupație. Dacă nu le place, pot să facă altceva.

— Mda, a spus el dând din cap, așa-i, nu? Ciudat cum e nevoie de cineva din afară care să-și dea seama de problemele astea... Dacă nu le place, să facă altceva. Bună idee, foarte bună.

— Ei, n-a fost mare lucru.

— Ba nu-s de-acord. E cât se poate de lămuritor. Zău că mă surprinzi, Lou. De ani de zile te știu de prin oraș și cinstit îți zic că nu mi-ai părut niciodată genul care gândește profund... Ai vreo soluție și pentru problemele noastre mai ample, de pildă pentru situația cu negrii?

— Păi, asta-i destul de simplă. Eu unul i-aș expedia pe toți în Africa.

— Aha. Înțeleg, înțeleg, a spus el, după care s-a sculat în picioare și-a întins mâna. Îmi pare rău că te-am necăjit degeaba, Lou, dar cert e că mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Sper să mai avem ocazia și altădată.

— Mi-ar plăcea.

— Între timp, desigur, nu m-am întâlnit cu tine. Înțeles?

— Ah, sigur, am spus.

Am mai pălăvrăgit vreo două minute și-am pornit amândoi către ieșire. El a aruncat o privire scrutătoare către ușă, apoi s-a uitat la mine.

— Ia zi, mi-a spus, n-o-nchisesem naibii?

— Credeam c-ai închis-o.

— Mă rog, nu-i nimic, cred. Aș putea să-ți fac o sugestie, Lou, spre binele tău?

— A, sigur că da, Joe. Spune-mi orice.

— Nu mai vinde castraveți la grădinar, că-i pierdere de vreme.

A dat din cap, cu un zâmbet larg; și timp de un minut după aceea puteai s-auzi și musca. Dar el nu intenționa să mai spună nimic altceva. Nici măcar n-avea de gând să sugereze în vreun fel. Așa că, într-un târziu, am început și eu să schițez un rânjet.

— Nu știu ce urmărești, Lou... habar n-am de nimic, înțelegi? De nimic. Dar ai grijă. Reprezentația-i bună, dar e ușor s-ajungi să exagerezi.

— Ai cam cerut-o, Joe, i-am spus.

— Și-acuma știi de ce. Și nici măcar nu-s foarte isteț, altfel n-aș fi membru de sindicat.

— Îhî. Înțeleg ce vrei să spui.

Ne-am strâns iar mâinile, el mi-a făcut cu ochiul și-a clătinat din cap. Iar eu am pornit pe holul întunecos și apoi în jos pe scară.

IV

După ce-a murit tata m-am gândit să vând casa. De altfel, primisem câteva oferte bune, fiindcă era chiar la marginea cartierului de afaceri din centrul orașului; cu toate astea, nu-mi venea să renunț la ea. Nivelul impozitelor era destul de ridicat, iar spațiul era de zece ori mai mare decât îmi trebuia mie, dar nu mă înduram s-o vând. Ceva îmi spunea s-o păstrez, să mai aștept.

Am înaintat cu mașina pe alee către garajul nostru. Am intrat și am stins luminile. Garajul fusese cândva șopron; încă mai era, la o adică; am rămas așezat cu picioarele afară din mașină, adulmecând izurile mucegăite de ovăz vechi, fân uscat și paie, rememorând visător anii din urmă. Eu și Mike ne țineam poneii în boxele alea două din față, iar în despărțitura de-aici, din spate, era peștera noastră haiducească. De căpriorii ăștia atârnaserăm leagăne și bare; și ne făcuserăm piscină din covata cailor. Iar sus, în pod, unde acum mișunau și zdupăiau șobolanii, acolo mă găsise Mike cu fetița...

Un șobolan a chițăit deodată tare și ascuțit.

M-am dat jos din mașină și m-am grăbit să ies pe ușa mare a șopronului în curtea din spate. Mă întrebam dacă nu cumva de asta rămăsesem aici: ca să mă pedepsesc.

Am intrat prin spate și am traversat toată casa până în partea din față, aprinzând în drum toate luminile – mă refer la cele de la parter. Pe urmă m-am întors la bucătărie și mi-am făcut o cafea, luând cu mine ibricul sus, în vechiul birou al tatei. M-am așezat în bătrânul lui scaun de piele, sorbind din cafea și fumând, iar încordarea a început să mă părăsească treptat.

Întotdeauna mă simt mai bine când vin aici, și asta încă de pe vremea când eram înalt până la genunchiul broaștei. E ca atunci când ieși din beznă la lumina soarelui, din furtună într-un loc liniștit. Ca atunci când te rătăcești și te regăsești.

M-am ridicat și am mers prin fața rafturilor cu cărți, rânduri-rânduri de literatură psihiatrică, volume groase de psihologie patologică... Krafft-Ebing, Jung, Freud, Bleuler, Adolf Meyer, Kretschmer, Kraepelin... Toate răspunsurile erau acolo, la

îndemână, unde le puteai căuta. Și nimeni nu era îngrozit sau oripilat. Am ieșit din locul în care mă ascundeam – în care fusesem nevoit mereu să mă ascund – și am început să respir.

Am scos colecția legată în volum a unui periodic german și am citit din ea o vreme. Am pus-o la loc și am scos una în franceză. Am parcurs în diagonală un articol în spaniolă și altul în italiană. Nu eram în stare să vorbesc niciuna dintre limbile alea de doi bani, dar le înțelegeam pe toate. Le prinsesem din zbor cu ajutorul tatei, tot așa cum prinsesem ceva matematici superioare, chimie, fizică și încă o jumătate de duzină de subiecte.

Tata voia să mă vadă doctor, dar se temea să mă știe plecat de-acasă la studii, așa că făcuse pentru mine tot ce-i stătuse în puteri să facă acasă. Știind ce-aveam în cap, îl enerva să mă audă vorbind și purtându-mă ca orice țărănoi de prin oraș. Dar, cu vremea, când și-a dat seama cât de grea îmi era *boala,* chiar el m-a încurajat să mă port așa. Asta urma să fiu; trebuia să trăiesc printre țărănoi și să mă înțeleg cu ei. Maximul pe care-l puteam obține vreodată de la viață era o slujbă măruntă, dar sigură, așa că trebuia să mă port în consecință. De-ar fi putut tata să aranjeze orice alt mijloc de a-mi câștiga traiul, n-aș fi ajuns niciodată până la poziția de adjunct al șerifului.

O vreme am frecat menta la biroul lui tata, lucrând la rezolvarea unor probleme de calcul, doar așa, de amorul artei. Apoi m-am întors cu spatele la birou și m-am privit în oglinda ușii care dădea în laborator.

Nu-mi scosesem pălăria cu boruri late, lăsată acum puțin pe ceafă. Purtam o cămașă rozalie și papion negru, iar pantalonii costumului meu albastru de gabardină erau săltați până la marginea de sus a cizmelor de cowboy. Slab și vânos; o gură ce părea croită anume ca să vorbească tărăgănat. Polițistul de ordine publică tipic din vestul țării, ăla eram. Poate ceva mai prietenos la înfățișare decât media celorlalți. Poate oleacă mai prezentabil. Dar, pe ansamblu, tipic.

Ăsta eram și nu puteam schimba lucrurile. Chiar dacă era un lucru prudent, mă-ndoiam că m-aș fi putut schimba. Jucam rolul ăsta de-atâta vreme, încât ajunsese să nu mai fie nevoie să mă prefac.

— Lou…

Am sărit în sus și m-am răsucit.

— Amy! am spus cu răsuflarea tăiată. Cum nai... N-ar trebui să fii aici! Unde...

— La etaj, te așteptam. Acuma, nu te ambala, Lou. M-am strecurat afară după ce s-au dus ai mei la culcare, și-i știi cum sunt.

— Dar cineva putea să...

— Nu s-a-ntâmplat. Am venit tiptil pe alee. Nu te bucuri?

Nu mă bucuram, deși presupun că ar fi trebuit. N-avea ea silueta lui Joyce, dar reprezenta o mare îmbunătățire față de orice altă creatură de prin Central City. Exceptând momentele în care își împingea bărbia înainte și își îngusta ochii, de parcă te provoca s-o superi în vreun fel, era o fată frumușică foc.

— Păi, sigur, i-am răspuns. Sigur că mă bucur. Hai să ne-ntoarcem sus, ei?

Am urcat scara în urma ei până la mine în dormitor. Și-a azvârlit pantofii din picioare, haina pe un scaun laolaltă cu celelalte haine de pe ea și s-a trântit în pat pe spate.

— Vai mie! a spus după câteva clipe, iar bărbia i s-a mișcat puțin înainte. Cât entuziasm!

— Ah, am spus scuturând din cap. Îmi pare rău, Amy. Mă gândeam la ceva.

— Te... te gândeai la ceva!

Îi tremura vocea.

— Eu mă dezbrac pentru el, mă lepăd de pudoare și de haine pentru el și... și el stă acolo și se gândește la „ceva”!

— Of, și tu acuma, iubire... Doar că nu mă așteptam s-apari și...

— Nu! Și de ce să te fi așteptat? La felul cum mă eviți și-ți fabrici scuze ca să nu te vezi cu mine... De mi-ar fi rămas vreun strop de mândrie, aș... aș...

Și-a îngropat fața în pernă și s-a pus pe suspinat, oferindu-mi un prim-plan a ceea ce era probabil al doilea dintre cele mai frumoase fundulețe din West Texas. Eram destul de sigur că se prefăcea; de la Joyce am învățat să recunosc o mulțime de indicii privind purtările femeilor. Dar n-am îndrăznit s-o altoiesc, cum merita. În loc de asta, mi-am aruncat și eu hainele și m-am băgat lângă ea în pat, trăgând-o cu fața spre mine.

— Haide, gata, iubire, i-am spus. Doar știi c-am fost ocupat de nu mi-am văzut capul.

— Nu știu! N-am idee de-așa ceva! Nu vrei să fii cu mine, asta-i treaba!

— Zău așa, e complet absurd, iubire! De ce n-aș vrea?

— De… de-aia. Of, Lou, dragule, sunt așa nefericită…

— Ei, acuma chiar că te porți prostește, Amy.

Ea a continuat să scâncească și să se vaite despre cât de nefericită era, iar eu am continuat s-o țin în brațe și s-o ascult – cu Amy trebuie mereu să stai și s-asculți o grămadă –, întrebându-mă de unde pornise toată tărășenia asta.

Sincer să fiu, cred că nu pornise de nicăieri. Pur și simplu ne adusese viața împreună, cum se adună paiele într-o băltoacă. Familiile noastre crescuseră laolaltă și noi crescuserăm laolaltă, chiar aici, în cvartalul ăsta. Ne duceam și ne întorceam împreună de la școală, iar când am început să mergem la petreceri, toți ne considerau o pereche. Noi n-aveam nevoie să facem nimic ca să sugerăm că suntem împreună. Totul era gata făcut pentru noi.

Presupun că jumătate de oraș, inclusiv propria ei familie, știa că ne-o mai trăgeam din când în când. Dar nimeni nu spunea nimic și nici n-ar fi avut nimic de spus. În definitiv, noi doi urma să ne căsătorim… chiar dacă nu prea ne grăbeam într-acolo.

— Lou! m-a înghiontit ea. Nu m-asculți!

— Vai mie, sigur că te-ascult, iubire.

— Păi, atunci, răspunde-mi!

— Nu acum. Am altceva pe cap acum.

— Dar… Of, *dragule*…

Mi-am imaginat că toată trăncăneala și sâcâiala de până atunci fuseseră pentru niște nimicuri, ca de obicei, și că uitase deja la ce anume trebuia să răspund. Dar n-a mers așa. De cum s-a terminat și m-am întins să-i dau pachetul de țigări, luând și eu una, s-a uitat iar la mine în stilul ei și iar m-a luat cu „Ei, Lou?”

— Nici nu prea știu ce să zic, i-am răspuns, ceea ce era perfect adevărat.

— Vrei să te-nsori cu mine, nu-i așa?

— Să mă… păi, sigur că da.

— Cred c-am așteptat destul, Lou. Pot să mă duc iar să predau la școală. O să ne descurcăm mult mai bine decât majoritatea cuplurilor.

— Dar… mai mult de-atât nici n-am face, Amy. N-am ajunge nicăieri!

— La ce te referi?

— Păi, nu vreau să rămân toată viața adjunct de șerif. Vreau și eu… mă rog… să fiu cineva.

— Ca de pildă?

— Of, nu știu să-ți spun. N-are niciun rost să discutăm despre asta.

— Poate doctor? Asta cred c-ar fi frumos de tot. La așa ceva te gândești, Lou?

— Știu că-i o nebunie, Amy. Dar…

Ea a râs. Și-a rostogolit capul pe pernă, râzând.

— Of, Lou! N-am mai auzit una ca asta până acum! Ai douăzeci și nouă de ani și… nici măcar nu vorbești engleza cum trebuie și… și… o, ha, ha, ha…

A râs până i s-a tăiat respirația, iar mie mi-a ars țigara până la degete și nici măcar n-am băgat de seamă decât atunci când am simțit miros de carne arsă.

— Îmi pa… are rău, dragule. N-am vrut să te jignesc, dar… Doar mă tachinai? Făceai glume cu micuța ta Amy?

— Doar mă știi, am spus. Eu sunt Lou, haiosul.

Tonul vocii mele a făcut-o să se calmeze treptat. S-a întors și s-a întins pe spate, apucându-se cu două degete să pigulească scamele de pe cuvertură. M-am ridicat și mi-am luat un trabuc, după care m-am așezat iar pe marginea patului.

— Nu vrei să te însori cu mine, nu-i așa, Lou?

— Nu cred c-ar trebui să ne căsătorim acum, așa e.

— Nu vrei să te însori cu mine niciodată.

— N-am zis asta.

A rămas tăcută timp de câteva minute, dar expresia feței îi era grăitoare. I-am văzut ochii îngustându-se și un mic zâmbet răutăcios strâmbându-i buzele, și am știut la ce se gândea. Am știut aproape cuvânt cu cuvânt ce urma să spună.

— Mi-e teamă că va trebui să te însori cu mine, Lou. Va trebui, înțelegi?

— Nu, am spus. Nu va trebui. Nu ești gravidă, Amy. N-ai fost cu nimeni altcineva, iar cu mine n-ai rămas grea.

— Adică mint, așa crezi?

— Așa-mi pare, am răspuns. Nu te-aș putea lăsa gravidă nici de-aș vrea. Sunt steril.

— *Tu*?

— Steril nu-i totuna cu impotent. Mi-am făcut vasectomie.

— Atunci, de ce-am fost mereu așa de… de ce folosești…?

Am dat din umeri.

— M-a salvat de la o mulțime de explicații. În orice caz, gravidă nu ești, ca să ne-ntoarcem la subiect.

— Pur și simplu nu înțeleg, a spus ea, încruntându-se.

N-o deranja câtuși de puțin faptul că o prinsesem cu minciuna.

— Taică-tău te-a operat? De ce, Lou?

— Eh, eram cam slăbit și agitat, și s-a gândit…

— Cum așa, nu pot să cred! Tu n-ai fost așa niciodată!

— Păi, așa i s-a părut lui că eram.

— I s-a *părut*? A făcut așa un lucru îngrozitor, a făcut să nu mai putem niciodată s-avem copii, și doar pentru că așa i s-a părut lui?! Vai, dar e cumplit! Mi se face rău!… Când s-a-ntâmplat asta, Lou?

— Ce mai contează? Nici măcar nu-mi aduc aminte exact. Cu mult timp în urmă.

Îmi doream să-mi fi ținut gura și să nu-i spun că nu era gravidă. De-acum nu puteam să mai revin asupra poveștii mele. Știind că mințeam, ar fi devenit mai suspicioasă ca oricând. I-am zâmbit cu gura până la urechi și mi-am trecut degetele pe planul curb al abdomenului ei. I-am strâns un sân și mi-am plimbat mâna în sus până a ajuns să i se odihnească pe gât.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o. Pentru ce ți-ai făcut numai cute fețișoara asta drăguță?

N-a scos o vorbă. Nu mi-a răspuns la zâmbet. Nu făcea decât să stea acolo întinsă, cu privirea fixă, recompunându-mă din detalii, punct cu punct, și la un moment dat a început să pară mai nedumerită într-o privință și mai puțin nedumerită în alta. Răspunsul încerca să se strecoare și nu reușea – nu prea. Îi stăteam eu în cale. Nu putea ocoli imaginea de om blând, prietenos și relaxat pe care o avea ea despre Lou Ford.

— Cred c-ar fi mai bine să mă duc acasă, a spus încet.

— Poate-ar fi mai bine, am încuviințat. Acuși se crapă de ziuă.

— O să ne vedem mâine? Adică azi.

— Păi, sâmbăta-i o zi destul de ocupată pentru mine. Mă gândesc c-am putea merge împreună la biserică duminică sau am putea să luăm cina împreună, dar…

— Dar duminică noaptea ai treabă.

— Chiar am, iubire. I-am promis unui tovarăș că-i fac o favoare și nu văd cum aș putea să mă sustrag.

— Înțeleg. Niciodată nu-ți dă prin cap să te gândești și la mine când îți faci toate planurile astea, este? A, nu! Eu nu contez.

— Duminică n-o să fiu ocupat prea mult timp, am spus. Poate până pe la unșpe, așa. Ce-ar fi să vii încoace să m-aștepți, cum ai făcut în seara asta? M-ar unge pe suflet să te găsesc aici.

I-a tremurat puțin privirea, dar nu s-a pornit să-mi facă morală, așa cum precis își dorea. Mi-a făcut semn să mă mișc din loc ca să se poată ridica din pat; iar după aceea s-a ridicat și-a început să se îmbrace.

— Îmi pare teribil de rău, iubire, i-am spus.

— Chiar așa?

Și-a tras rochia peste cap, și-a netezit-o în jurul șoldurilor și s-a încheiat la guler. Stând în echilibru întâi pe un picior, pe urmă pe celălalt, și-a pus pantofii cu toc. M-am ridicat să-i țin haina, aranjându-i-o la umeri pe când o îmbrăca.

Când am cuprins-o cu brațele, s-a întors cu fața la mine.

— E-n regulă, Lou, mi-a spus pe un ton vioi. Nu mai spunem nimic în seara asta. Dar duminică o să discutăm mult și bine. O să-mi spui de ce te-ai purtat cum te-ai purtat în ultimele luni, și fără minciuni sau eschivări. S-a-nțeles?

— Să trăiți, domnișoară Stanton. Da, să trăiți.

— În regulă, a spus ea dând din cap a încuviințare, așa rămâne. Acum fă bine și pune ceva haine pe tine sau întoarce-te-n pat, până nu răcești.

V

Ziua aceea de sâmbătă s-a dovedit a fi tare aglomerată. Era plin orașul de bețivi în zi de salariu, fiind mijlocul lunii, iar pe-aici pe la noi beția înseamnă cafteală. Noi adjuncții, cei doi ofițeri și șeriful Maples eram toți ocupați până peste cap în încercarea de-a ține lucrurile sub control.

Bețivanii nu-mi dau prea mari bătăi de cap. Tata m-a învățat că-s al dracului de iritabili și că sar în sus una-două, iar dacă nu te-apuci să te-ncontrezi cu ei ori să-i sperii, te poți înțelege cu ei mai ușor decât cu oricine pe lumea asta. Niciodată nu trebuie să-l cerți în gura mare pe unul beat, mi-a spus, fiindcă omul ăla s-a certat deja singur până a cedat de tot. Și niciodată nu trebuie să scoți pistolul sau să fii agresiv cu unul beat, fiindcă e în stare să creadă că-i e viața în pericol și să acționeze în consecință.

Așa că nu făceam decât să mă plimb pe-acolo, blând și prietenos, ducându-i pe indivizi acasă de câte ori era posibil, în loc să-i bag după gratii; astfel, nici ei nu pățeau nimic, nici eu. Dar toate astea cereau timp. De la ora la care am pornit, la prânz, până la unsprezece noaptea, nu m-am oprit nici pentru o ceașcă de cafea. După aceea, pe la miezul nopții, când mi se terminase de multă vreme schimbul, am primit una dintre acele însărcinări speciale pentru care șeriful Maples mă chema pe mine întotdeauna.

Un instalator de conducte mexican se aburise zdravăn cu marijuana și înjunghiase mortal alt mexican. Băieții îl mototoliseră serios când îl aduseseră la secție, așa că acum, afumat în halul ăla și după tratamentul de care avusese parte, se purta ca un sălbatic în toată regula. Reușiseră să-l ducă într-una dintre celulele mai „liniștite”, dar făcea atât de urât, de ziceai că are de gând să-și dea sufletul încercând s-o rupă în bucăți.

— Nu putem să ne ocupăm de mexicanii ăștia demenți așa cum s-ar cuveni, a bombănit șeriful Bob. Nu când e un caz de crimă. Dacă nu mă-nșel, un avocat de-ăla care umblă cu

tertipuri ar avea deja motive să plece de-aici răcnind c-a fost omor din culpă.

— Să văd ce pot face, i-am spus.

Am coborât la celula mexicanului și am rămas acolo trei ceasuri, timp în care n-am răsuflat niciun minut. Abia de-am avut timp să trântesc ușa înainte ca mexicanul să se năpustească la mine. L-am prins de brațe și l-am ținut cu spatele, lăsându-l să se zbuciume și să bată câmpii; după o vreme i-am dat drumul și el s-a repezit iar. L-am ținut din nou, iar i-am dat drumul. Și tot așa.

Nu l-am lovit deloc, nici cu pumnul, nici cu picioarele. Nu l-am lăsat nici să se zbată atât de tare încât să-și facă rău singur. Doar l-am obosit, puțin câte puțin, iar când s-a calmat suficient ca să mă poată asculta, am început să-i vorbesc. Practic, toată lumea din zona asta vorbește ceva spaniolă, dar eu mă pricep mai bine decât majoritatea. Am vorbit și-am tot vorbit, simțindu-l cum se detensionează; și în tot acest timp mă miram de mine însumi.

Mexicanul ăsta era complet lipsit de apărare. Era beton de drogat și cu mințile rătăcite. La câte șuturi încasase, un mic supliment ar fi trecut complet neobservat. Riscasem mult mai mult cu ceea ce-i făcusem vagabondului. Vagabondul ar fi putut isca tot soiul de necazuri. Mexicanul ăsta, singur în celulă cu mine, nu putea.

E adevărat, nici măcar cu un deget sucit nu s-a ales din pricina mea: niciodată nu i-aș fi făcut rău unui prizonier, cuiva pe care l-aș putea răni în siguranță. N-aveam nici cea mai mică dorință să fac așa ceva. Poate mă mândream prea mult cu reputația mea de ins care nu folosește forța. Sau poate îmi răsărise în subconștient ideea că eu și prizonierii eram de aceeași parte a baricadei. Dar, în oricare dintre variante, nu le-aș fi făcut rău vreodată. Nu-mi doream, iar în curând n-aveam să-mi mai doresc să fac rău nimănui. Aveam să scap de dorință, și cu asta basta, pentru multă vreme.

Așa cum spuneam, după trei ore, mexicanul era dispus să se poarte cum trebuie. Așa că i-am adus și i-am dat hainele înapoi, împreună cu o pătură pentru priciul pe care trebuia să doarmă, și l-am lăsat să fumeze o țigară cât îl înveleam și-l aranjam acolo. Șeriful Maples, venit să tragă cu ochiul tocmai când plecam, a clătinat din cap plin de uimire.

— Nu pricep cum reușești, Lou, a declarat el solemn. Al naibii să fiu dacă pricep de unde ai atâta răbdare.

— Trebuie doar să nu-ți pierzi zâmbetul, am spus. Ăsta-i răspunsul.

— Mda? Nu mai spune, a replicat el tărăgănat.

— Așa-i. Cine zâmbește câștigu-l găsește.

Mi-a aruncat o privire ciudată, iar eu am râs și l-am bătut pe spate.

— Glumeam și eu, Bob, i-am zis.

Ce naiba? Nu poți să scapi peste noapte de-un obicei. Și ce rău făceam dacă glumeam puțin?

Șeriful mi-a urat o duminică plăcută, iar eu m-am suit în mașină și-am plecat. Acasă mi-am pregătit un platou mare cu omletă cu șuncă și cartofi prăjiți, pe care l-am luat cu mine în biroul tatei. Am mâncat la masa lui, împăcat cu mine însumi cum nu mai fusesem de multă vreme.

Ajunsesem la o hotărâre într-o anume privință. De s-ar fi dărâmat pământul, eu n-aveam de gând să mă însor cu Amy Stanton. Din cauza ei tot amânasem; simțeam că n-aveam dreptul să mă însor cu ea. Acum însă pur și simplu nu mai aveam de gând s-o fac. Dacă trebuia să mă căsătoresc cu cineva, n-aveam să iau o puștoaică autoritară, ascuțită la limbă și îngustă la minte.

Mi-am dus vasele în bucătărie, le-am spălat și am făcut o baie lungă și fierbinte. După aceea m-am dus să mă întind și-am dormit buștean până la zece dimineața. Pe când îmi luam micul dejun, am auzit pietrișul scârțâind pe alee și, uitându-mă afară, am văzut Cadillacul lui Chester Conway.

A intrat în casă de-a dreptul, fără să bată la ușă – lumea căpătase obiceiul ăsta pe vremea când își practica tata meseria –, și a venit în bucătărie.

— Nu te ridica, băiete, nu te ridica, mi-a spus, deși nu schițasem niciun gest în acest sens. Vezi-ți liniștit de micul dejun.

— Mersi.

S-a așezat, întinzând gâtul să vadă ce mâncare aveam pe farfurie.

— Cafeaua aia e proaspăt făcută? Cred că vreau și eu. Hopa sus, dă-mi și mie o ceașcă, da?

— Da, domnule, am spus alene. Imediat, domnu’ Conway, să trăiți.

Asta nu l-a afectat cu nimic, bineînțeles; era genul de replică pe care se considera îndreptățit să o primească. A sorbit o dată din cafea, lacom și zgomotos, apoi încă o dată. După al treilea plescăit, ceașca era goală. A zis că nu mai vrea, fără ca eu să-i mai fi oferit vreo porție, și și-a aprins o țigară. A lăsat chibritul să cadă pe jos, a pufăit și-a scrumat în ceașcă.

Ăștia din West Texas, luați la grămadă, sunt tare înfumurați, dar nu calcă omul în picioare dacă-l văd că stă drept; nu ezită să respecte dreptul celuilalt. Chester Conway era o excepție. Conway fusese *barosanul* orașului înainte de boomul petrolier. Întotdeauna fusese în stare să trateze cu alții în condițiile impuse de el. O dusese așa, fără să întâmpine niciun fel de opoziție, atâta amar de ani, încât la momentul când a avut parte de ea abia dacă și-a dat seama ce era. Aș fi putut să-l blestem în biserică, și el ar fi rămas la fel de imperturbabil. Ar fi crezut pur și simplu că-l înșelase auzul.

Niciodată nu-mi venise greu să cred că el aranjase uciderea lui Mike. Dacă el făcuse asta, automat toată situația devenea corectă.

— Ei, a spus el, răspândind scrum pe toată masa. Ai aranjat totul pentru diseară, gata? Nu mai e niciun risc să faci vreun pas greșit? O să rezolvi toată treaba până la capăt așa încât să rămână rezolvată?

— N-o să fac nimic, am spus. Tot ce-aveam de gând să fac am făcut deja.

— Nu cred c-ar fi bine să lăsăm lucrurile în felul ăsta, Lou. Mai știi când ți-am zis că nu-mi convine? Păi, continuă să nu-mi convină. Dac-o vede iar apucatul ăla de Elmer, cine știe ce se mai întâmplă. Tu ia banii, băiete. Îi am gata pregătiți, zece miare în bancnote mici, și…

— Nu.

— … plătește-o. Pe urmă înghesui-o un pic, ia-o pe sus și trece-o peste graniță.

— Domnule Conway.

— Așa se face treaba, a spus el, cu un chicotit care-a făcut să-i salte fălcile mari și gălbejite. O plătești, o arestezi și-o alungi de-aici… Ai ceva de zis?

Am luat-o iar de la capăt, foarte rar, pronunțând cuvânt cu cuvânt. Domnișoara Lakeland insistase să-l mai vadă o dată pe Elmer înainte de-a pleca. Insistase ca el să vină cu mălaiul și nu mai voia ca nimeni altcineva să fie de față. Acelea erau condițiile ei, iar Conway trebuia să le îndeplinească dacă dorea ca ea să plece cuminte. Puteam s-o săltăm, bineînțeles, dar dacă făceam asta ea s-ar fi apucat să vorbească și n-ar fi fost prea frumos ce-avea de zis.

Conway a dat din cap iritat.

— Înțeleg toate astea. Nu ne permitem atâta publicitate negativă. Dar nu văd...

— Să vă spun eu ce nu vedeți, domnule Conway. Nu vedeți c-aveți ditamai tupeul.

— Ha? a făcut el, căscând gura la mine. Poof-tim?

— Îmi pare rău, am spus. Stați puțin să vă gândiți. Cum ar arăta dacă s-ar duce vestea că un om al legii a efectuat o plată rezultată din șantaj – asta dacă ea o să vrea s-o accepte de la mine? Cum credeți că mă simt eu când sunt amestecat în așa o treabă murdară? Acuma, Elmer s-a băgat în necaz și-a venit la mine...

— Singurul lucru inteligent pe care l-a făcut vreodată.

— ... și eu am venit la dumneavoastră. Și mi-ați cerut să văd ce se poate face ca să fie scoasă din oraș fără scandal. Așa am făcut. Și asta-i tot ce-am de gând să fac. Nu-nțeleg cum îmi puteți cere să fac mai mult de-atât.

— Păi, ăă... – și-a dres vocea – poate că nu, băiete. Zic c-ai dreptate. Dar o să ai grijă să plece după ce primește banii?

— O să am grijă, am răspuns. Dacă n-a plecat într-o oră, o duc eu însumi.

S-a ridicat de pe scaun și-a început să se foiască neliniștit, așa că l-am condus până la ușă; abia așteptam să scap de el. Nu-l mai suportam multă vreme. Mi-ar fi ajuns chiar de n-aș fi știut ce-i făcuse lui Mike.

Mi-am ținut mâinile în buzunare, prefăcându-mă că nu-l văd când mi-a întins mâna. A deschis ușa de plasă și a șovăit un moment.

— Ar fi bine să nu pleci pe nicăieri, mi-a spus. Îl trimit pe Elmer la tine de cum dau de el. Vreau să-i tragi un perdaf ca la carte; vezi dac-a prins șpilul. Fă-l să priceapă cum stau lucrurile, ai înțeles?

— Da, domnule. Foarte frumos din partea dumneavoastră că mă lăsați să vorbesc cu el.

— Nu face nimic. Nicio problemă, a spus el și ușa s-a trântit în urma lui.

•

Vreo două ore mai târziu și-a făcut apariția Elmer.

Era masiv și avea același aspect flasc pe care-l avea și bătrânul lui; a încercat să fie și la fel de autoritar, dar nu prea avea tupeu pentru asta. Niște băieți de-ai noștri din Central City îl băgaseră pe sub masă de vreo câteva ori, iar asta îi făcuse numai bine. Fața lui buboasă lucea de sudoare; respirația lui ar fi scos o sută optzeci la etilotest.

— Ai început de cu zori, ai? i-am spus.

— Și ce dacă?

— Absolut nimic. Eu am încercat să-ți fac o favoare. Dac-o scrânțești, problema ta.

A mormăit ceva și și-a încrucișat picioarele.

— Nu-ș' ce să zic, Lou, a spus încruntându-se. Nu-ș' ce să zic de toată treaba asta. Dacă bătrânul nu se liniștește? Ce-o să facem eu și Joyce când s-or termina ăia zece mii?

— Păi, Elmer, cred că-i o neînțelegere la mijloc. Eu am înțeles că ești sigur că taică-tău o să se răzgândească după o vreme. Dacă nu-i așa, poate-ar fi mai bine să-i spun domnișoarei Lakeland și…

— Nu, Lou! Să nu faci asta!… La dracu', o să-i treacă lui. Îi trece mereu după ce fac câte-o chestie. Dar…

— De ce nu faci așa: nu risipi ăia zece mii. Intră în vreo afacere cu ei, tu și Joyce ați putea s-o conduceți împreună. Când o să-nceapă să meargă bine, ia legătura cu taică-tău. O să vadă c-ai făcut o mișcare foarte înțeleaptă și-o să poți să lămurești lucrurile fără probleme.

Elmer s-a luminat puțin la față – al naibii de puțin. Munca nu era pe lista lui de soluții optime pentru nicio problemă.

— Nu te lăsa convins de mine, i-am spus. Cred că domnișoara Lakeland a fost judecată cât se poate de greșit – ea m-a convins pe mine, și nu-s ușor de convins. Mi-am pus gâtul pe butuc pentru ca voi doi s-o puteți lua de la capăt împreună, dar dacă nu vrei să pleci…

— De ce să faci așa ceva, Lou? De ce să faci toate astea pentru mine și pentru ea?

— Poate pentru bani, am răspuns zâmbind. Nu câștig prea mulți. Poate m-am gândit c-o să faceți ceva pentru mine în materie de finanțe.

Fața lui a căpătat succesiv câteva nuanțe de roșu.

— Păi… cred c-aș putea să-ți dau un pic din ăia zece mii.

— Ah, din ăia n-aș putea să iau nimic!

Și-al naibii să fiu dacă n-ai dreptate, chiar n-aș lua.

— M-am gândit că un om ca tine trebuie să aibă ceva mălai pus deoparte. Cum te descurci să-ți faci rost de țigări, benzină și whiskey? Ți le cumpără taică-tău?

— Pe dracu'!

S-a îndreptat de spate și mi-a scuturat în față un sul de bancnote.

— Am bani suficienți.

A început să desprindă din sul câteva bancnote – arătau a fi toate de câte douăzeci – și deodată mi-a surprins privirea. I-am zâmbit. Expresia feței mele îi spunea, limpede ca bună ziua, că mă așteptam din partea lui să se poarte ca un zgârie-brânză.

— Of, la dracu', a spus el, după care a strâns la loc sulul și l-a aruncat spre mine. Ne vedem diseară, a mai adăugat, sculându-se în picioare.

— La zece, am încuviințat dând din cap.

În sul erau douăzeci și cinci de bancnote de douăzeci. Cinci sute de dolari. Acum, că-i aveam, erau bineveniți. Întotdeauna îmi prindeau bine niște bani în plus. Dar n-avusesem în plan să m-ating de Elmer. Aveam s-o fac doar ca să-i închid gura fiindcă îl apucase întrebatul despre motivele pentru care îl ajutam.

Nu prea aveam chef de gătit, așa că am luat cina în oraș. Întorcându-mă acasă, am ascultat la radio o vreme, am citit ziarele de duminică și m-am dus la culcare.

Da, poate că tratam lucrurile cu prea mult calm, dar revăzusem în minte de-atâtea ori toată afacerea, încât mă obișnuisem deja cu ea. *Joyce și Elmer aveau să moară. Joyce și-o ceruse. Alde Conway și-o ceruseră. Nu dovedeam mai mult sânge rece decât cucoana aceea, care mi-ar fi dat brânci de pe buza iadului ca să-și vadă ea planurile realizate. Nu dovedeam mai mult sânge rece decât individul acela, care pusese să fie doborât Mike de pe o clădire cu șapte etaje.*

Nu Elmer făcuse asta, desigur; probabil că nici n-avea habar de toată tărășenia. Dar trebuia să ajung la bătrân prin el. Era

singurul mod în care puteam s-o fac, și așa trebuia să fie. Aveam să-i fac și eu lui ce-i făcuse el tatei.

... Era ora opt când m-am trezit – ora opt a serii înnorate, fără lună, pe care o așteptasem. Am dat pe gât o ceașcă de cafea, am scos mașina pe alee și-am pornit spre Derrick Road.

VI

Pe-aici, prin ținutul petrolului, vezi destule locuri precum bătrâna casă Branch. Erau cândva ranchuri sau simple gospodării; dar în jurul lor s-au forat puțuri, uneori chiar până-n tinda lor, și totul în preajmă a devenit o mizerie de țiței, apă sulfuroasă și noroi de sondă roșu, copt la soare. Iarba înnegrită și soioasă moare. Pâraiele și izvoarele dispar. Și apoi petrolul se termină, iar casele rămân negre și abandonate, cu un aer pierdut și însingurat, în spatele abundenței de floarea-soarelui, salvie și costrei.

Casa Branch se înălța la vreo sută de metri de Derrick Road, în capătul unei alei năpădite în așa hal de buruieni, încât era cât pe ce să n-o observ. Am cotit pe ea, am oprit motorul după câțiva metri și-am ieșit din mașină.

La început n-am reușit să deslușesc nimic, atât era de întuneric. Dar ochii mi s-au obișnuit treptat și am văzut tot ce-aveam nevoie să văd. Am deschis portbagajul și m-am uitat după un levier. Scoțând din buzunar un cui ruginit, l-am înfipt în cauciucul din dreapta-spate. S-a auzit un *pufff*! și-apoi un *uș̦ș̦ș̦*! Suspensia a scârțâit și-a gemut în timp ce caroseria se lăsa rapid în jos.

Am băgat un cric sub osie și-am ridicat mașina vreo două palme de la pământ. Pe urmă am balansat-o până a alunecat de pe cric. Am lăsat-o așa și-am pornit către șosea.

Mi-a luat vreo cinci minute să ajung la casă, unde am smuls o scândură din verandă. Am sprijinit-o de stâlpul porții, într-un loc unde s-o pot regăsi în grabă, și-am traversat lanul către locuința lui Joyce.

— Lou!

A rămas în picioare în spatele ușii, surprinsă.

— Nu puteam să-mi dau seama cine... Unde-i mașina ta? S-a-ntâmplat ceva?

— Nimic altceva decât o pană de cauciuc, i-am răspuns cu un rânjet larg. A trebuit să las mașina ceva mai încolo pe drum.

Am intrat în living, iar ea m-a ocolit și mi-a ieșit iar în față, cuprinzându-mă în brațe și lipindu-și fața de cămașa mea.

Neglijeul i s-a desfăcut – ca din întâmplare, mi-am închipuit. Și-a frecat trupul de al meu.

— Lou, dragul meu…

— Aha?

— E abia nouă și Tâmpitul mai are un ceas până să vină, și n-o să te mai văd două săptămâni. Și… mă rog, știi tu.

Știam. Știam cum ar arăta *așa ceva* la autopsie.

— Păi, știu și eu, păpușă, am spus. Sunt murdar tot și tu te-ai aranjat așa frumos…

— Ah, n-am făcut nimic! a spus ea, strângându-mă în brațe. Mereu sunt aranjată frumos ca să te-aud cum o spui. Hai repede, să apuc să fac o baie.

Baie. Așa mai mergea.

— Tu m-ai forțat, păpușă, i-am spus.

Am luat-o pe sus și-am dus-o în dormitor. Și, nu, nici cât negru sub unghie nu m-a deranjat.

Pentru că în plină activitate, când ne giugiuleam mai duios și oftam și gemeam, ea s-a oprit brusc, mi-a împins capul mai încolo și m-a privit drept în ochi.

— *O să vii* la mine peste două săptămâni, Lou? Imediat ce vinzi casa și-ți închei toate afacerile?

— Așa-i înțelegerea, am răspuns.

— Să nu mă lași să te-aștept. Eu vreau să fiu drăguță cu tine, dar dacă nu mă lași să fiu drăguță, o să fiu exact opusul. O să mă-ntorc după tine și-o să fac un scandal monstru. O să umblu după tine prin tot orașul și-o să le zic tuturor cum m-ai…

— … cum ți-am răpit fecioria și te-am abandonat?

— Nebunule! a chicotit ea. Dar în orice caz, Lou…

— Știu. N-o să te las să m-aștepți, păpușă.

Am rămas întins în pat cât timp a făcut ea baie. S-a întors de acolo ștergându-se cu un prosop mare și a scos niște chiloți și un sutien dintr-o valiză. Și-a tras pe ea chiloții, fredonând ceva, și mi-a adus mie sutienul. Am ajutat-o să și-l pună, ciupind-o de vreo două ori, iar ea s-a hlizit și s-a gudurat.

O să-mi lipsești, păpușă, mi-am spus. *Trebuie să dispari, dur e limpede c-o să-ți duc lipsa.*

— Lou… Crezi că Elmer o să ne facă necazuri?

— Ți-am mai zis. Ce-ar putea să facă? Nu poate să se ducă țipând la taică-său. O să-i zic că m-am răzgândit și pe urmă va trebui să-i rămânem fideli bătrânului. Și cu asta, basta.

Ea s-a încruntat.

— Pare așa de... of, așa de complicat! Adică s-ar părea c-am fi putut pune mâna pe bani și fără să-l mai târâm pe Elmer în toată treaba asta.

— Păi...

Am aruncat o privire la ceas. Nouă treizeci și trei. N-aveam nevoie să mai trag de timp. M-am ridicat în capul oaselor lângă ea, lăsându-mi picioarele pe podea; mi-am tras mănușile pe mâini cu mișcări relaxate.

— Păi, îți explic eu, păpușă, i-am spus. Chiar *este* ceva mai complicat, dar așa trebuie să se întâmple. Probabil ai auzit și tu bârfele despre Mike Dean, fratele meu vitreg, nu? Ei, să știi că Mike nu era vinovat. A luat vina mea asupra lui. Așa că dacă te-ai apuca să dai din gură prin oraș ar fi mult mai rău decât îți închipui. Ai pune lumea pe gânduri și, până să se termine totul...

— Dar, Lou, n-am de gând să spun nimic. Tu o să vii la mine și...

— Mai bine mă lași să termin, am spus. Ți-am zis cum a căzut Mike de pe clădirea aia? Ei, treaba e că n-a căzut, a fost omorât. Bătrânul Conway a aranjat treaba asta și...

— Lou...

Deloc nu pricepea.

— N-am să te las să-i faci ceva lui Elmer! a continuat. Nu care cumva, dragule. O să fii prins și-o să te duci la pușcărie și... of, dragule, nici să nu te gândești la așa ceva!

— N-au să mă prindă. Nici măcar nu mă vor suspecta. Vor crede că iar a fost nevolnic, ca de obicei, și v-ați luat la harță și-ați murit amândoi.

Tot nu înțelegea. A râs, încruntându-se puțin în același timp.

— Dar, Lou... n-are niciun sens ce spui. Cum aș putea să fiu moartă când...

— Simplu, am răspuns și i-am ars o palmă.

Și nici atunci n-a priceput.

Și-a dus mâna la față și s-a frecat încet.

— Mai... mai bine te-ai abține să faci asta acuma, Lou. Am de călătorit și...

— Nu pleci nicăieri, păpușă, i-am spus și am plesnit-o iar.

Și în sfârșit a înțeles.

A sărit în picioare și eu împreună cu ea. Am întors-o spre mine și i-am tras rapid o directă și-un croșeu, de-a zburat cu spatele

prin cameră, s-a izbit de perete și s-a prelins pe lângă el. S-a ridicat nesigură pe picioare, clătinându-se, mormăind ceva, și aproape că s-a prăbușit spre mine. Am altoit-o din nou.

Am lipit-o cu spatele de perete, continuând s-o pocnesc, și era de parcă zdrobeam un dovleac. Tare la început, pe urmă totul a cedat deodată. S-a prăbușit cu genunchii îndoiți sub ea și capul atârnându-i moale; iar apoi, încet, centimetru cu centimetru, s-a împins până s-a ridicat iar în picioare.

Nu vedea nimic; nu știu cum ar mai fi putut vedea. Nu știu cum putea să mai stea în picioare ori să mai respire. Dar și-a înălțat capul, tremurător, și-a ridicat brațele, le-a ridicat și le-a îndepărtat și-a rămas așa cu ele în aer. Apoi s-a împleticit către mine, tocmai când se auzea o mașină intrând în curte.

— Lha… lha rhe… ere… pupă lha rhev…

I-am tras un upercut de jos de tot, de la podea. S-a auzit un pârâit ascuțit și tot corpul i-a tresăltat în sus, apoi s-a prăvălit grămadă. Și de data asta a rămas nemișcat.

Mi-am șters mănușile de ea; era sângele ei și-acolo era locul lui. Am luat arma din dulap, am stins lumina și-am închis ușa.

Elmer tocmai urca treptele și traversa veranda. M-am dus la ușa din față și-am deschis-o.

— Sal’tare, Lou, băiete, hei, hei, hei, băiete, a spus el. La țanc, ai? ’sta-i Elmer Conway, care vine-ntotdeauna la țanc.

— Nevolnic, am spus, asta-i Elmer Conway întotdeauna. Ai adus banii?

A lovit ușor cu palma în mapa maronie și groasă de sub braț.

— Cum ți se pare? Unde-i Joyce?

— În dormitor. Ce-ar fi să te duci și tu acolo? Pe pariu că n-o să zică nu dacă încerci să i-o strecori.

— Vaai, a făcut el, clipind cu un aer prostesc. Vaai, n-ar trebui să vorbești așa, Lou. Știi c-avem de gând să ne căsătorim.

— Faci cum vrei, am spus ridicând din umeri. Dar mi-aș pune banii la bătaie c-o găsești acolo lungită, așteptându-te.

Îmi venea să râd în hohote. Îmi venea să țip. Îmi venea să sar la el și să-l rup în bucăți.

— Mă rog, poate…

S-a întors brusc și a pornit pe hol. M-am sprijinit de perete, așteptând, în timp ce el intra în dormitor și aprindea lumina.

L-am auzit spunând „Sal'tare, Joyce, puștoaico, hei, hei, hei, puș…" Am auzit un bufnet greoi și apoi un sunet ca o bâlbâială sugrumată. Pe urmă a spus, a urlat: „Joyce… Joyce… *Lou*!"

Am pornit într-acolo fără grabă. Era căzut în genunchi, cu sânge pe mâini și cu o mare dungă pe obraz, unde se mânjise. A ridicat privirea spre mine, cu gura căscată și falca atârnându-i.

M-a apucat râsul – trebuia ori să râd, ori să fac ceva mai rău –, iar el a închis ochii strâns și-a urlat. Am țipat și eu de-atâta râs, aplecându-mă și plesnindu-mă peste pulpe. M-am îndoit de mijloc, râzând și trăgând vânturi și iar râzând. Până ce n-a mai rămas nici urmă de râs în mine sau în oricine altcineva. Consumasem tot râsul din lume.

S-a ridicat în picioare, mânjindu-și fața cu mâinile alea mari și fleșcăite, și s-a holbat la mine ca prostul.

— Cine… cine-a făcut asta, Lou?

— A fost o sinucidere, i-am răspuns. Un caz de sinucidere simplu ca bună ziua.

— Da… dar n-are niciun…

— E singurul lucru care are vreun sens! Așa a fost, m-auzi? Sinucidere, m-auzi? Sinucidere, sinucidere, sinucidere! N-am omorât-o eu. Să nu te-aud că spui c-am omorât-o eu. S-A SINUCIS!

Atunci l-am împușcat direct în gura aia căscată prostește. Mi-am golit încărcătorul în el.

M-am aplecat și am îndoit mâna lui Joyce pe patul armei, pe urmă am lăsat pistolul să cadă lângă ea. Am ieșit pe ușă afară și-am traversat din nou lanul, și nici c-am mai privit în urmă.

Am luat scândura de unde-o lăsasem și-am dus-o la mașină. Dacă-mi fusese văzută mașina, scândura era alibiul meu. Plecasem să găsesc una pe care s-o pun sub cric.

Am înălțat cricul sprijinit pe scândură și-am montat cauciucul de rezervă. Am aruncat uneltele în mașină, am pornit motorul și-am dat cu spatele către Derrick Road. În mod normal, mai degrabă aș intra pe-o șosea în fundul gol decât cu mașina în marșarier, noaptea, cu farurile stinse. Dar nu mă aflam într-o situație normală. Pur și simplu nu mi-a stat mintea la asta.

Să fi avut Cadillacul lui Chester Conway viteză mai mare, n-aș mai scrie acum lucrurile astea.

A năvălit afară din mașină blestemând, a văzut cine era și-a blestemat mai rău ca oricând.

— Fir-ar a naibii, Lou, parc-aveai mai multă minte! Pentru Dumnezeu, ce vrei, să te-omori? Ha? Și ce dracu' faci aici, în definitiv?

— Am avut un cauciuc spart și-a trebuit să ies de pe șosea, am spus. Îmi pare rău dacă…

— Păi, haide. Să plecăm. N-o să stăm aici să căscăm gura la stele.

— Să plecăm? E încă devreme.

— E pe dracu'! E unșpe și-un sfert și-afurisitul de Elmer încă n-a ajuns. A promis că vine direct acasă și uite că n-a venit. Iar s-o fi băgat în vreun bucluc pe undeva.

— Poate-ar trebui să-i mai dăm puțin timp, am spus.

Trebuia să mai aștept puțin. Nu puteam să mă întorc chiar atunci în casa aceea.

— Ce-ar fi să vă duceți acasă, domnule Conway, și eu o să…

— Ba, acuma mă duc! – și s-a întors să plece. Iar tu o să vii după mine!

A intrat în Cadillac și-a trântit portiera. A dat cu spatele și m-a ocolit, țipându-mi iar să pornesc după el. I-am țipat și eu că vin și-a plecat. În viteză.

Mi-am aprins un trabuc. Am pornit motorul și l-am oprit imediat. L-am pornit și l-am oprit iar. În cele din urmă a rămas pornit, pur și simplu nu mai voia să-și dea duhul, așa că am plecat și eu.

Am intrat pe aleea care ducea la casa lui Joyce și am parcat în capătul ei. Cu mașina lui Elmer și cea a bătrânului parcate în curte, nu mai era loc și de-a mea. Am oprit motorul și-am ieșit. Am urcat treptele și-am pășit pe verandă.

Ușa era deschisă, iar el era în camera de zi, vorbind la telefon. Fața lui arăta de parcă s-ar fi coborât un cuțit asupra ei și i-ar fi retezat tot ce era moale și flasc.

Nu părea cine știe ce emoționat. Nu părea foarte trist. Se purta pur și simplu ca un om de afaceri, iar într-un fel chestia asta făcea lucrurile și mai rele.

— Desigur, mare păcat, spunea. Nu trebuie să-mi mai spui. Știu exact ce păcat e. A murit și asta e, și ceea ce mă interesează pe mine e ca ea… Păi, atunci, haide! Mișcă-te-ncoace. N-o s-o lăsăm să moară, m-ai priceput? Nu așa. Am de gând s-o văd friptă!

VII

Era aproape trei dimineața când am terminat de vorbit – în cea mai mare parte, de răspuns la întrebări – cu șeriful Maples și cu procurorul districtual, Howard Hendricks; și, presupun că știți, nu mă simțeam prea bine. Mi-era cam rău de la stomac și mă simțeam… în fine, destul de înciudat, mânios. Lucrurile n-ar fi trebuit să iasă așa. Era de-a dreptul absurd. Nu era drept.

Făcusem tot ce-mi stătea în puteri ca să scap, curat și fără repercusiuni, de un cuplu de cetățeni indezirabili. Și uite că unul dintre ei era încă în viață; și iadul se deschidea să-l înghită pe celălalt.

Ieșind de la judecătorie, m-am dus cu mașina la taverna grecului și mi-am luat o cafea pe care n-o voiam. Băiatul lui își găsise o slujbă cu normă redusă la o benzinărie, iar taică-său nu știa ce să creadă, dacă era de bine sau nu. I-am promis c-o să trec pe acolo să văd ce face tânărul.

Nu voiam să mă duc acasă și să răspund la încă o serie de întrebări din partea lui Amy. Speram că, dacă trăgeam de timp suficient, ea avea să renunțe și să plece.

Johnnie Pappas, băiatul grecului, lucra la Slim Murphy. Era pe-acolo, pe lângă clădire, când m-am oprit cu mașina, meșterea ceva la motorul bolidului său. Am coborât din mașină, iar el s-a apropiat de mine agale, oarecum prevăzător, ștergându-și mâinile cu o bucată de cârpă.

— Tocmai ce-am auzit de noua ta slujbă, Johnnie, i-am spus. Felicitări.

— Îhî.

Era înalt și arătos; nu semăna deloc cu taică-său.

— Tata te-a trimis aici?

— Mi-a spus c-ai venit să lucrezi aici. Ce-i rău în asta?

— Păi… Ești încă treaz și-i destul de târziu.

— Păi, i-am răspuns râzând, și tu la fel. Acuma, ce-ai zice să-i faci un plin și să-i verifici uleiul?

S-a apucat de treabă, iar la momentul când a terminat i se risipiseră deja suspiciunile.

— Îmi pare rău dacă m-am purtat mai ciudat, Lou. Tata mă cam bate la cap... pur și simplu nu e-n stare să priceapă că un ins la vârsta mea are nevoie de ceva bănișori doar ai lui – și-am crezut că te-a trimis să mă verifici.

— Mă știi doar, Johnnie, nu-s genul.

— Sigur, te știu, mi-a zâmbit el cu căldură. M-au sâcâit destui până acum, dar nimeni în afară de tine n-a încercat cu adevărat să mă ajute. Tu ești singurul prieten adevărat pe care l-am avut vreodată în amărâtul ăsta de oraș. De ce faci asta, Lou? Ce-ți iese când îți bați capul cu unul pe care tabără toți să-i frece ridichea?

— A, nu știu.

Și chiar așa era. Nu știam nici măcar cum de puteam să stau aici la discuții cu el, când gândurile îmi erau apăsate de-așa o povară teribilă.

— Poate fiindcă am fost și eu puștan nu cu mult timp în urmă. Tații sunt ciudați. Cei mai buni sunt ăia care te freacă la cap și te calcă pe nervi cel mai tare.

— Mda. Mă rog...

— Ce program ai la muncă, Johnnie?

— Doar de la miezul nopții la șapte dimineața, sâmbetele și duminicile. Doar cât să-mi iasă și mie niște bani de buzunar. Tata crede c-o să fiu prea obosit ca să mai merg lunea la școală, dar n-o să fiu, Lou. O să mă descurc.

— Sigur c-o să reușești, am spus. O singură problemă ar fi, Johnnie. Slim Murphy n-are o reputație prea bună. N-am reușit să dovedim c-a fost amestecat în vreuna dintre afacerile alea cu dezmembrări de mașini, dar...

— Știu.

A tras un șut în pietrișul de pe alee, cu un aer stânjenit.

— N-o să mă bag în buclucuri, Lou.

— Mie mi-ajunge-atât, i-am spus. E o promisiune și știu că tu nu-ți încâlci promisiunile.

I-am plătit cu o bancnotă de douăzeci, mi-am luat restul și m-am îndreptat spre casă. Mirându-mă de mine însumi. Clătinând din cap, la volan. Nu mă prefăcusem. Chiar *eram* preocupat și îngrijorat de soarta puștiului. Eu, preocupat de necazurile *lui.*

Am găsit toată casa cufundată în beznă, dar nici nu mă așteptam la altceva, indiferent dacă Amy mai era sau nu acolo. Așa că nu mi-am făcut prea mari speranțe. Mi-am dat seama că

faptul de-a o fi lăsat baltă când îi promisesem că vin îi întârea probabil hotărârea de-a rămâne la mine; că, neîndoielnic, ea avea să-și facă apariția cu acea unică ocazie în care nu-mi doream nicio părticică din ea. Așa-mi imaginam că stăteau lucrurile și așa au fost.

Era sus în dormitorul meu, în pat. Umpluse deja două scrumiere cu chiștoacele țigărilor pe care le fumase. Și era furioasă! În viața mea n-am văzut o fătucă așa furioasă.

M-am așezat pe marginea patului și m-am descălțat; și n-am scos o vorbă în următoarele douăzeci de minute. N-am apucat. Într-un târziu, a-nceput să se mai calmeze nițel, iar eu am încercat să-mi cer iertare.

— Sigur că-mi pare rău, scumpo, dar n-am avut ce să fac. Am avut o grămadă de necazuri în noaptea asta.

— Precis!

— Vrei s-auzi ce-am pățit, sau nu? Dacă nu vrei, zi că nu, și gata.

— Of, dă-i drumul! Atâtea minciuni și scuze am auzit de la tine, că nu mai contează dacă-mi mai zici câteva.

I-am povestit ce se întâmplase – adică ce se *presupunea* că se întâmplase – și abia de s-a abținut până am terminat. Nici nu rostisem bine ultimul cuvânt când s-a dezlănțuit iar asupra mea.

— Cum ai putut să fii atât de tâmpit, Lou? Cum ai *putut* să faci asta? Să te amesteci cu-o nenorocită de prostituată și cu îngrozitorul ăla de Elmer Conway! Să vezi ce scandal o să iasă acuma și cum o să-ți pierzi slujba, probabil, și…

— De ce? am mormăit. N-am făcut nimic.

— Aș vrea să știu de ce-ai făcut asta!

— Păi, a fost un fel de favoare, înțelegi? Chester Conway mi-a cerut să văd ce-aș putea face ca să-l scot pe Elmer din buclucul ăsta, așa că…

— De ce-a trebuit să apeleze la tine? De ce trebuie să le faci tu mereu favoruri altora? Mie nu-mi faci niciodată!

Am stat cam un minut fără să spun nimic. Dar îmi spuneam în sinea mea: *Așa crezi tu, scumpo. Îți fac o favoare că nu-ți rup capul în bătaie.*

— Răspunde-mi, Lou Ford!

— Bine, fie, am spus. N-ar fi trebuit să fac asta.

— De la bun început n-ar fi trebuit să-i permiți femeii ăleia să rămână în districtul ăsta!

— Așa-i, am dat din cap aprobator. N-ar fi trebuit.

— Ei?

— Nu-s perfect, am izbucnit. Fac o mulțime de greșeli. De câte ori vrei să zic asta?

— Mă rog! Tot ce am de zis este…

Pentru tot ce-avea ea de zis i-ar fi trebuit o viață întreagă; iar eu nu eram deloc în dispoziția necesară pentru așa ceva. Am întins mâna și-am apucat-o de pubis.

— Lou! Încetează!

— De ce?

— În… încetează! a repetat ea, înfiorându-se. Te… termină, că… Ah, *Lou*!

M-am întins îmbrăcat lângă ea. Trebuia să fac asta, fiindcă exista un singur mod de-a o face pe Amy să tacă.

Așa că m-am întins acolo și ea s-a încolăcit în jurul meu cu brațele și picioarele. Nimic nu mai era în neregulă cu Amy când era în starea asta; îți dăruia aproape tot ce-ți puteai dori de la o femeie. În privința mea însă, multe erau în neregulă. Joyce Lakeland era în neregulă în privința mea.

— Lou… a spus Amy, slăbind puțin ritmul. Ce s-a-ntâmplat, dragă?

— Tot necazul ăsta, am răspuns. Cred că mă supără mai rău decât mă așteptam.

— Măi, sărăcuțul de tine. Ia uită tu de toate în afară de mine și eu o să te mângâi și-o să-ți șoptesc, mmm? O să…

M-a sărutat și mi-a șoptit ce urma să-mi facă. Ceea ce a și făcut. Și, la naiba, la fel de bine putea să-i facă toate lucrurile alea unui stâlp de poartă.

Păpușa Joyce îmi venise ea de hac, de-a binelea.

Amy și-a tras deodată mâna și a început să și-o șteargă de șold. Pe urmă a înșfăcat un colț de cearșaf și și-a curățat – și-a frecat zdravăn – șoldul cu el.

— Ei, fir-ai tu să fii, a spus. Ticălos împuțit și infect.

— Poooftim?

Parcă primisem un pumn în burtă. Amy nu era genul care să înjure. Cel puțin eu unul n-o prea auzisem înjurând.

— Ești murdar. Te simt. Îmi miroși. O miros pe ea. N-ai cum s-o speli. N-o să mai iasă niciodată. Ești…

— Isuse Cristoase! am spus și am apucat-o de umeri. Ce tot spui, Amy?

— Ți-ai tras-o cu ea. Asta ai făcut tot timpul. Ai băgat în mine dinăuntrurile ei murdare, m-ai mânjit cu ea. Și-o să te fac să plătești pentru asta. Și de-ar fi u… ultimul lucru pe care-o să… să-l fac vreodată, o să…

S-a smucit de lângă mine, suspinând, și a sărit din pat. Pe când mă ridicam și eu, ea a ocolit un scaun, punându-l între noi doi.

— Să… să nu te-apropii de mine! Să nu-ndrăznești să m-atingi!

— Aoleu, sigur, scumpo. Cum spui tu.

Încă nu prindea sensul a ceea ce spusesem. Nu se putea gândi decât la ea, la insulta care i se adusese. Dar știam că, dacă i se dădea timp – și nu cine știe cât –, avea să pună cap la cap toate fragmentele poveștii. Desigur, n-ar fi avut nicio dovadă palpabilă. N-ar fi avut la dispoziție decât ipoteze și presupuneri – intuiția – și operația aceea pe care o făcusem: lucru care, slavă Domnului, părea să-i fi ieșit momentan din minte. În orice caz, avea să vorbească. Și faptul că nu exista nicio dovadă pentru ceea ce urma să spună n-avea să-mi fie de prea mare folos.

N-ai nevoie de dovezi, știți ce vreau să zic? Cel puțin din ce-am văzut eu când intră legea în acțiune. Tot ce-ți trebuie e un pont cum că un individ e vinovat. Din acel moment, doar dacă nu cumva omul e vreun mahăr, nu mai rămâne decât să-l convingi să recunoască.

— Amy, am spus. Amy, iubito. Uită-te la mine.

— Nu… nu vreau să mă uit la tine.

— Uită-te la mine… Sunt Lou, iubito, Lou Ford, mai știi? Tipul pe care-l cunoști de-o viață. Te-ntreb acum, aș face eu ce-ai zis tu c-am făcut?

A șovăit, mușcându-și buzele.

— Chiar ai făcut-o.

Avea doar o ușoară nuanță de incertitudine în voce.

— Știu c-ai făcut-o.

— Nu știi nimic. Doar fiindcă sunt obosit și supărat, te grăbești să tragi concluzii aiurite. De ce, de ce să mă prostesc cu o zdreanță oarecare când te am pe tine? Ce mi-ar putea oferi o târfă ca aia ca să mă facă să-mi asum riscul de-a pierde o fată ca tine? Ha? Acuma, ia gândește-te, este că n-are niciun sens, scumpo?

— Păi…

Asta o afectase. O lovise din plin în mândrie, acolo unde o durea cel mai tare. Dar zdruncinătura asta nu era de-ajuns ca să-i alunge bănuielile.

Și-a cules chiloții și i-a tras pe ea, continuând să stea în spatele scaunului.

— N-are rost să ne contrazicem pe chestia asta, Lou, a spus ea istovită. Bănuiesc c-ar trebui să zic mersi că nu m-a lovit cine știe ce boală îngrozitoare.

— Ei, fir-ar să fie…!

Am luat deodată scaunul și l-am mutat din loc, iar pe ea am prins-o în brațe.

— Fir-ar să fie, nu mai vorbi așa despre fata cu care am de gând să mă-nsor! Nu-mi pasă ce zici de mine, dar nu poți să spui așa ceva despre ea, ai înțeles? Nu poți să spui că fata cu care o să mă-nsor s-ar culca cu unul care se distrează cu târfe!

— Dă-mi drumul, Lou! Dă-mi…

S-a oprit brusc din zbatere.

— Ce-ai…?

— M-ai auzit.

— D… dar abia acu’ două zile…

— Și ce dacă? am spus. Niciunui bărbat nu-i place să fie târât la-nsurătoare. Vrea să facă el propunerea, adică tocmai ceea ce fac eu acum. La naiba, deja am amânat-o prea mult, după părerea mea. Dovadă toată nebunia din seara asta. Dacă am fi căsătoriți n-am mai avea atâtea certuri și neînțelegeri câte-am avut până acum.

— Adică de când a apărut femeia aia în oraș.

— Așa-i. Am făcut tot ce-am putut. Dacă ești dispusă să crezi așa ceva despre mine, eu unul n-aș vrea…

— Stai, Lou! a spus ea și s-a lipit de mine. În definitiv, nu poți să mi-o iei în nume de rău dacă…

Și n-a mai continuat. Trebuia să renunțe, pentru binele ei.

— Îmi pare rău, Lou. Bineînțeles, m-am înșelat.

— Să fii convinsă că da.

— Când s-o facem, Lou? Când să ne căsătorim, vreau să zic.

— Cu cât mai repede, cu-atât mai bine, am mințit.

N-aveam nici cea mai vagă intenție să mă însor cu ea. Dar aveam nevoie de timp ca să concep un plan și până atunci ea trebuia să-și țină gura.

— Hai să ne vedem peste câteva zile, când o să ne mai venim în fire, și să vorbim despre asta.

— Îhî, a făcut și a clătinat din cap. Ei, dacă tot te-ai… ne-am hotărât, hai s-o și isprăvim. Hai să discutăm chiar acum.

— Dar se face dimineață, scumpo, i-am răspuns. Dacă mai rămâi aici cât de puțin, o să te vadă lumea la plecare.

— Nu-mi pasă dacă mă văd, dragule. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Mi s-a cuibărit în brațe, ascunzându-și fața la pieptul meu. Și chiar dacă nu-i vedeam chipul, știam că zâmbea cu gura până la urechi. Mi-o făcuse de zile mari și se desfăta cu ideea asta.

— Mă rog, eu sunt destul de obosit, i-am spus. Cred c-ar trebui să dorm puțin înainte să…

— Îți fac niște cafea, dragule. Să te trezească.

— Dar, iubito…

Atunci a sunat telefonul. Mi-a dat drumul, fără să se grăbească, iar eu m-am dus la birou și am ridicat receptorul.

— Lou?

Era șeriful Bob Maples.

— Mda, Bob, am răspuns. Care-i treaba?

El mi-a povestit, eu am zis „Okay” și am închis. Amy s-a uitat la mine și s-a răzgândit în legătură cu discuția entuziastă.

— Slujba ta, Lou? Ai treabă?

— Mda, am dat din cap aprobator. Vine șerifu’ Bob să mă ia în câteva minute.

— Sărăcuțul de tine! Și ești așa de obosit! Mă îmbrac și plec imediat.

Am ajutat-o să se îmbrace și am condus-o până la ușa din spate. M-a sărutat zdravăn de câteva ori, iar eu i-am promis s-o sun imediat ce prindeam momentul. Apoi a plecat, cu vreo două minute înainte ca șeriful Maples să oprească mașina în fața casei.

VIII

Venise împreună cu procurorul districtual, Howard Hendricks, care ședea pe bancheta din spate. I-am aruncat o privire rece și l-am salutat cu o înclinare a capului în timp ce mă așezam în față, iar el mi-a întors privirea, nu și salutul. Niciodată n-avusesem o părere prea bună despre el. Era genul de patriot de profesie, care vorbea întruna despre ce mare erou fusese el în război.

Șeriful Bob a cuplat motorul și și-a dres glasul, cu un aer stânjenit.

— Zău că-mi pare rău că te deranjez, Lou, mi s-a adresat el. Sper că nu te-am întrerupt din vreo chestie.

— Nimic care să nu poată fi amânat, am răspuns. Ea… și-așa mă aștepta deja de vreo cinci-șase ore.

— Ai avut întâlnire aseară? a intervenit Hendricks.

— Chiar așa, i-am răspuns fără să mă întorc spre el.

— Pe la ce oră?

— Puțin după zece. Pe la ora la care m-am gândit c-o să termin cu afacerea Conway.

Procurorul districtual a mormăit ceva. I se simțea în voce o dezamăgire destul de mare.

— Cine-i fata?

— N-ai tu de unde s-o…

— Ia stai așa, Lou! m-a întrerupt Bob, ridicând piciorul de pe accelerație și cotind pe Derrick Road. Howard, zău c-ai depășit limita. Nu ești de prea multă vreme pe-aici – ai venit de vreo opt ani, nu-i așa? –, dar tot ar trebui să știi că nu-i cazul să-i pui omului așa o întrebare.

— Ei, ce naiba? a spus Hendricks. Asta-i slujba mea. E o întrebare importantă. Dacă Ford a avut întâlnire azi-noapte, asta… – a șovăit puțin – asta arată că intenționa să fie acolo, în loc să fie… ei, mă rog… în altă parte, înțelegi ce zic, Ford?

Înțelegeam, ba bine că nu, dar n-aveam de gând să i-o spun și lui. Eram doar amicul Lou cel tăntălău, din Kalamazoo. Nu m-aș fi gândit la un alibi deoarece nu făcusem nimic pentru care să am nevoie de alibi.

— Nu, am rostit tărăgănat, cred că nu știu la ce te referi. Ca să ne întoarcem la cazurile noastre, și să nu te superi că ți-o zic, mi-am închipuit c-ai terminat toată trăncăneala de rigoare acum o oră sau așa ceva, când am vorbit cu tine.

— Ei bine, te-nșeli amarnic, frățioare! a zis și m-a fixat cu privirea în oglinda retrovizoare, roșu la față. Mai am destule întrebări de pus. Și încă mai aștept răspunsul la asta de-adineauri. Cine-i…

— Las-o moartă, Howard! l-a luat Bob la zor, cu o mișcare nervoasă a capului. Înc-o dată dacă-l mai întrebi pe Lou treaba asta, o să-mi ies eu însumi din pepeni. O cunosc pe fată. Îi știu și pe-ai ei. E una dintre cele mai cumsecade dudui din oraș și n-am nici cea mai mică îndoială că Lou a avut întâlnire cu ea.

Hendricks s-a încruntat, cedând cu un râs plin de iritare.

— Nu pricep. Nu-i prea cumsecade ca să se cul… mă rog, să trecem peste asta, dar e prea cumsecade ca să-i menționezi numele în mod strict confidențial. Al naibii să fiu dacă pricep așa o treabă. Cu cât stau mai mult prin preajma voastră, cu atât mai puțin reușesc să vă-nțeleg.

M-am întors spre el zâmbitor, cu un aer prietenos și serios în același timp. Deocamdată cel puțin nu era o idee bună să las pe cineva să aibă vreun cui împotriva mea. Iar un ins care are ceva pe conștiință nu-și permite să se inflameze.

— Cred că suntem cam îndărătnici și aroganți noi ăștia de pe-aici, Howard, i-am spus. Presupun că ni se trage de la faptul că ținutul ăsta n-a cunoscut niciodată o colonizare masivă și omul trebuie să fie al dracului de atent la cum se poartă, să nu primească un stigmat pe viață. Adică n-are o mulțime-n jur în care să se-ascundă, mereu e expus, mereu e-n văzul lumii.

— Și ce dacă?

— Păi, dacă un bărbat sau o femeie face un lucru, nimic rău, mă-nțelegi, pur și simplu un lucru d-ăla pe care-l fac bărbații și femeile dintotdeauna, nu dai de-nțeles că știi tu totul. Nu faci asta, fiindcă mai devreme sau mai târziu o să ai și tu nevoie de-același gen de favoare. Înțelegi cum merge treaba? Numai așa putem să ne vedem de treburile noastre omenești și să rămânem și cu capul sus.

A dat din cap cu un aer indiferent.

— Foarte interesant. Ei, uite c-am ajuns, Bob.

Șeriful Maples a scos mașina de pe drum și-a parcat pe marginea străzii. Am ieșit toți, iar Hendricks a arătat cu capul către poteca năpădită de buruieni care ducea la vechea casă Branch. Apoi s-a întors și s-a uitat la mine.

— Vezi urma aia de-acolo, Ford? Știi de la ce e?

— A, păi, cred că da, am răspuns. De la un cauciuc dezumflat.

— Recunoști asta? Admiți că o urmă de felul ăsta ar trebui să rămână *dacă* ți s-a dezumflat cauciucul?

Mi-am împins pălăria pe ceafă și m-am scărpinat în cap. M-am uitat la Bob, încruntându-mă puțin.

— Nu cred că ghicesc unde vreți s-ajungeți, măi băieți, am spus. Care-i treaba, Bob?

Bineînțeles că înțelegeam. Vedeam că făcusem o mișcare al naibii de proastă. Îmi dădusem seama de asta imediat ce zărisem urma printre buruieni, așa că pregătisem un răspuns. Dar nu puteam să-l ofer prea repede. Trebuia să decurgă firesc.

— E circul lui Howard, a replicat șeriful. Poate-ar fi mai bine să-i răspunzi, Lou.

— Bine, am zis și am ridicat din umeri. Am mai spus-o o dată. Un cauciuc dezumflat lasă o urmă de felul ăsta.

— Știi, a spus Hendricks încet, când a fost făcută urma asta?

— N-am nici cea mai vagă idee. Tot ce știu e că nu mașina mea a făcut-o.

— Ești un parșiv min… *Ha*?

Lui Hendricks i-a picat falca și-a rămas uitându-se ca prostul.

— Păi… dar…

— N-aveam niciun cauciuc dezumflat când am ieșit de pe șosea.

— A, ia stai puțin. Tu…

— Mai bine-ai sta tu puțin, l-a întrerupt șeriful Bob. Nu-mi aduc aminte să ne fi zis Lou că i s-a dezumflat roata aici, pe Derrick Road. Nu mi-l amintesc spunând așa ceva.

— Dacă într-adevăr am zis asta, am intervenit, poți să fii sigur că nu asta voiam să spun. Știam că am o înțepătură-n roată, sigur că da, am simțit mașina legănându-se puțin. Dar am ieșit pe alee înainte să mi se dezumfle de-adevăratelea.

Bob a dat din cap aprobator și-a aruncat o privire la Hendricks. Procurorul districtual și-a făcut brusc de lucru aprinzându-și o țigară. Nu știu care era mai roșu – fața lui ori soarele care se sălta peste coline.

M-am scărpinat iar în cap.

— Mă rog, am spus, îmi dau seama că nu-i treaba mea. Dar sper sincer, măi oameni buni, că n-ați ciupit o anvelopă bună ca să faceți urma aia.

Hendricks a început să dea mărunt din buze. Lui Bob, hoașcă bătrână, îi luceau ochii. De undeva departe, poate de la vreo cinci, șase kilometri, a început să se audă un zgomot de sucțiune amestecat cu un șuierat când s-a pus în funcțiune o sondă de foraj. Șeriful a pufnit deodată, a tușit și-a izbucnit într-un râs cu sughițuri.

— Ha, ha, ha! Dă-o naibii, Howard, zău dacă nu-i cea mai haioasă treabă… ha, ha, ha…

Și-atunci s-a pus și Hendricks pe râs. La început reținut, stingherit; apoi din toată inima, fără vreo jenă. Eu am stat și m-am uitat la ei, zâmbind nelămurit, ca unul care ar vrea să participe, dar nu știe cum stă treaba.

Acum mă bucuram că făcusem greșeala aceea prostească. Când alunecă lațul pe lângă tine, cel care-a vrut să te prindă cu el o să se gândească de două ori înainte să-l mai arunce o dată.

Hendricks m-a plesnit cu palma pe spinare.

— Tont mai sunt, Lou. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Auzi, am spus, arătându-mă în sfârșit luminat. Doar nu vrei să zici c-ai crezut că eu…

— Bineînțeles că n-am crezut asta, a spus Bob cu afecțiune. Nici vorbă de-așa ceva.

— A fost doar o chestiune care trebuia cercetată, a explicat Hendricks. Trebuia să avem un răspuns și pentru ea. Acum ia zi, n-ai stat prea mult la discuții cu Conway aseară, nu?

— Nu, am răspuns. Nu mi s-a părut că-i momentul potrivit să mă întind la vorbă.

— Păi, am vorbit eu cu el, Bob. Sau mai degrabă el a vorbit cu noi. Și tuna și fulgera. Femeia asta – cum o cheamă, Lakeland? – e ca și moartă. Doctorii zic că n-o să-și mai recapete cunoștința, deci Conway n-are să poată da vina pe ea pentru toată porcăria asta. Și-atunci, firește, o să vrea s-o arunce în spinarea altcuiva. O să se-agațe și de-un pai. De-aia trebuie să i-o luăm înainte când vine vorba de orice lucru care pare… ăă… chiar și puțintel cam ciudat.

— Dar, mare brânză, am spus, oricine-ar pricepe ce s-a-ntâmplat. Elmer era băut și-a-ncercat s-o intimideze și…

— Sigur. Dar Conway nu vrea să recunoască asta. Și n-are să recunoască, dacă există vreo cale să n-o facă.

La întoarcerea în oraș am stat toți pe locurile din față. Eu eram la mijloc, presat între șerif și Hendricks; și brusc mi-a trecut prin cap o idee nebunească. Poate că nu-i prostisem. Poate jucau teatru, exact cum făceam și eu. Poate tocmai de aia mă băgaseră la mijloc, ca să nu pot sări din mașină.

Era un gând nebunesc, desigur, și mi-a zburat imediat din minte. Dar am tresărit ușor înainte de-a apuca să mă reculeg.

— Ești cam agitat? m-a întrebat Bob.

— Doar niște junghiuri de foame, am rânjit. N-am mai mâncat de ieri după-amiază.

— Nici mie nu mi-ar strica să-nghit ceva, a aprobat el dând din cap. Tu ce zici, Howard?

— N-ar fi o idee rea. Am putea să ne oprim întâi la judecătorie?

— Îhî, a spus Bob. Mergem acolo și numai bine n-o să mai apucăm s-ajungem nicăieri. Mai bine suni de la restaurant – și dacă tot te-apuci de treaba asta, sună și la mine la birou.

Vestea despre cele întâmplate se răspândise deja în tot orașul, iar când am oprit în fața restaurantului, peste tot în jur lumea șușotea și se holba uimită. Toți, și cei abia veniți în oraș, și petroliștii, mai toată lumea. Numai vârstnicii se mulțumeau să dea din cap și-și vedeau de treburile lor.

Hendricks a rămas să dea telefon, iar eu și Bob ne-am așezat într-un separeu. Am comandat un rând de ouă cu șuncă și nu după mult timp a apărut și Hendricks.

— Conway ăsta! s-a rățoit el, strecurându-se pe bancheta din fața noastră. Acuma vrea s-o trimită pe femeia aia cu elicopterul la Fort Worth. Zice că aici nu poate primi îngrijirea medicală care-i trebuie ei.

— Aha? a spus Bob relaxat, cu ochii la meniu. La ce oră o duce?

— Nu-s convins c-o s-o ducă la vreo oră! Eu sunt ăla care are ultimul cuvânt de spus în cazul ăsta. Păi, până una-alta nici n-a fost pusă sub acuzare, darămite să fie trimisă-n judecată. Încă n-am apucat să facem treburile astea.

— Nu văd ce mare deosebire ar fi, a spus Bob, de vreme ce și-așa o să moară.

— Nu asta-i ideea! Ideea e...

— Îhî, sigur, l-a întrerupt Bob tărăgănat. N-ai vrea să faci un drum până-n Fort Worth, Lou? Poate vin și eu.

— Păi, cred c-aș putea, am spus.

— Atunci, zic c-așa o să facem. E-n regulă, Howard? Cu asta o să se ți se rezolve toate formalitățile.

Chelnerița ne-a pus mâncarea în față, iar Bob și-a luat cuțitul și furculița. I-am simțit gheata lovind într-a mea pe sub masă. Hendricks știa cum stăteau lucrurile, dar era prea ipocrit ca să recunoască. Trebuia să facă mai departe pe marele erou – procurorul districtual care nu accepta să primească ordine de la nimeni.

— Acuma, fii atent la o treabă, Bob. Oi fi eu nou pe aici, după cum zici tu, și poate că mai am multe de-nvățat. Dar, Dumnezeu mi-e martor, legea o cunosc și…s

— La fel și eu, a spus șeriful, dând din cap. Aia care nu-i scrisă-n cărți. Conway nu te-a întrebat dacă poate s-o ducă la Fort Worth. Ți-a zis c-o duce. A pomenit cumva la ce oră?

— Păi… – Hendricks și-a înghițit nodul din gât – în dimineața asta la zece, așa se gândea el. Voia să închirieze un bimotor de la linia aeriană și trebuia să fie alimentat cu oxigen și cu…

— Aha. Păi, ar trebui să fie-n regulă. Lou și cu mine o s-avem timp să ne aranjăm puțin și să ne facem bagajul. Te las la tine-acasă, Lou, după ce terminăm aici.

— Bine.

Hendricks n-a spus nimic.

După vreo două minute, Bob i-a aruncat o privire piezișă și-a ridicat din sprâncene.

— Nu ți-s bune ouăle, fiule? Mai bine mănâncă-le până nu se răcesc.

Hendricks a scos un oftat și a început să mănânce.

IX

Eu și Bob am ajuns la aeroport cu destul de mult timp în avans, așa că ne-am urcat în avion și ne-am făcut comozi. Din cală se auzeau bocănituri de la niște muncitori care aranjau lucrurile după instrucțiunile primite de la doctor, dar, obosiți cum eram, ne-ar fi trebuit mai mult de-atât ca să ne țină treji. Bob a fost primul căruia a început să-i pice bărbia în piept. Pe urmă am închis și eu ochii, gândindu-mă să-i odihnesc doar puțin. Și cred că am adormit imediat. Nici măcar n-am știut când a decolat avionul.

Acum închideam ochii și în minutul următor mi se părea că Bob mă scutură și-mi arată pe fereastră.

— Uite-l, Lou. Uite orașul vacilor.

M-am uitat în jos pe fereastră. Am simțit o oarecare dezamăgire. Nu mai ieșisem niciodată din ținut, iar acum, când eram convins că Joyce n-avea să supraviețuiască, aș fi putut să mă bucur de priveliște. În realitate, nu văzusem nimic. Îmi irosisem tot timpul dormind.

— Unde-i domnul Conway? am întrebat.

— La bagaje. Tocmai am fost și eu acolo s-arunc o privire.

— Ea… tot inconștientă e?

— Îhî, și nici c-o să-și revină, dacă mă-ntrebi pe mine, a spus el și a scuturat din cap cu solemnitate. Nici nu știe Conway ce noroc are. Dacă nulitatea aia de Elmer n-ar fi fost mort deja, să vezi ce-ar fi atârnat acum de-o creangă-n copac.

— Mda, am spus. Așa-i, nu-i a bună deloc.

— Nu știu ce duh necurat ar putea îndemna un om la una ca asta. Al naibii să fiu dacă știu! Nu știu cum putea fi în halul ăsta de beat sau de rău ca să facă așa ceva.

— Cred că-i vina mea. N-ar fi trebuit s-o las să rămână în oraș.

— Măăă rog… Eu ți-am spus să faci cum te-ndeamnă judecata, și din câte-am auzit despre ea, drăgălașa, era o șmecheră și jumătate. Probabil că și eu aș fi lăsat-o să rămână dacă eram în locul tău.

— Chiar că-mi pare rău, Bob. Zău c-aș fi vrut să vin la tine în loc să încerc să rezolv de unul singur șantajul ăsta.

— Mda, a spus el dând din cap încet, dar eu zic c-am răsucit destul subiectul ăsta. Acum s-a terminat și nu mai avem ce face în privința asta. N-o s-ajungem nicăieri dacă tot discutăm și ne-agităm cu ce-ar fi putut fi.

— Așa-i, am spus. Cred că n-are rost să ne mai frământăm pentru ce-a fost și nu mai e.

Avionul a început să dea ocoluri la altitudini tot mai joase, așa că ne-am prins centurile de siguranță. Câteva minute mai târziu rulam de-a lungul pistei de aterizare, însoțiți de o mașină de poliție și o ambulanță, care țineau ritmul cu noi.

Ne-am oprit, iar pilotul a ieșit din cabină și ne-a deblocat ușa. Eu și Bob am ieșit și am rămas uitându-ne cum se descărca targa, sub supravegherea doctorului. Partea de deasupra era închisă într-un fel de cort mic și de sub cearșaf nu se putea vedea decât conturul trupului. Apoi nici atât n-am mai văzut, fiindcă au dat zor cu ea către ambulanță. Și o mână grea mi s-a lăsat pe umăr.

— Lou, a spus Chester Conway. Tu vii cu mine în mașina poliției.

— Păi, am răspuns aruncând o privire spre Bob, de fapt contam pe…

— Vii cu mine, a repetat el. Șerifule, tu mergi cu ambulanța. Ne vedem la spital.

Bob și-a împins pălăria pe ceafă și s-a uitat tăios la el. Apoi parcă i s-a lăsat toată fața; s-a întors și-a plecat, târșâindu-și pe pavaj încălțările roase.

Îmi făcusem griji despre felul cum ar fi trebuit să mă port în preajma lui Conway. Acum, văzând cum îl luase la intimidare pe bătrânul Bob Maples, eram pur și simplu supărat. M-am smuls de sub mâna lui și am urcat în mașina poliției. Mi-am ținut capul întors în altă parte când a intrat Conway și-a trântit portiera.

Ambulanța a plecat prima, îndreptându-se spre marginea pistei. Am pornit și noi după ea. Conway s-a aplecat și a închis geamul care separa bancheta noastră de locul șoferului.

— Nu ți-a plăcut, nu-i așa? a mormăit. Ei bine, până o să se termine toată povestea asta, s-ar putea să mai fie o mulțime de lucruri care n-o să-ți placă. E în joc reputația băiatului meu mort, pricepi? Propria mea reputație. Asta-i grija mea și nimic altceva, și n-am să stau să depind de etichetă. Nu permit ca sensibilitățile nimănui să-mi stea în cale.

— Nici nu-mi imaginez așa ceva, am spus. Ar fi cam greu să începi la vârsta ta.

Imediat mi-am dorit să nu fi zis asta; mă dădeam de gol, mă-nțelegeți. Numai că el nu părea să mă fi auzit. Ca întotdeauna, nu auzea nimic din ceea ce nu dorea să audă.

— O operează pe femeia aia imediat ce intră-n spital, a continuat el. Dacă rezistă până la final, diseară o să fie în stare să vorbească. Vreau să fii acolo la momentul ăla – imediat ce se trezește din anestezie.

— Adică? am întrebat.

— Bob Maples e de treabă, dar prea bătrân ca să mai fie vigilent. Riscă s-o dea în bară tocmai când ai mai mare nevoie de el. De-aia îl las să se ducă acum, când nu contează dacă e sau nu cineva în preajmă.

— Nu știu dacă înțeleg. Vrei să spui…

— Am rezervat niște camere la un hotel. Te las acolo și-acolo să rămâi până te chem eu. Să te odihnești, ai înțeles? Odihnește-te ca lumea, ca să fii vigilent și cu chef de treabă când o veni vremea.

— În regulă, am răspuns ridicând din umeri, dar am dormit în avion tot drumul până aici.

— Atunci, mai dormi puțin. Poate va trebui să stai treaz toată noaptea.

Hotelul era pe West Seventh Street, la câteva străzi de spital; iar Conway rezervase un șir întreg de camere. Directorul adjunct al stabilimentului a urcat cu mine și cu băiatul de serviciu, iar la câteva minute după plecarea lor a sosit un chelner aducând pe o tavă whiskey și gheață. Și imediat după el a mai venit unul, cu o mulțime de sendvișuri și cu cafea.

Mi-am turnat frumușel de băut și m-am dus cu paharul la fereastră. M-am așezat într-un fotoliu mare și mi-am întins picioarele cu încălțări cu tot pe calorifer. M-am lăsat pe spate, rânjind.

Conway era mare mahăr, ce să mai. Era în stare să-ți frece ridichea și să te facă să-ți și placă în același timp. Putea avea la dispoziție locuri ca acesta, cu oameni care să se dea peste cap ca să-l servească. Putea avea totul în afară de ceea ce-și dorea – pe fiul lui și o bună reputație.

Fiul lui stâlcise în bătaie o târfă, care îl omorâse; iar el nu va putea șterge niciodată rușinea asta. Nici dacă ajungea să

trăiască o sută de ani, și al naibii să fiu dacă nu speram să trăiască atâta.

Am mâncat o parte dintr-un sendviș cu două straturi, dar parcă nu-mi aluneca pe gât. Așa că mi-am turnat altă porție de tărie și m-am dus iar, cu paharul în mână, la fereastră. Mă simțeam cam neliniștit și nu prea în largul meu. Mi-aș fi dorit să ies la plimbare prin oraș.

Fort Worth e la începutul lui West Texas, așa că n-aș fi simțit că atrag privirile tuturor, îmbrăcat cum eram, așa cum s-ar fi întâmplat în Dallas ori în Houston. M-aș fi simțit în largul meu și-aș fi văzut și eu oameni și locuri noi pentru prima dată în viață. În loc de asta însă trebuia să rămân aici de unul singur, nefăcând nimic, nevăzând nimic, negândind nimic nou.

Mai că-mi venea să zic că era un complot împotriva mea. Făcusem ceva rău, demult, când eram copil, și nu reușisem niciodată să scap de lucrul acela. Trebuia să mi se răsucească zi de zi cuțitul în rană, până ce, precum un câine suprasolicitat cu dresajul, începusem să-mi fac nevoile doar așa, din pură spaimă. Și iată-mă acum aici…

Mi-am mai turnat un whiskey…

… Iată-mă acum aici, dar n-aveam să rămân așa multă vreme. Lui Joyce îi era sortit să moară, dacă nu murise deja. Aveam să scap de ea și-aveam să scap de *lucrul acela* – de boală – cu ocazia asta. Și, imediat ce situația avea să se mai liniștească, urma să-mi dau demisia, să vând casa și afacerea tatei și să mă retrag.

Amy Stanton? Mă rog – am clătinat din cap –, nu mă va opri ea. N-o să mă țină ea legat în lanț acolo, în Central City. Nu știam cum să mă rup de ea, dar știam al naibii de bine că asta urma să fac.

Cumva. Cândva.

Mai mult ca să-mi omor timpul, m-am dus să fac o baie lungă și fierbinte; apoi am încercat iar sendvișurile și cafeaua. M-am învârtit prin cameră, mâncând și bând cafea, mutându-mă de la o fereastră la alta. Îmi doream să nu fi fost atât de sus, ca să mai văd și eu câte ceva.

Am încercat să trag un pui de somn, dar nu m-a ajutat la nimic. Am luat din baie o lavetă și m-am apucat să-mi frec încălțările. Am lustruit una bine de tot și tocmai mă apucam de vârful celeilalte când a intrat Bob Maples.

Mi-a aruncat un salut dezinvolt și și-a turnat de băut. S-a așezat, privind în pahar și rotind la nesfârșit cuburile de gheață.

— Să știi că mi-a părut rău de ce s-a-ntâmplat la aeroport, Bob, i-am spus. Cred că știi și tu că voiam să-ți țin partea.

— Mda, a răspuns laconic.

— I-am comunicat lui Conway că nu mi-a plăcut.

Iar el a spus iar „Mda” și-a adăugat:

— Uită. Las-o moartă, da?

— Ei, sigur, i-am răspuns și am dat din cap aprobator. Cum spui tu, Bob.

Mă uitam la el cu coada ochiului, în timp ce-mi vedeam de frecatul ghetei. Arăta supărat și îngrijorat, aproape dezgustat, s-ar putea spune. Dar eram destul de sigur că nu din cauza mea. De fapt, nici nu-mi imaginam că purtarea lui Conway îl necăjise în halul ăsta.

— Iar te supără reumatismul? l-am întrebat. Ce-ar fi să te-așezi pe scaunul ăla cu fața la spătar, ca să-ți ajung la deltoizi, și-o să…

A ridicat capul și s-a uitat la mine. Iar privirea îi era limpede, dar părea cumva că-i mustesc lacrimi undeva în interior. Încet, foarte încet, ca pentru sine, a început să vorbească.

— Nu te cunosc eu, Lou? Te știu pe față și pe dos. Te știu de când erai până la genunchiul broaștei și niciodată n-am aflat vreun lucru rău despre tine. Știu exact ce-ai de gând să zici și să faci, indiferent cu ce situație te-ai confrunta. Ca și-acolo, la aeroport – când l-ai văzut pe Conway cum îmi dă porunci. În locul tău, o mulțime de inși ar fi făcut ditamai scandalul din cauza asta, dar știam că tu n-ai face asta. Știam că tu o să te simți mai jignit decât mine. Ăsta-i felul tău și nici n-ai ști cum să fii altfel…

— Bob, am spus atunci. Te frământă ceva, Bob?

— Poate să mai aștepte. Cred că va trebui să mai aștept o vreme. Voiam doar să știi că eu… eu…

— Da, Bob?

— Poate să mai aștepte, a repetat el. Cum spuneam, va trebui să mai aștept.

Și a mișcat paharul, făcând gheața să scoată clinchete, sub privirea lui fixă.

— Howard Hendricks ăla, a continuat el. Acuma, Howard ar fi trebuit să aibă cap pe umeri, nu să te supună la prostia aia de

azi-dimineață. Sigur, tre' să-și facă și el treaba, cum tre' să mi-o fac și eu, și nu poți lăsa prietenia să stea în calea datoriei. Dar…

— Of, la dracu, Bob. Nu m-am gândit deloc la așa ceva.

— Mă rog, eu m-am gândit. Am ajuns să mă gândesc la asta azi-după-amiază, după ce-am plecat de la aeroport. M-am gândit la cum ai fi făcut dacă erai în locul meu și eu într-al tău. Ah, socot c-ai fi fost amabil și prietenos, fiindcă așa ești tu făcut. Dar n-ai fi lăsat nicio urmă de-ndoială asupra poziției tale. Ai fi spus „Uite care-i treaba, Bob Maples îmi e prieten și știu că-i un om cât se poate de cinstit și de corect. Așa că, dacă vrem să aflăm ceva, hai să mergem la el și să-l întrebăm de-a dreptul. Să nu umblăm cu fofârlica, de parcă el ar fi de-o parte a gardului și noi de cealaltă"… Asta ai fi făcut tu. Dar eu… Mă rog, nu știu, Lou. Poate am rămas în urma vremurilor. Poate am îmbătrânit prea tare pentru slujba asta.

Mie unul mi se părea că nu era prea departe de adevăr. Chiar îmbătrânea și devenea din ce în ce mai nesigur pe sine, iar Conway probabil că-l călărise zdravăn, în feluri despre care nici nu știam.

— Ai avut necazuri la spital, Bob? l-am întrebat.

— Mda, a spus el ezitând. Am avut ceva necazuri.

S-a ridicat și și-a mai turnat o porție de whiskey. Pe urmă s-a dus la fereastră și-a rămas acolo, legănându-se pe călcâie, cu spatele la mine.

— Femeia a murit, Lou. Nu și-a mai revenit din anestezie.

— Păi, știam toți că n-avea nicio șansă. Toată lumea în afară de Conway, care era pur și simplu prea încăpățânat ca să gândească logic.

Nu mi-a răspuns. M-am dus lângă el la fereastră și i-am cuprins umerii cu brațul.

— Uite ce-i, Bob. Nu știu ce ți-a zis Conway, dar nu te lăsa demoralizat. Și oricum, cine dracu' se crede? Nici măcar n-avea de gând să facă drumul ăsta împreună cu noi; a trebuit să forțăm noi lucrurile ca să ne ia. Pe urmă, când ajungem aici, vrea să facem sluj de câte ori ne comandă el și face un scandal monstru când nu merg lucrurile cum i-ar conveni lui.

A ridicat puțin din umeri, sau poate că doar a inspirat profund. Mi-am lăsat brațul să alunece de pe umerii lui, am ezitat câteva clipe, gândindu-mă că avea de gând să spună ceva, apoi m-am

dus la baie și am închis ușa. Când omul e deprimat, uneori cel mai bun lucru pe care-l poți face e să-l lași în banii lui.

M-am așezat pe marginea căzii și mi-am aprins un trabuc. Am stat și m-am gândit – detașat de propria-mi persoană –, m-am gândit la mine și la Bob Maples. Mereu fusese destul de cumsecade cu mine și îmi plăcea de el. Dar nu mai mult, mă gândeam, decât îmi plăcea de o mulțime de alți oameni. Când venea vorba să ne suflecăm mânecile și să ne facem treaba, era și el doar unul dintre sutele de oameni pe care îi cunoșteam și cu care mă purtam amical. Și totuși, iată-mă aici, frământându-mă pentru problemele lui în loc de-ale mele.

Desigur, lucrul acesta putea fi cauzat în parte de faptul că știam deja că problemele mele se cam rezolvaseră. Știusem că Joyce nu putea supraviețui, că n-avea să vorbească. Putea să-și recapete cunoștința pentru scurt timp, dar în niciun caz n-ar fi putut vorbi; nu după ceea ce se petrecuse cu fața ei... Dar faptul că mă știam în siguranță nu putea explica pe de-a-ntregul preocuparea mea pentru el. Fiindcă fusesem de-a dreptul zguduit după crimă, nu mai avusesem capacitatea de-a raționa clar, de-a accepta ideea că *trebuia* să fiu în siguranță. Și totuși, încercasem să-l ajut pe puștiul grec, Johnnie Pappas.

Ușa s-a trântit de perete și am ridicat privirea. Bob îmi zâmbea cu gura până la urechi, roșu la față, cu whiskey-ul picurându-i din pahar pe podea.

— Hei, a spus el, fugi de mine, Lou? Vino-ncoace să-mi ții companie.

— Sigur, Bob. Sigur, vin.

Și m-am întors cu el în camera de zi. S-a trântit într-un fotoliu și-a dat paharul pe gât dintr-o înghițitură.

— Hai să facem ceva, Lou. Hai să ieșim să ne facem de cap în oraș. Numa noi doi, ha?

— Cum rămâne cu Conway?

— Dă-l dracu'. Are nu știu ce afaceri aici, o să rămână câteva zile. Ne lăsăm bagajele pe undeva ca să nu mai trebuiască să dăm nas în nas cu el și pe urmă facem chef.

S-a întins să înșface sticla și a reușit din a doua încercare. I-am luat-o și i-am umplut eu paharul.

— Sună bine, Bob, am spus. Chiar că mi-ar plăcea să facem asta. Dar n-ar trebui să ne-ntoarcem la Central City? Adică, la cum se simte Conway acum, n-ar da bine pentru noi...

— Am zis să-l dai dracu’. Am zis-o și n-am glumit.

— Păi, sigur. Dar…

— Am făcut destul pentru Conway. Am făcut prea mult. Am făcut mai mult decât ar trebui să facă un alb. Acuma, aide, vârâte-n ghetele-alea și s-o ștergem.

Sigur, i-am zis, sigur c-așa aș face. Exact așa. Numai că aveam o bătătură urâtă și trebuia s-o aranjez mai întâi. Așa că, dacă tot trebuia să mai aștepte, poate-ar fi mai bine să se-ntindă și să tragă un pui de somn.

Asta a și făcut, după oleacă de bombăneală și proteste. Am sunat la gară și am rezervat o cușetă la trenul de ora opt către Central City. Avea să ne coste câțiva dolari din buzunarul propriu, de vreme ce statul nu plătea decât pentru tichete la clasa întâi în vagoane Pullman. Dar m-am gândit că aveam nevoie de intimitate.

Avusesem dreptate. L-am trezit la șase și jumătate, ca să aibă timp berechet să se pregătească, iar el părea într-o stare și mai rea decât înainte de somn. N-am reușit să-l conving să facă o baie. Nu voia să bea nicio gură de cafea, nici să mănânce. Dimpotrivă, s-a dat iar la whiskey; iar când am plecat de la hotel a luat cu el o sticlă întreagă. Până am reușit să-l urc în tren eram deja făcut arșice, ca vita sub fierul de-nsemnat. Mă-ntrebam ce, Doamne-iartă-mă, i-o fi spus Conway.

Mă întrebam, deși, la dracu’, ar fi trebuit să știu. Fiindcă era ca și cum mi-ar fi zis mie. Răspunsul era sub nasul meu, pur și simplu eram prea aproape de el ca să-l văd.

Poate era totuși un lucru bun că nu știam. Fiindcă oricum nu era nimic de făcut, nimic nu puteam face în privința asta. Și m-ar fi trecut toate sudorile.

Mă rog. Cam atât a fost prima mea călătorie până în marele oraș. Prima mea ieșire din district. De la avion direct la hotel. De la hotel direct la tren. Pe urmă, lungul drum de noapte către casă – în timpul căruia nu era nimic de văzut –, încuiat într-o cușetă cu un bețiv înlăcrimat.

La un moment dat, cam pe la miezul nopții, cu puțin înainte de-a adormi, cred că gândurile i-o luaseră razna. Pentru că, din senin, pumnul lui s-a înălțat clătinându-se și m-a izbit în piept.

— Hei, i-am zis. Vezi ce faci, Bob.

— Veji… vezi ce aci, a mormăit el. Oprește-l pe rânjitul ăla, ajunge-un zâmbet – lăș… lășați dracu'… ce-am avut și ce-am pierdut. De ce-aci asta, pân' la urmă?

— Of, glumeam doar, Bob.

— Să… să-ți zic ceva. 'Ți zic ceva de pun pariu că nu te-ai gândit f'odată.

— Aha?

— Mereu… mereu se face mai multă lumină chiar înainte să se-ntunece.

Obosit cum eram, am râs.

— Ai priceput greșit, Bob. Vrei să zici…

— Nț, a spus el. Tu ai priceput greșit.

X

Am ajuns la Central City pe la șase dimineața, iar Bob a luat un taxi și s-a dus direct acasă. Îi era rău; se simțea rău de-a binelea, nu era doar mahmur. Era prea bătrân pentru cât turnase în el.

M-am oprit pe la birou, dar acolo era liniște și pace, după spusele adjunctului care fusese de noapte, așa că mi-am văzut și eu de drum către casă. Deja aveam la activ mult mai multe ore decât cele pentru care eram plătit. Nimeni n-ar fi putut să mă condamne dacă mi-aș fi luat o săptămână liberă. Ceea ce, firește, n-aveam de gând să fac.

M-am schimbat cu haine curate, după care mi-am făcut omletă și cafea. Când m-am așezat să mănânc, a sunat telefonul.

Am presupus că era de la birou, sau poate că mă verifica Amy; trebuia ori să sune devreme, ori să aștepte până la patru, când i se termina programul la școală. M-am îndreptat spre telefon, încercând să mă gândesc cum să mă fofilez ca să nu mă văd cu ea, iar când am auzit vocea lui Joe Rothman m-am simțit cam derutat.

— Știi cine-i la telefon, Lou? a întrebat el. Adu-ți aminte de *ultima* noastră discuție.

— Sigur. Despre… ăă… împrejurarea de pe șantier.

— Te-aș fi rugat să dai pe-aici diseară, dar trebuie să fac o mică plimbare până la San Angelo. Ai avea ceva împotrivă dacă m-aș opri la tine acasă câteva minute?

— Păi, cred c-ai putea. E ceva important?

— Un mărunțiș, dar e important, Lou. Doar câteva cuvinte, ca să fiu eu sigur.

— Păi, aș putea…

— Sunt convins c-ai putea, dar cred c-ar fi mai vine să ne *vedem,* a spus el, după care a închis.

Am pus și eu receptorul în furcă și m-am întors la micul dejun. Era încă devreme. Foarte probabil că n-avea să-l vadă nimeni. Oricum, nu era un infractor, ba chiar din contră, după unele opinii.

A venit după vreo cinci minute. I-am oferit ceva pe post de mic dejun, fără să dau pe dinafară de amabilitate, de vreme ce nu voiam să rămână prea mult; iar el a spus nu, mulțumesc, dar s-a așezat la masă cu mine.

— Ei bine, Lou, a spus el, începând să-și ruleze o țigară. Îmi închipui că știi ce vreau să aud.

— Cred că da, am aprobat dând din cap. Consideră c-am zis.

— E corect ce sugerează relatările astea foarte circumspecte din presă? S-a luat de ea și s-a întors totul împotriva lui?

— Așa arată lucrurile. Nu-mi vine în minte vreo altă explicație.

— N-am putut să nu mă-ntreb, a spus el, umezind foița țigării. N-am putut să nu mă-ntreb cum se poate ca o femeie cu fața bușită și cu gâtul rupt a putut să bage la marele fix șase gloanțe într-un bărbat, chiar și-ntr-unul așa masiv ca neregretatul răposat Elmer Conway.

A ridicat încet privirea până ce a întâlnit-o pe a mea. Am ridicat din umeri.

— Probabil nu le-a tras pe toate șase deodată. Ea îl împușca în timp ce el o pocnea. La naiba, de-abia mai era în stare să stea în picioare și s-o-ncaseze până a terminat el, darămite să se mai și pună pe tras.

— Nu pare c-ar fi fost în stare, este? m-a aprobat el cu o înclinare a capului. Și totuși, din bruma de informații pe care le pot aduna, exact asta trebuie să fi făcut. Era încă în viață după ce-a murit el; și aproape toate… mă rog, două dintre gloanțele pe care le-a tras în el erau de-ajuns ca să-l pună jos. Prin urmare, trebuie să se fi ales cu gâtul rupt și toate celelalte înainte de-a trage.

Am clătinat din cap. Trebuia să-mi desprind privirea de-a lui.

— Ai zis că vrei să fii sigur, am spus. Ai… ai…

— Marfa originală, Lou; nu se acceptă substitute. Și încă mai aștept s-o primesc.

— Nu știu cine te crezi să mă interoghezi pe mine. Șeriful și procurorul districtual sunt mulțumiți. De altceva nici că-mi pasă.

— Ăsta-i punctul tău de vedere, ai?

— Ăsta-i punctul meu de vedere.

— Păi, să-ți spun cum văd eu problema. Îmi permit să te interoghez pentru că sunt implicat în chestiunea asta. Poate nu direct, dar…

— Dar nici indirect.

— Exact. Știam că i-o coci familiei Conway; de fapt, am făcut tot ce puteam ca să te ațât împotriva bătrânului. Din punct de vedere moral – poate chiar și legal – am și eu o parte de responsabilitate pentru orice posibilă acțiune nepotrivită a ta. În orice caz, să zicem, eu și sindicatele pe care le conduc am putea fi puși într-o lumină foarte nefavorabilă.

— Tu ai spus-o. E propria ta declarație.

— Dar nu te baza prea tare pe asta, Lou. Eu nu tolerez crima. În altă ordine de idei, azi cum se prezintă lucrurile? E albă sau e neagră?

— E moartă. A murit ieri după-amiază.

— N-am să înghit asta, Lou – dacă a fost o crimă. Amestecul tău. Nu pot să spun acum pe loc ce-am să fac, dar n-am să te las să-ți vezi de treabă liniștit. N-aș putea. O s-ajungi să mă bagi în vreo tărășenie încă și mai rea.

— Ah, la naiba, am spus. Ce facem…

— Fata e moartă și Elmer e mort. Așa că, indiferent cât de ciudate par lucrurile – și afacerea asta ar fi trebuit să stârnească isterii la judecătorie –, n-au cum să dovedească nimic. Dacă ar ști ce știu eu, despre faptul că aveai tu un motiv…

— Ca s-o omor? De ce să vreau să fac așa ceva?

— Mă rog – a început el s-o lase mai moale –, s-o lăsăm pe ea deoparte. Să zicem că ea a fost un instrument al răzbunării împotriva lui Conway. Un element de recuzită.

— Știi și tu că n-are nicio logică, am spus. Cât despre treaba cu acest așa-numit motiv – îl aveam de șase ani; atât e de când știu despre accidentul lui Mike. De ce să aștept șase ani și pe urmă, așa deodată, să mă hotărăsc să pun la cale așa ceva? Să stâlcesc în bătaie o târfă nenorocită doar ca să i-o plătesc băiatului lui Chester Conway? Acuma, zi-mi și mie dacă-ți sună logic. Pe bune, zi-mi și mie, Joe.

Rothman s-a încruntat gânditor, bătând darabana cu degetele pe masă.

— Nu, a rostit el încet. Nu sună logic. Ăsta-i necazul. Omul care-a plecat liniștit după ce-a comis treaba asta – dacă într-adevăr a plecat…

— Știi că nu-i așa, Joe.

— Așa zici tu.

— Așa zic eu. Așa zice toată lumea. Ai zice și tu la fel dacă n-ai ști ce simt față de familia Conway. Scoate-ți asta din minte

măcar o dată, și cu ce rămâi? Păi, doar cu o crimă dublă – doi inși care s-au încăierat și s-au omorât unul pe celălalt – în împrejurări oarecum misterioase.

A zâmbit ironic.

— Aș zice că ăsta-i eufemismul secolului, Lou.

— N-am cum să-ți spun ce s-a-ntâmplat, fiindcă n-am fost acolo. Dar știu că și în crime există întâmplări norocoase, la fel ca peste tot. Un bărbat se târăște un kilometru și jumătate cu creierii chiseliță. O femeie sună la poliție după ce-a fost împușcată în inimă. Un bărbat e spânzurat, otrăvit, făcut bucățele și-mpușcat, și el supraviețuiește bine-mersi. Nu mă-ntreba cum de se-ntâmplă lucruri de-astea. Nu știu. Dar știu că se-ntâmplă și la fel știi și tu.

Rothman s-a uitat lung la mine. Apoi și-a mișcat ușor capul a încuviințare.

— Așa o fi, Lou, a spus el. Probabil că tu, cel puțin, ești curat. Stau aici și mă uit atent la tine, pun cap la cap tot ce știu despre tine, și nu pot să apropii toate astea de imaginea pe care mi-am făcut-o despre *acel* individ. Așa absurde cum par lucrurile, varianta aia ar fi încă și mai absurdă. Nu te potrivești în rol, ca să zic așa.

— Ce-aș putea eu să spun?

— Nimic, Lou. Eu ar trebui să-ți mulțumesc că mi-ai luat o piatră de moară de pe suflet. Oricum, dacă nu te superi, ți-aș rămâne și mai îndatorat…

— Da?

— Cum stă treaba de fapt, așa, doar pentru informarea mea? Sunt de-acord că nu-l urai de moarte pe Conway, dar îl urai. Ce urmărești?

Mă așteptam la întrebarea asta încă din noaptea în care discutasem cu el. Aveam răspunsul gata pregătit.

— Banii reprezentau mita pentru scoaterea ei din oraș. Conway o plătea să plece și să-l lase în pace pe Elmer. De fapt…

— … Elmer avea de gând să plece cu ea, nu-i așa? a spus Rothman, apoi s-a ridicat și și-a pus pălăria. Ei, nu mă lasă inima să te cert pentru manevra asta, în ciuda deznodământului său nefericit. Aproape că mi-aș dori să mă fi gândit eu la așa ceva.

— Vai, dar n-a fost mare lucru. Doar o chestiune de voință care-și găsește o cale de-ndeplinire.

— Uf! a făcut el. Apropo, cum îi e lui Conway?

— Păi, nu cred că-i e prea bine.

— Probabil o fi mâncat ceva nasol, a spus el dând din cap. Nu crezi? Dar ai grijă cu castraveții ăia, Lou. Ai grijă. Nu-i mai vinde la grădinar.

Și a plecat.

Am cules ziarele din curte – ediția din după-amiaza anterioară și din acea dimineață –, mi-am mai turnat niște cafea și m-am așezat din nou la masă.

Ca de obicei, ziarele se-ntreceau în a-mi da credit. În loc să-mi facă un portret de găgăuță ori de băgăreț, ceea ce ar fi reușit fără probleme, ele mă prezentau ca pe un soi de combinație între J. Edgar Hoover și Lombroso, „șeriful perspicace, a cărui intervenție altruistă în această afacere a fost lipsită de efect, dar asta numai din cauza ciudățeniilor imprevizibile ale firii omenești”.

Am râs de m-am înecat cu cafeaua din care tocmai începusem să sorb. Deși trecusem prin atâtea, începeam să mă simt bine și relaxat. Joyce murise. Nici măcar Rothman nu mă suspecta. Iar odată ce ai trecut examenul de nevinovăție cu *acel* individ, nici că mai ai de ce să-ți faci griji. S-ar putea spune că era ca un soi de piatră de încercare.

Am stat în cumpănă dacă să sun la ziare și să-i felicit pentru „acuratețe”. Făceam asta deseori, aduceam o rază de soare, știți cum e, iar ei puneau botul fără ezitare. Aș fi putut să le spun ceva – râdeam gândindu-mă la asta aș fi putut să le spun ceva despre adevărul care-i mai straniu decât ficțiunea. Și poate să adaug ceva de genul – mă rog – adevărul despre crimă va ieși la suprafață ca untdelemnul deasupra apei. Sau… nici cele mai înțelepte planuri…

M-am oprit din râs.

Ar fi trebuit să renunț la d-astea. Rothman mă avertizase, plus că l-ar fi călcat pe nervi pe Bob Maples. Dar…

Ei bine, de ce să n-o fac, dacă asta doream? Dacă m-ar fi ajutat să mă eliberez de tensiune? Era în firea personajului. I se potrivea acelui ins plictisitor și blajin care n-ar fi putut face nimic rău nici să fi încercat. Rothman însuși observase că, oricât ar fi părut de absurde lucrurile, încă și mai absurd era să mă privească pe mine ca pe un ucigaș. Iar felul în care vorbeam era o parte importantă a mea – o parte a acelui tip care-i dusese pe

toți pe un drum greșit. Dacă dintr-odată n-aș mai vorbi așa, ce-ar crede lumea?

Vai și-amar, trebuia s-o țin așa întruna, indiferent dacă voiam sau nu. Alegerea nu mai depindea de mine. Dar, desigur, trebuia s-o iau cu ușurelul. Să nu exagerez.

Am judecat totul până la capăt și la sfârșit încă mă simțeam bine. Însă m-am hotărât să nu sun la ziare, la urma urmei. Relatările fuseseră mai mult decât corecte față de mine, dar asta nu-i costase nimic: oricum aveau un spațiu de umplut. Iar mie nu-mi păsa prea tare de unele detalii; de ceea ce spuseseră despre Joyce, de exemplu. Nu era o „păcătoasă abjectă". Pentru Dumnezeu, nu era adevărat că „iubise prea mult, dar fără înțelepciune". Era doar o muierușcă drăguță care se agățase de bărbatul nepotrivit, sau de bărbatul potrivit în locul nepotrivit; nici nu-și dorise altceva, nimic altceva. Și asta căpătase. Nimic.

Amy Stanton a sunat puțin după ora opt, ocazie cu care i-am cerut să vină la mine în seara aceea. Cel mai bun mod de-a trage de timp, mi-am dat seama, era să nu trag de timp; să nu mă pun contra ei în niciun fel. Dacă nu mă mai feream, ar fi încetat să mă mai forțeze. Și, în definitiv, nu putea să se mărite la o oră după propunere. Mai urmau tot soiul de lucruri de care trebuia să ne ocupăm, discuții – Dumnezeule mare, și ce de mai discuții! Până și despre mărimea pungii de irigator pe care s-o luăm cu noi în luna de miere! Și, cu mult înainte ca ea să apuce să termine, eu aveam să fiu în stare să mă retrag din Central City.

După ce-am terminat discuția cu ea, m-am dus la laboratorul lui tata, am aprins arzătorul Bunsen și am pus la fiert un ac intravenos și-o hipodermică obișnuită. Pe urmă am luat la rând etajerele până am găsit câte o cutie de hormoni masculini, ACTH, complex de vitamine B și apă sterilizată. Stocul de medicamente al tatei se învechea, desigur, dar companiile farmaceutice continuau să ne trimită mostre. Mostrele erau ceea ce foloseam eu.

Am făcut un amestec de ACTH, complex B și apă, pe care mi l-am băgat direct în venă, în mâna dreaptă. (Avea tata o teorie cum că injecțiile n-ar trebui niciodată făcute pe partea inimii.) Hormonul mi l-am injectat în șold… și eram pregătit pentru la noapte. Amy n-avea să mai fie dezamăgită. Nu va mai avea motiv să-și pună întrebări. Indiferent dacă necazul meu fusese

psihosomatic ori real, dacă mi se trăgea de la prea multă tensiune sau prea mult contact cu Joyce, la noapte n-avea să mă mai supere. Micuța Amy urma să fie îmblânzită timp de o săptămână.

Am urcat în dormitor și m-am culcat. M-am trezit la prânz, când începeau să urle sirenele de la rafinărie; apoi am ațipit iar și am dormit până după ora două. Uneori, cel mai adesea, ar trebui să recunosc, sunt în stare să dorm optsprezece ore și tot să nu mă simt odihnit. Mă rog, nu-s neapărat obosit, dar detest să mă scol. Nu vreau decât să rămân unde mă aflu, să nu vorbesc și să nu mă văd cu nimeni.

Astăzi însă lucrurile stăteau altfel; ba chiar invers. Abia așteptam să mă spăl și să ies din casă ca să fac ceva.

Am făcut un duș și m-am ras, stând multă vreme sub apa rece, fiindcă medicamentul acela chiar își făcea efectul. Am îmbrăcat o cămașă curată de culoare bej, mi-am pus un papion nou-nouț și am scos din șifonier un costum albastru proaspăt călcat.

Mi-am pregătit un mic-dejun frugal, l-am mâncat și am sunat acasă la șeriful Maples.

A răspuns nevastă-sa. Mi-a spus că Bob nu se simțea prea grozav și că doctorul considera că era mai bine să rămână în pat o zi, două. Dormea la ora aceea, iar pe ea n-o încânta să-l trezească. Dar dacă era ceva important…

— Voiam doar să știu cum se simte, am spus. Deși aș putea să dau pe-acolo câteva minute.

— Păi, foarte drăguț din partea ta, Lou. Când se scoală o să-i zic c-ai sunat. Poate reușești să vii pe-aici mâine, dacă nu se pune pe picioare până atunci.

— Bun, am spus.

Am încercat să citesc ceva, dar nu mă puteam concentra. Mă-ntrebam cu ce să-mi omor timpul, dacă tot aveam o zi liberă. Nu puteam să mă duc la biliard sau la popice. N-ar fi dat bine pentru un polițist să piardă vremea prin săli de biliard sau de bowling. Nici în baruri n-ar fi dat bine să merg. Nici pe la vreun spectacol nu mi-ar fi stat bine să fiu văzut în timpul zilei.

Puteam să mă plimb cu mașina. Să ies la drum de unul singur. Cam atât.

Încetul cu încetul, buna dispoziție a început să mă părăsească.

Am scos mașina din curte și am pornit spre judecătorie.

Ajutorul de șerif Hank Butterby citea ziarul, cu bocancii pe birou, și falca i se mișca molfăind un boț de tutun. M-a întrebat dacă era destul de cald pentru gustul meu și de ce naiba nu rămăsesem acasă dacă tot aveam ocazia. I-am răspuns:

— Păi… știi și tu cum e, Hank.

— Frumos au pus-o, a spus el, arătând cu capul spre ziar. Drăguță bucată au scris despre tine. Tocmai ce mă pregăteam să-l decupez și să ți-l pun deoparte.

Pui de lele tâmpit, mereu făcea chestia asta. Și nu doar cu relatări despre mine, ci cu orice. Decupa caricaturi, buletine meteo, poezele de rahat, articole despre sănătate. Orice tâmpenie de pe fața pământului. Nu era în stare să citească ziarul fără foarfecă.

— Uite ce-i, i-am spus, o să-ți dau un autograf pe el și tu păstrează-l. Poate o să aibă valoare cândva.

— Păi – s-a uitat la mine mijind ochii, apoi brusc și-a ferit privirea –, n-aș vrea să te deranjez deloc, Lou.

— Niciun deranj. Uite, stai așa.

Mi-am mâzgălit numele pe margine și i-am dat înapoi bucata de ziar.

— Doar să nu-l arăți și altora, i-am spus. Dacă trebuie să fac treaba asta și pentru ceilalți, o să-i scadă valoarea.

S-a uitat lung la hârtie, cu privirea fixă, de parcă s-ar fi așteptat să-l muște ziarul.

— Ăă, a făcut, înghițind în sec. Chiar crezi că…?

— Uite cum să faci, am spus, sprijinindu-mă în coate pe birou și coborând vocea până la nivelul unei șoapte. Du-te la o rafinărie și roagă-i să-ți îndoaie la aburi o tobă de oțel. Pe urmă… știi pe cineva care ți-ar putea împrumuta o lampă de sudură?

— Îhî, a răspuns el tot în șoaptă. Cred c-aș putea să împrumut una.

— Păi, tai toba în două, adică de jur-împrejur, ca să rămâi cu un fel de capac. Pe urmă pui înăuntru decupajul cu autograf – singurul care există, Hank! – și sudezi iar bucățile laolaltă. Peste vreo șaizeci, șaptezeci de ani, poți să-l duci la vreun muzeu și-o să-ți plătească o avere pe el.

— Fir-aș să fiu! a spus el. Tu ai vreo tobă de-asta, Lou? Vrei să-ți aduc și ție una?

— Ah, cred că nu-i cazul. Probabil că n-am să trăiesc atâta.

XI

Am șovăit puțin pe hol în fața biroului lui Howard Hendricks, iar el a ridicat privirea și mi-a făcut semn să intru.

— Salut, Lou. Intră și ia loc un minut.

Am intrat, dând din cap în semn de salut spre secretară, și mi-am tras un scaun lângă masa lui de lucru.

— Tocmai ce-am vorbit cu nevasta lui Bob, am spus. El nu se simte prea bine.

— Așa am auzit și eu.

A aprins un chibrit pentru trabucul meu.

— Mă rog, nu-i așa mare problemă, a continuat. Vreau să zic că nu mai e nimic de lucrat la cazul Conway. Tot ce mai putem face acum e să stăm și s-așteptăm; doar să fim pe fază în caz că începe Conway să facă pe șeful pe-aici. Îmi închipui că se va resemna cu situația în scurtă vreme.

— Mare păcat c-a murit fata, am zis.

— Eh, știu și eu, Lou, a spus el ridicând din umeri. Nu văd cum ar fi putut să ne spună ceva ce noi să nu fi aflat deja. Sincer, între noi fie vorba, mă simt mai degrabă ușurat. Conway n-ar fi fost satisfăcut până n-o vedea pe scaunul electric, cu toată vina în cârca ei. Nu mi-ar fi plăcut deloc să fiu parte la așa ceva.

— Mda. N-ar fi fost prea bine.

— Deși, bineînțeles, asta aș fi făcut, Lou, dacă ar fi supraviețuit. Adică aș fi pus-o sub acuzare și-aș fi urmărit-o până-n pânzele albe.

Se lăsase pe spate ca să pară a avea un aer prietenos, după contrele noastre din ziua precedentă. Eram, vasăzică, vechiul lui amic, căruia îi comunica trăirile lui cele mai profunde.

— Howard, mă-ntreb…

— Da, Lou?

— Ei, cred că mai bine-aș tăcea. Poate tu nu ești de aceeași părere cu mine.

— Ah, sunt convins că nu-i așa. Întotdeauna am considerat că noi doi avem foarte multe în comun. Ce voiai să-mi spui?

Privirea i s-a desprins o clipă de a mea, iar gura i s-a strâmbat puțin. Mi-am dat seama că secretara îi făcuse cu ochiul.

— Păi, uite cum vine treaba, i-am spus. Acuma, eu m-am simțit mereu aici ca-ntr-o mare familie fericită. Noi, ăștia care lucrăm pentru district…

— Aha. O mare familie fericită, ei? (Privirea i s-a mutat din nou.) Continuă, Lou.

— Ne avem toți ca frații…

— Ăă, da.

— Suntem toți în aceeași barcă și trebuie să punem toți umărul să mișcăm roata-nțepenită.

Arăta de parcă i s-ar fi umflat gâtul dintr-odată; și-a tras o batistă din buzunar. Pe urmă s-a răsucit cu scaunul, întorcându-se cu spatele la mine, și a tușit sugrumat, scuipând flegmă. Am auzit-o pe secretară ridicându-se și ieșind în grabă. I-am auzit tocurile înalte tropăind pe hol, îndepărtându-se tot mai repede în direcția toaletei, aproape alergând la un moment dat.

Speram să fi făcut pipi în chiloți.

Iar lui speram ca fragmentul acela de șrapnel de sub coaste să-i fi înțepat un plămân. Fragmentul acela de șrapnel îi costase pe contribuabili al dracului de mult mălai. Ajunsese să fie ales în funcție datorită faptului că vorbise despre șrapnelul acela. Nu pentru că ar fi curățat ținutul și ar fi avut grijă ca toată lumea să aibă șanse egale în viață. Doar datorită șrapnelului.

În cele din urmă și-a îndreptat spinarea și s-a întors cu fața la mine, iar eu i-am spus să aibă grijă cu răceala aia.

— Să-ți spun ce fac eu mereu. Iau apa în care a fiert o ceapă și storc în ea o lămâie mare. Mă rog, poate o lămâie de mărime medie și una mică, dacă…

— Lou! a spus el tăios.

— Da?

— Îți apreciez sentimentele… interesul… dar va trebui să te rog să te-ntorci la subiect. Ce voiai de fapt să-mi spui?

— Ah, nu era nimic…

— Te rog, Lou!

— Mă rog, uite ce mă-ntrebam eu.

Și i-am spus. Aceeași întrebare pe care și-o punea Rothman. Am transpus-o în cuvintele mele, rostind-o lăbărțat, încet și stângaci. Îi ofeream astfel un subiect pentru care să-și facă griji. Altceva în afară de urmele anvelopei dezumflate. Și frumusețea era că în afară de griji nu putea să facă nimic altceva.

— Isuse, a spus el încet. E sub nasul nostru, nu-i așa? Chiar în văzul tuturor, dacă te uiți unde trebuie. E unul dintre lucrurile alea atât de clare și simple, încât nici nu le bagi de seamă. Indiferent cum ai întoarce-o, cam așa-i, trebuia s-o omoare după ce el însuși murise. După ce nu mai putea s-o facă!

— Sau invers, am completat.

Și-a șters fruntea, părând incitat, dar și îngrijorat. Una era să încerce să-l prindă pe amărâtul de Lou cu urmele de cauciuc. Treaba aia era cam pe potriva lui. Dar chestia asta îl dăduse peste cap.

— Știi ce-nseamnă asta, Lou?

— Păi, nu-nseamnă neapărat asta.

Și i-am oferit o ieșire. Am readus în discuție întâmplările norocoase din preajma morții pe care i le pomenisem lui Rothman.

— Probabil că așa a fost. Pur și simplu o ciudățenie d-aia nenorocită de nu poate nimeni s-o explice.

— Mda, a spus el. Evident. Asta trebuie să fie. N-ai… ăă… n-ai mai pomenit asta nimănui, Lou?

Am clătinat din cap.

— Abia ce mi-a venit în minte mai adineauri. Bineînțeles, în cazul în care Conway tot o să tune și-o să fulgere când s-o-ntoarce, o să…

— În locul tău, nu cred c-aș face asta, Lou. Chiar nu cred c-ar fi înțelept, deloc.

— Adică zici c-ar trebui să-i spun lui Bob mai întâi? Ah, păi, așa aveam de gând, n-aș trece peste capul lui Bob.

— Nu, Lou, nu asta vreau să zic. Lui Bob nu-i merge bine. A-ncasat deja destule de la Conway. Nu cred c-ar trebui să-l mai necăjim și cu altele. Lucru care, după cum ai remarcat și tu, este fără îndoială o chestiune lipsită de importanță.

— Păi, dacă oricum nu contează, nu văd de ce…

— Hai să rămână între noi, Lou, cel puțin deocamdată. Hai să stăm cuminți și să vedem ce se mai întâmplă. În definitiv, ce altceva am putea face? Pe ce ne putem baza?

— Nu pe cine știe ce, am răspuns. Probabil pe nimic.

— Exact! Nici eu n-aș fi putut s-o zic mai bine.

— Îți spun eu ce-am putea face. N-ar fi prea greu să-i adunăm pe toți bărbații care i-au făcut vizite. Probabil n-or fi mai mult de

treizeci ori patruzeci, că era o damă cu tarif destul de mare. Bob și cu noi, toți ai noștri, am putea să-i adunăm și tu să…

Mi-aș fi dorit să-l puteți vedea cum îl treceau sudorile. Pentru noi, ăștia de la secția șerifului, adunatul a treizeci sau patruzeci de cetățeni avuți ar fi fost floare la ureche. El ar fi fost cel nevoit să studieze dovezile și să ceară punerea sub acuzare. Până să termine, avea să fie și el *terminat.* Dacă începea să-i iasă șrapnelul pe nas, nu-l mai alegea nici dracu' în pârlita lui de funcție.

Mă rog, totuși, așa cum nu-și dorea el să facă asta, așa nu-mi doream nici eu să-l pun s-o facă. Era un caz închis, să-i stea în gât lui Elmer Conway, și cea mai bună idee era să-l las naibii așa închis. Prin urmare, astfel stând lucrurile și văzând că se cam făcuse ora cinei, i-am permis să mă convingă. I-am spus că eu unul nu prea mă pricepeam să judec asemenea lucruri și că eram, categoric, recunoscător că mă lămurise în acest sens. Și cu asta s-a terminat. Aproape.

Înainte de-a pleca, i-am dat rețeta mea pentru vindecarea tusei.

M-am îndreptat agale către mașină, fluierând; mă gândeam la cât de reușită fusese după-amiaza aceea, în definitiv, și ce grozav avea să fie să povestesc despre ea.

Zece minute mai târziu ieșisem pe Derrick Road și întorceam mașina ca să pornesc către oraș.

Nu știu de ce. Mă rog, știu. Ea era singura persoană cu care aș fi putut să vorbesc. Dar știam că nu era acolo. Știam că n-avea să mai fie niciodată, nici acolo, nici în altă parte. Nu mai era, iar eu știam asta. Așa că… nu știu de ce.

Am condus înapoi spre oraș, înapoi spre vechea casă cu etaj rablagită și spre șopronul în care chițăiau șobolanii. Și pentru prima dată am spus „Îmi pare rău, dragă". Am rostit-o cu voce tare. „N-o să știi niciodată cât de rău îmi pare." Pe urmă am adăugat: „Înțelegi, nu-i așa? Să mai fi trecut câteva luni și nu m-aș mai fi putut opri. Mi-aș fi pierdut complet controlul și…"

Un fluture s-a lovit ușor de parbriz, apoi și-a reluat zborul. M-am întors la fluieratul meu.

Chiar că fusese o după-amiază reușită.

Proviziile mele erau pe terminate, așa că m-am oprit la băcănie să-mi iau câte ceva, inclusiv un cotlet pentru micul dejun. M-am dus acasă și mi-am pregătit o ditamai cina, pe care

am mâncat-o până la ultima înghițitură. Chiar că-și făcea treaba complexul ăla de vitamine B. Ca și celălalt ingredient. Începeam să simt cu adevărat nerăbdarea de-a mă vedea cu Amy. Începeam s-o doresc rău de tot.

Am spălat și-am șters vasele. Am curățat podeaua bucătăriei cu mopul, lungind treaba cât de mult am putut. Am stors mopul și l-am atârnat la uscat pe veranda din spate, după care m-am întors înăuntru și m-am uitat la ceas. Parcă nici nu i se mișcaseră arătătoarele. Mai erau niște ore bune până ce-avea ea să îndrăznească să vină iar.

Nu mai era nimic de muncă, așa că mi-am umplut o cană mare cu cafea și am urcat cu ea în birou la tata. Am pus-o pe masa lui de lucru, mi-am aprins un trabuc și am început să parcurg cu privirea șirurile de cărți.

Tata spunea mereu că avea suficiente bătăi de cap ca să-și dea seama ce-i ficțiune în așa-numitele adevăruri și fără să mai citească ficțiune. Mereu spunea că era deja prea mare harababură în știință ca să încerci s-o mai pui și de acord cu religia. Spunea lucrurile astea, dar mai spunea și că știința în sine poate fi o religie, că o minte deschisă se află mereu în pericolul de-a deveni îngustă. Așa se face că era destulă ficțiune pe rafturi, și probabil că mai era tot pe-atâta literatură biblică, la fel ca pe rafturile multor preoți.

Citisem o parte din beletristică. De restul nu mă atinsesem. Mergeam la biserică și la școala de duminică, ducând viața pe care trebuia s-o duc, dar atât și nimic mai mult. Deoarece copiii tot copii rămân; și dacă asta sună a truism, tot ce pot să spun este că o mulțime de presupuși gânditori profunzi n-au descoperit niciodată chestia asta. Un copil care te aude înjurând tot timpul are să înjure și el. Nu va înțelege dacă-i spui că greșește. El crede în tine, iar dacă tu faci asta înseamnă că e-n regulă.

Cum spuneam, vasăzică, nu aruncasem nicio privire la literatura religioasă din locuința noastră. Dar am făcut-o în seara aceea. Citisem deja mai tot restul. Și cred că mai aveam în minte și ideea că, de vreme ce aveam de gând să vând casa, era mai bine să verific valoarea lucrurilor din ea.

Așa că am dat jos un index biblic mare, legat în piele, și am suflat praful de pe el. L-am așezat pe masă și l-am deschis; de fapt, când l-am pus jos, i s-au deschis paginile într-un loc

anume. Era o fotografie acolo, un instantaneu de cinci pe zece. L-am ridicat să mă uit la el.

L-am sucit și l-am răsucit. L-am întors într-o parte și cu susul în jos – cum îmi imaginam c-ar fi cu susul în jos. Și am schițat un rânjet, cum fac bărbații când îi interesează sau îi nedumerește ceva.

Era un chip de femeie, nu tocmai drăguță, însă genul de care te lipești fără să știi de ce. Dar unde naiba era și ce făcea acolo? Nu puteam să-mi dau seama. La prima vedere, părea că se uită prin bifurcația unui trunchi de copac, un arțar alb, aș fi zis. Apucase strâns ramurile cu mâinile și… Dar știam că nu putea fi așa. Fiindcă trunchiul era despicat la bază și se vedeau cioturi căsăpite, în poziții nefirești.

Mi-am frecat poza de cămașă și m-am uitat iar la ea. Figura îmi era familiară. Îmi revenea în memorie de undeva, dintr-un loc îndepărtat, ca un lucru care iese la lumină dintr-o ascunzătoare. Dar era veche, poza adică, și un fel de pete încrucișate – căpătate cu timpul, bănuiam – brăzdau lucrul acela, orice-o fi fost el, la care se uita femeia.

Am luat o lupă și m-am uitat prin ea. Am întors poza în poziția în care trebuia să stea. Pe urmă aproape c-am scăpat lupa și am împins-o de lângă mine; am rămas uitându-mă în gol. Uitându-mă spre nimic și spre totul.

Așa-i, se uita printr-o bifurcație. Dar era bifurcația propriilor ei picioare.

Stătea în genunchi, privind printre ei. Iar acele pete încrucișate de pe coapsele ei nu erau rezultatul trecerii timpului. Erau cicatrice. Femeia era Helene, cea care-i fusese menajeră lui tata cu multă vreme în urmă.

Tata…

XII

Doar câteva minute am stat acolo și m-am holbat în gol, dar o lume întreagă, cea mai mare parte a copilăriei mele, mi-a revenit în memorie în acel interval de timp. Și *ea* mi-a revenit în memorie, ea, menajera, care reprezentase o parte atât de mare din viața mea de copil.

— Vrei să ne batem, Helene? *Vrei să-nveți să boxezi*...?

Și:

— Of, sunt obosită. Lovește-mă doar tu...

Și:

— Dar o să-ți placă, scumpule. Toți băieții mari fac asta...

Am retrăit totul până am ajuns la final. La ziua aceea îngrozitoare, cu mine ghemuit la piciorul scării, bolnav de spaimă și de rușine, îngrozit, cuprins de durerea primei și singurei biciuiri din viața mea; ascultând vocile joase și mânioase, vocile mânioase și disprețuitoare, care veneau dinspre bibliotecă.

— Nu stau să mă cert cu tine, Helene. Diseară pleci de-aici. Consideră-te norocoasă că nu fac plângere împotriva ta.

— Ah, daaa? *Aș vrea să te văd că-ncerci*!

— De ce, Helene? *Cum naibii ai fost în stare să faci așa ceva*?

— Ești gelos?

— Tu... doar o copilă, și...

— Da! *Așa-i*! *Doar o copilă. Ce-ar fi să nu uiți asta*? *Ascultă, Daniel. Eu*...

— Nu spune asta, te rog. Eu sunt de vină. Dacă n-aș fi...

— Te-a durut cumva? *Ai făcut tu rău cuiva*? *De fapt, nu cumva – trebuie să întreb asta*! *– ți-ai pierdut treptat tot interesul*?

— Dar... cu un copil?! *Copilul meu. Singurul meu fiu. Dacă s-ar întâmpla ceva*...

— Îhî. Asta te sâcâie, nu-i așa? *Nu-ți e de el, de tine îți e. Cum s-ar răsfrânge asupra ta.*

— Ieși afară! *Femeie cu obrazul la fel de gros ca*...

— Sunt o sărăntoacă nespălată, asta-i expresia, nu-i așa? Scursură. Nu-s material d-ăla nobil, de calitate. Nu-i nimic: *când*

văd un ticălos ipocrit ca tine, a naibii să fiu dacă nu mă bucur că sunt așa cum sunt!

— Ieși afară, că te omor!

— Țțț! *Dar gândește-te ce rușine ar fi, doctore… Acuma, să-ți spun ceva…*

— Ieși…

— Ceva ce-ar trebui să știi, mai presus de oricine altcineva. Treaba asta nu trebuia să însemne nimic. Absolut nimic. Dar acum o să însemne. Ai tratat-o în felul cel mai prost posibil. Ai…

— Eu… zău așa, Helene.

— Tu n-ai să omori niciodată pe nimeni. Nu cu mâna ta. Ce naiba, ești prea îngâmfat și plin de tine și convins că ai mereu dreptate. Ție-ți place să rănești oamenii, dar…

— Nu!

— În regulă. N-am dreptate. Tu ești marele și bunul doctor Ford, iar eu sunt o sărăntoacă nespălată, așa că de-aia n-am dreptate… sper.

Asta a fost tot.

Uitasem de asta, iar acum am uitat din nou. Sunt unele lucruri care trebuie uitate dacă vrei să-ți poți vedea de viața ta. Și, pe undeva, chiar îmi doream să-mi văd de viața mea; îmi doream mai mult ca oricând. Dacă bunul Dumnezeu a făcut vreo greșeală cu noi, oamenii, aceea este că ne-a creat astfel încât să vrem să trăim atunci când n-avem nici cea mai mică îndreptățire.

Am pus indexul la loc pe raft. Am dus fotografia în laborator și am ars-o, iar cenușa am aruncat-o în scurgerea chiuvetei și am spălat-o cu apă. Dar multă vreme a mai ars, așa mi s-a părut. Și n-am putut să nu observ ceva: cât de tare semăna ea cu Joyce. Și încă: ce asemănare puternică exista între ea și Amy Stanton.

A sunat telefonul. Mi-am șters mâinile pe pantaloni și am răspuns, privindu-mă în oglinda de pe ușa laboratorului – privind la insul cu papion negru și cămașă bej-rozalie, cu cracii pantalonilor spânzurându-i mai sus de marginea ghetelor.

— Lou Ford la telefon, am spus.

— Sunt Howard, Lou. Howard Hendricks. Ascultă. Vreau să vii imediat aici… aici la tribunal, mda.

— Păi, nu știu ce să zic. Aș cam…

— Ea va trebui să mai aștepte, Lou. Treaba asta-i mai importantă!

Trebuie că era, după bolboroseala lui precipitată.

— Mai știi ce-am vorbit azi după-amiază? Despre… știi tu… posibilitatea ca o persoană din afară să fie criminalul.

Păi, știi ce, chiar aveam dreptate. Bănuiala noastră era corectă!

— Ha! am făcut. Dar nu se putea… adică…

— L-am prins, Lou! L-am prins pe ticălos! Nu mai are scăpare puiul de lele și…

— Vrei să zici c-a recunoscut? La naiba, Howard, mereu se găsește câte-un zărghit să mărturisească…

— N-a recunoscut nimic! Nici nu vrea să deschidă gura! De asta avem nevoie de tine. Noi nu putem, ăă, să-l convingem, știi, dar tu poți să-l faci să vorbească. Dacă poate cineva să-l mai înmoaie, tu ești ăla. Cred că-l și cunoști, întâmplător.

— Ci-cine-ha?

— Puștiul grecului, Johnnie Pappas. Îl știi, a mai intrat într-o groază de buclucuri. Acuma, hai încoace, Lou. L-am sunat deja pe Chester Conway și vine dimineață cu avionul de la Fort Worth. Ți-am recunoscut tot meritul – i-am zis cum am clocit noi împreună ideea asta și că de la bun început am fost convinși că nu era Elmer vinovatul și… și el era încântat la culme, Lou. Frățioare, de-am putea să-i dăm de capăt, să obținem o mărturisire ca la carte…

— Hai că vin. Vin imediat, Howard.

Am apăsat furca telefonului și-am rămas așa câteva clipe, ca să mă lămuresc asupra celor petrecute, asupra a ceea ce trebuia să se fi petrecut. Apoi am sunat-o pe Amy.

Ai ei încă nu se culcaseră, așa că nu putea sta prea mult de vorbă; iar asta îmi era de folos. Am făcut-o să priceapă că voiam neapărat să mă văd cu ea – și chiar voiam neapărat – și că n-aveam să lipsesc prea mult.

Am închis, mi-am scos portofelul și am răsfirat toate bancnotele pe birou.

N-avusesem niciuna de douăzeci, doar alea douăzeci și cinci de bancnote pe care mi le dăduse Elmer. Și când am văzut că dispăruseră cinci dintre ele, m-a luat un val de leșin din creștet până-n tălpi. Apoi mi-am adus aminte că le folosisem la Fort Worth ca să-mi cumpăr bilet de tren și că schimbasem una singură aici în oraș, unde ar fi putut să conteze. Una singură… cu Johnnie Pappas. Așa că…

Așa că am scos mașina din curte și am pornit spre judecătorie.

Adjunctul de șerif Hank Butterby mi-a aruncat o privire stânjenită, iar un alt adjunct care era de față, Jeff Plummer, mi-a făcut cu ochiul și mi-a zis saltare. Pe urmă Howard a dat zor înăuntru, m-a apucat de-un cot și m-a dus val-vârtej în biroul lui.

— Ce succes neașteptat, ei, Lou? mi-a spus el, aproape salivând de emoție. Acuma, să-ți zic cum să te ocupi de asta. Uite ce-ar fi mai bine să faci. Ia-l cu binișorul, știi tu ce vreau să zic, și fă-l să lase garda jos; pe urmă strânge-l cu ușa. Zi-i că dacă e cooperant îl scoatem cu omor prin imprudență – nu putem să facem asta, bineînțeles, dar ce-i spui tu nu mă obligă pe mine cu nimic. Altminteri, zi-i că-l așteaptă scaunul electric. Are optsprezece ani, a trecut de optsprezece, și…

M-am holbat la el. El mi-a interpretat greșit expresia din privire.

— Ah, la dracu', a spus și m-a împuns cu degetul în coaste. Cine-s eu să-ți zic ce să faci? Nu știu deja cum te ocupi de indivizii ăștia? N-am…

— Încă nu mi-ai zis nimic. Știu că Johnnie e cam nestăpânit, dar nu-l văd în postura de ucigaș. Cu ce se presupune că-l ai la mână?

— Se presupune pe naiba! Avem… – a șovăit – mă rog, uite care-i situația, Lou. Elmer s-a dus acasă la boarfa aia cu zece mii de biștari. Atâta se presupune că avea la el. Dar când i-am numărat, lipseau cinci sute de dolari…

— Mda? am spus.

Era așa cum îmi închipuisem. Afurisitul ăla de Elmer nu vrusese să recunoască nicidecum că n-avea mălaiul lui.

— Ei, și ne-am gândit, Bob și cu mine ne-am gândit, că Elmer îi măritase la barbut sau cine știe pe unde. Însă bancnotele erau toate marcate, să vezi, și bătrânul deja avertizase băncile locale. Dacă ea încerca să mai frece menta prin oraș după ce-și încasa plata, se răfuia el cu ea pentru șantaj… Conway ăsta! Nu-i trec mulți pe dinainte!

— S-ar zice că mie-mi trec.

— Ei, Lou, a spus el și m-a bătut cu palma pe spate. N-ai niciun motiv să te simți așa, câtuși de puțin. Se-nțelege de la sine că-n tine aveam încredere. Dar era meciul lui Conway și… mă rog, tu *ai fost* acolo, în vecinătate, Lou, și…

— Las-o moartă. Johnnie a cheltuit din bani?

— Una de douăzeci. A schimbat-o azi-noapte la prăvălie și-a ajuns la bancă azi-dimineață, și-au refăcut traseul până la el acum câteva ore, când l-am săltat. Acu'…

— De unde știi că Elmer n-a aruncat mălaiul pe piață și-abia acum începe să circule?

— N-a apărut nicio bancnotă. Doar asta de douăzeci. Așa că… Ia stai, Lou. Stai așa. Să-ți ofer imaginea completă, ca să economisim timp. Eram pe de-a-ntregul dispus să accept că banii ajunseseră în mâna lui în mod cinstit. S-a plătit singur acolo la benzinărie și, oricât ar fi de ciudat, a avut de încasat exact douăzeci de dolari pentru cele două nopți. Părea totul în regulă, înțelegi ce vreau să zic? Putea să fi primit bancnota de douăzeci și să se plătească pe sine cu ea. Dar nu putea să spună c-a făcut asta – nimic n-a vrut să spună – fiindcă să dea dracii dacă putea. Sunt al naibii de puține mașini care opresc la Murphy's între miezul nopții și opt dimineața. Ar fi trebuit să și-l amintească pe ăla care i-ar fi dat un douăzeci. Am fi putut să-l verificăm pe client sau pe clienți și el ar fi scăpat de-aici – *dacă* era nevinovat.

— Se poate să fi fost în sertarul casei de marcat când și-a început el tura?

— Glumești? O bancnotă de douăzeci de dolari cu care să dai restul? (Hendricks a scuturat din cap.) Știam și noi că n-o avusese, chiar fără să-și dea cuvântul Slim Murphy. Acu', stai așa! Ține-te bine! L-am verificat pe Murphy și alibiul lui e beton. Puștiul – hmm. Duminică seara, de pe la nouă la unșpe, nu poate demonstra unde-a fost. Noi nu putem demonstra, iar el nu vrea… Ah, e floare la ureche, Lou, oricum ai privi-o. Ia crimele în sine – dama aia, bătută măr. E o chestie pe care ar putea s-o facă un puști nebun care și-a pierdut capul. Și banii; numai cinci sute luați din zece mii. Se simte copleșit de-atâta bănet, așa că apucă și el un pumn de bancnote și lasă restul. Din nou, o manevră de puștan.

— Mda, am spus. Mda, cred c-ai dreptate, Howard. Crezi c-a dosit restul pe undeva?

— Ori asta, ori s-a speriat și l-a aruncat. S-a aranjat, Lou. Frățioare, n-am mai văzut în viața mea un caz așa limpede. Dacă ar pica mort în clipa asta, aș crede că-i o judecată cerească, și eu nici nu-s credincios!

Ei bine, spusese tot ce era de spus. O dovedise clar ca lumina zilei.

— Păi, acum ar fi bine să te-apuci de treabă, Lou. Îl avem la răcoare. Încă nu l-am pus sub acuzare și nici n-o să-l punem până nu face ce trebuie făcut. În faza asta a jocului, n-am de gând să las vreun avocat fără scrupule să-i spună ce drepturi are.

Am ezitat. Apoi am spus:

— Nu, cred că n-ar fi o treabă deșteaptă. Nu-i nimic de câștigat din asta… Bob știe?

— La ce bun să-l sâcâim? N-ar avea ce să facă.

— Mă rog, mă-ntrebam doar dacă n-ar trebui să-l rugăm pe el… dacă ar fi bine ca eu să…

— Dacă ar fi bine? a spus el, încruntându-se. De ce n-ar fi bine?… Ah, știu ce simți, Lou. E doar un puștan, îl mai și cunoști. Dar e un ucigaș, Lou, și încă unul afurisit, cu sânge rece. Nu uita asta. Gândește-te ce trebuie să fi simțit nenorocita aia de femeie când o bătea el de-i înfunda fața. Ai văzut-o. Ai văzut cum arăta fața ei. Carne tocată, hamburger…

— Nu, am spus. Pentru Dumnezeu!

— Sigur, Lou, sigur, a zis și m-a apucat cu brațul pe după umeri. Îmi pare rău. Uit mereu că nu te-ai călit la asemenea treburi. Ei bine?

— Păi, cred c-ar fi mai bine să isprăvesc cu treaba asta.

Am coborât la subsol, unde era închisoarea. Gardianul mi-a deschis poarta și a închis-o iar în urma mea; am pornit amândoi pe lângă îngrăditură, am trecut de celulele obișnuite și am ajuns la o ușă grea de oțel. Avea o ferestruică îngustă, prin care m-am uitat înăuntru. Dar n-am văzut nimic. Un bec nu se putea ține acolo, indiferent câtă pază ai fi pus; iar fereastra, care era doar cu două treimi deasupra solului, nu lăsa să intre prea multă lumină naturală.

— Vrei o lanternă, Lou?

— Cred că nu. Văd tot ce-mi trebuie să văd.

A întredeschis ușa cu zgârcenie, eu m-am strecurat înăuntru, iar el a trântit-o în urma mea. Am rămas câteva clipe cu spatele la ieșire, clipind, apoi am auzit un scârțâit și un hârșâit, și o umbră s-a ridicat, clătinându-se către mine.

Mi-a căzut în brațe, iar eu l-am susținut, bătându-l ușor pe spate, alinându-l.

— Nu-i nimic, Johnnie băiete. O să fie totul bine.

— I… Isuse, Lou. Isuse, Isuse Hris… Hristoase. Știam eu… știam c-o să vii, trimiseseră după tine. Dar a trecut atâta vreme, atâta vreme, și-am început să cred că poate… poate… n-o să…

— Doar mă știi prea bine, Johnnie. Știi cât mă gândesc la tine.

— Si… sigur.

A tras aer adânc în piept și l-a lăsat să iasă încet; ca un om care a ajuns la țărm după ce-a înotat din greu.

— Ai o țigară, Lou? Ticăloșii ăștia împuțiți mi-au luat toate…

— Ei, hai, acuma. Își făceau doar datoria, Johnnie. Ia un trabuc și-o să fumez și eu unul cu tine.

Ne-am așezat unul lângă altul pe patul metalic concav, iar eu am aprins un chibrit pentru trabucurile noastre. Apoi l-am scuturat, el a pufăit, și eu am pufăit, și strălucirea jarului se aprindea și se stingea pe fețele noastre.

— Asta o să-l mânie la culme pe bătrânul, a spus el și a râs convulsiv. Presupun că… va trebui să afle, nu-i așa?

— Da, i-am răspuns. Mă tem că va trebui să afle, Johnnie.

— Când pot să plec de-aici?

— Cât de curând. N-o să mai dureze mult. Unde erai duminică seara?

— La cinema.

A tras zdravăn din trabuc și am văzut cum începe să i se liniștească tremuratul fălcii.

— Ce contează? a adăugat.

— Știi ce vreau să spun, Johnnie. Unde te-ai dus după film – de când ai plecat până ți-ai început tura la muncă?

— Păi… – *puf, puf* –, nu văd ce legătură are cu treaba asta. Eu nu te-ntreb pe tine – *puf* – unde te…

— Poți să mă-ntrebi, l-am întrerupt. Am de gând să-ți spun. Cred că s-ar putea să nu mă cunoști atât de bine pe cât ai crezut, Johnnie. N-am fost mereu cinstit cu tine?

— Vai, la naiba, Lou, a spus el rușinat. Știi ce simt față de tine, dar… Bine, probabil că și-așa o să-ți spun mai devreme sau mai târziu. A fost… – *puf* – uite cum a fost, Lou. I-am spus bătrânului că miercuri am întâlnire cu o gagică, știi, dar că mă temeam să nu mă lase anvelopele și că aveam ocazia să fac rost ieftin de vreo două bune și să-i dau înapoi câte puțin în fiecare săptămână până m-achitam de datorie. Și…

— Stai să mă lămuresc. Aveai nevoie de cauciucuri pentru *hot rod*[1]-ul tău și-ai încercat să împrumuți bani de la taică-tău?

— Clar! Exact cum spuneam. Și știi ce-mi zice, Lou? Îmi zice că n-am nevoie de cauciucuri, că prea umblu creanga. Zice că s-o aduc pe gagica asta acasă și mama o să facă niște înghețată și-o să jucăm toți cărți sau ceva! Sfinte Sisoe! a exclamat el, scuturând din cap cu un aer confuz. Cât de prost tre' să fii?

Am râs fără răutate.

— Și pe urmă tot te-ai ales cu cauciucuri, nu? Ai jumulit două de la o mașină parcată?

— Păi... ăă... sincer să fiu, Lou, am luat patru. N-aveam de gând, dar știam unde-aș putea da repejor o pereche și... mă rog...

— Sigur. A fost mai greu de pus mâna pe tipa asta și voiai să te asiguri că-ți faci treaba cu ea. Bună de tot gagica, ha?

— Mmm... pfff! Oho! Știi ce vreau să zic, Lou. O gagică de-aia de-ți vine să-ți scoți pantofii și să te bălăcești în ea.

Am râs iar, a râs și el. Apoi s-a lăsat o tăcere urâtă, iar el s-a foit stânjenit.

— Știu a cui e mașina, Lou. Imediat ce mă mai pun pe picioare o să-i trimit banii pentru anvelopele alea.

— E-n regulă, am spus. Nu-ți face griji pentru asta.

— Noi am... ăă... pot să...

— Imediat. O să pleci în câteva minute, Johnnie. Mai sunt doar câteva formalități de îndeplinit.

— Frățioare, ce-o să mă mai bucur când o să ies de-aici! La naiba, Lou, nu știu cum suportă oamenii așa ceva! Pe mine m-ar scoate din minți.

— Ar scoate din minți pe oricine. Și chiar așa se-ntâmplă... Poate-ar fi mai bine să te culci puțin, Johnnie. Întinde-te pe pat, eu mai am de spus niște lucruri.

— Dar...

S-a întors încet și-a încercat să se uite la mine, să-mi vadă chipul.

— Fă cum ți-am zis, mai bine, am insistat. Parcă-i greu de respirat când stăm așa amândoi în capul oaselor.

— Ah. Îhî.

---

1 Autovehicul cu motorul modificat pentru a putea atinge viteze superioare celor pentru care a fost proiectat. Moda acestor bolizi a început în anii '30 ai secolului trecut, în California, SUA (n. tr.).

Și s-a întins pe pat. A oftat din rărunchi.

— Auzi, e destul de comod așa. Nu că-i ciudat, Lou, ce diferență se simte? Când ai pe cineva ca tine cu care să vorbești, vreau să zic. Cineva care te simpatizează și te-nțelege. Dacă ai așa ceva, poți să faci față la aproape orice.

— Da. E mare diferență, și... Asta e. Johnnie, nu le-ai zis că de la mine ai bancnota de douăzeci?

— Nu, la dracu'! Da' drept cine mă iei? Mă piș pe indivizii ăia.

— De ce nu? am întrebat. De ce nu le-ai zis?

— Păi, ăă... – scândurile tari ale patului au scârțâit – păi, m-am gândit... of, știi tu, Lou. Elmer se fâțâia într-o grămadă de locuri ciudate și mi-am zis că poate... mă rog, știu că nu produci mălai cu nemiluita și mereu le dai altora din banii tăi... și dacă ți-ar strecura și ție cineva un bacșiș mic...

— Înțeleg. Eu nu iau mită, Johnnie.

— Cine-a zis ceva de mită?

L-am simțit cum a ridicat din umeri.

— Cine-a zis ceva? Pur și simplu n-aveam de gând să-i las să te lovească-n cap cu treaba asta până nu găseai o... până nu-ți aminteai unde-ai găsit-o.

N-am mai spus nimic timp de un minut. Stăteam acolo pur și simplu, gândindu-mă la el, la puștiul ăsta despre care toată lumea spunea că nu-i bun de nimic, și la alți câțiva oameni pe care-i cunoșteam.

— Aș fi vrut să nu faci asta, Johnnie, am spus în cele din urmă. A fost un lucru greșit.

— Vrei să zici c-au să se supere? a replicat el și a scos un grohăit. Dă-i dracu'. Ăștia nu înseamnă nimic pentru mine, dar tu ești un ins prima-ntâi.

— Chiar așa? De unde știi că-s așa, Johnnie? De unde poate să știe omul ceva în viața asta? Trăim într-o lume ciudată, puștiule, într-o civilizație aparte. Una în care polițiștii joacă rol de escroci și escrocii fac muncă de poliție. Politicienii sunt predicatori, iar predicatorii sunt politicieni. Perceptorii bagă-n buzunar ce adună. Oamenii Răi vor să avem mai mult mălai, iar Oamenii Buni se luptă să-l țină departe de noi. Nu-i bine pentru noi, știi ce zic? De-am avea toți orice poftim de mâncare, ne-am căca prea mult. Am avea inflație în industria hârtiei igienice. Așa văd eu lucrurile. Cam ăsta-i calibrul unora dintre disputele pe care le-am auzit.

El a chicotit și-a lăsat să-i cadă pe podea ciotul de trabuc.

— Ei, drăcie, Lou. Chiar că-mi place să te-aud vorbind – nu te-am mai auzit zicând așa ceva până acum –, dar se face cam târziu și…

— Mda, Johnnie, e o lume sucită rău, întoarsă cu curu-n sus, și mă tem că așa o să rămână. Și să-ți zic de ce. Fiindcă nimeni, aproape nimeni, nu vede nimic rău în asta. Lumea nu vede că lucrurile sunt aiurea, așa că nu-și face griji. Își face griji numai cu tipi ca tine. Își face griji cu tipi cărora le place să bea ceva și beau. Cu tipi care vor să și-o pună fără să treacă pe la popă. Tipi care știu ce-i face să se simtă bine și n-au de gând să se lase convinși să renunțe la nițică acțiune… Lumii nu-i place de voi și vă forțează cu legea. Și, după cum îmi pare mie, o să vă forțeze tot mai tare pe măsură ce trece vremea. Mă-ntrebi de ce mai stau pe-aici, știind cum stau lucrurile, și e greu de explicat. Presupun că stau cam cu curu-n două luntri, Johnnie. M-am plantat cu un picior colo și-unul dincolo, devreme de tot, și-acuma parc-au prins rădăcini, de nu mă mai pot mișca nici în stânga, nici în dreapta, și nici să sar nu pot. Tot ce pot să fac e să aștept până mă rup. Fix pe mijloc. Asta-i tot ce pot să fac și… Dar tu, Johnnie… Mă rog, poate că tu ai făcut ce trebuia. Poate așa e cel mai bine. Pentru că o să se strângă șurubul tot mai tare, puștiule, și știu cât de strâns era și-n trecut.

— Eu… eu nu…

— Eu am omorât-o, Johnnie. Eu i-am omorât pe amândoi. Și nu-mi zice că n-aveam cum s-o fac, că nu-s eu genul ăla de om, fiindcă habar n-ai.

— Ba…

A început să se ridice într-un cot, apoi s-a oprit și s-a întins la loc.

— Ba fac pariu c-ai avut un motiv solid, Lou. Fac pariu că și-au căutat-o cu lumânarea.

— Nimeni nu și-o caută cu lumânarea, i-am răspuns. Dar motiv am avut, da.

Vag, din depărtare, ca un țipăt fantomatic, am auzit sirenele rafinăriei marcând începerea turei de seară. Și mi-am imaginat muncitorii târându-și picioarele să intre la muncă, în timp ce schimbul anterior se târa să iasă. Aruncându-și sufertașele în mașini. Ducându-se la casele lor să se joace cu copiii lor, să bea bere, să se uite la televizor, să și-o tragă cu nevestele, să… Ca

și cum nimic nu s-ar întâmpla. Ca și cum n-ar fi pe moarte un puștan, iar un bărbat, o parte dintr-un bărbat, n-ar muri odată cu el.

— Lou…

— Da, Johnnie.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Vrei… vrei să… să spui c-ar trebui… ar trebui să mă las pedepsit în locul tău? Să…

— Nu. Da.

— Nu… nu… nu cred… nu pot, Lou! Of, Isuse, nu pot! N-aș putea să trec prin…

L-am întins ușor la loc pe pat. I-am ciufulit părul și l-am bătut ușor sub bărbie, ridicându-i-o.

— „Pacea își are vremea ei”, i-am spus, „și războiul își are vremea lui. Săditul își are vremea lui și recoltatul își are vremea lui. Trăitul își are vremea lui și muritul își are vremea lui…”

— L… Lou…

— Lucrul ăsta mă doare pe mine mai rău decât pe tine.

Și mi-am repezit muchia palmei ca pe o lamă de cuțit peste traheea lui. Apoi m-am întins și i-am apucat cureaua.

… Am bătut în ușă, iar după vreun minut a apărut gardianul. A deschis-o puțin, cât să mă strecor afară, și-a trântit-o la loc.

— Ți-a făcut ceva necazuri, Lou?

— Nu, a fost foarte pașnic. Cred c-am reușit să rezolvăm cazul.

— Are să vorbească, ha?

— Pân-acu’ a tot vorbit, am spus ridicând din umeri.

Am urcat și i-am spus lui Howard Hendricks că avusesem o discuție lungă cu Johnnie și că, după părerea mea, înțelesese ce-avea de făcut.

— Doar să-l lași singur vreo oră, așa, i-am spus. Am făcut tot ce-am putut. Dacă nici eu nu l-am lămurit, atunci chiar că n-are să se mai lămurească.

— Sigur, Lou, sigur. Îți cunosc reputația. Vrei să te sun după ce mă duc să-l văd?

— Așa aș vrea. Sunt curios să știu dacă vorbește.

XIII

Hoinăresc pe străzi uneori; mă sprijin de câte-o vitrină, cu pălăria dată pe spate și cu o gheată încârligată în jurul celeilalte – la naiba, probabil că m-ați văzut dacă v-ați abătut vreodată pe-aici; stau așa, cu un aer de ins amabil, prietenos și tăntălău, de-ai zice că-s prost făcut grămadă și mai multe nu. Și în tot acest timp râd în sinea mea de mă prăpădesc. Doar uitându-mă la oameni.

Știți la ce mă refer – la cupluri, la bărbații și la nevestele lor pe care-i vedeți plimbându-se împreună. Grasele înalte și scunzii sfrijiți. Minionele delicate și grașii uriași. Damele cu mandibule prelungi și ascuțite și bărbații fără bărbie. Minunățiile crăcănate și ciudățeniile cu genunchii încrucișați. Și... Râd – în sinea mea, vreau să spun – până mă apucă durerea de burtă. E aproape la fel de amuzant ca atunci când pici neanunțat la un prânz al angajaților de la Camera de Comerț, unde se ridică un ins, își drege vocea de câteva ori și zice „Domnilor, nu ne putem aștepta să primim de la viață mai mult decât i-am oferit...” (Da’ dobânda unde e?) Și cred că lucrurile astea – ei – oamenii – indivizii ăștia nepotriviți – nu-s chiar de râs. Sunt niște personaje de-a dreptul tragice.

Nu sunt tâmpiți; oricum, nu mai tâmpiți decât media. Nu și-au legat destinele doar pentru bucuria unor glumeți ca mine. Adevărul e, văd eu, că viața le-a jucat un renghi al dracului. A existat o perioadă de timp, de doar câteva minute, poate, în care toate diferențele dintre ei au părut să dispară și fiecare a fost ceea ce-și dorea celălalt; în care s-au uitat unii la alții exact la momentul potrivit, în locul potrivit și în circumstanțele potrivite. Și totul a fost perfect. Au avut acel moment, acele câteva minute, și atât, n-a mai venit altul la fel. Dar atât cât a durat...

•

... Totul părea la fel ca de obicei. Jaluzelele erau trase, ușa băii era doar puțin întredeschisă, cât să lase înăuntru un fir de lumină; iar ea dormea întinsă pe burtă. Totul era la fel... însă nu era. Venise unul dintre momentele acelea.

S-a trezit în timp ce eu mă dezbrăcăm; mi-a căzut niște mărunțiș din buzunare și s-a rostogolit, izbindu-se de plintă. Ea s-a ridicat în capul oaselor, s-a frecat la ochi și a început să spună ceva tăios. Dar în loc de asta, nu știu de ce, a zâmbit, iar eu i-am răspuns la zâmbet. Am ridicat-o în brațe și m-am așezat cu tot cu ea pe marginea patului. Am sărutat-o, buzele ei s-au întredeschis, iar brațele i s-au încolăcit în jurul gâtului meu.

Așa a început. Așa a fost.

Până ce, într-un târziu, am rămas întinși unul lângă altul, fiecare cu câte un braț în jurul coapselor celuilalt; vlăguiți, storși, aproape fără suflare. Și tot ne mai doream reciproc – doream ceva. Era precum începutul, nu sfârșitul.

Și-a pus capul pe umărul meu și m-am simțit bine. N-aveam nicio dorință s-o împing de-acolo. Mi-a șoptit la ureche, în felul acela care imită vorbirea copiilor mici.

— Supărată pe tine. M-ai rănit.

— Așa am făcut? La naiba, îmi pare rău, scumpa mea.

— Doare rău de tot. Ăsta. Izbit cotu-n el.

— Ei, la naiba…

M-a sărutat, apoi buzele i s-au dezlipit de ale mele.

— Nu-s supărată, a șoptit.

Apoi a rămas tăcută, așteptând, se pare, să spun eu ceva. Să fac ceva. S-a împins mai aproape, foindu-se, ținându-și în continuare fața ascunsă.

— Pariu că știu ceva…

— Da, iubito?

— Despre vasec… operația aia.

— Ce anume îți închipui că știi? am întrebat-o.

— S-a-ntâmplat după aia… după Mike…

— Ce-i cu Mike?

— Dragule, a spus ea și m-a sărutat pe umăr, nu-mi pasă. Nu mă deranjează. Dar atunci a fost, nu-i așa? Tatăl tău a fost în… îngrijorat și…?

Am expirat cu încetineală. Aproape orice altă noapte să fi fost, m-aș fi bucurat să-i sucesc gâtul, dar acum era singura dată când nu simțeam dorința de-a face asta.

— Cam pe-atunci a fost, din câte-mi aduc aminte, i-am răspuns. Dar nu știu să fi avut vreo legătură cu asta.

— Iubitule…

— Îhî?

— De ce crezi tu că oamenii…?

— Să mor dacă știu, am spus. Niciodată n-am fost în stare să-nțeleg.

— Dar… ăă… unele femei nu… Pariez că ți s-ar părea un lucru îngrozitor dacă…

— Dacă ce?

M-a împins și am avut senzația că luase foc. Tremurând, a început să plângă.

— Nu… nu, Lou. Nu mă obliga să cer. Pu… pur și simplu…

Așa că n-am obligat-o să ceară.

Mai târziu, când încă mai plângea, dar în alt fel, a sunat telefonul. Era Howard Hendricks.

— Lou, puștiule, chiar ai reușit! Chiar l-ai înmuiat!

— A semnat mărturisirea?

— Și mai bine de-atât, băiete! S-a spânzurat! Cu propria-i curea! Asta dovedește că era vinovat fără să mai fie nevoie să mai pierdem vremea cu judecătorul și să cheltuim o grămadă din banii contribuabililor, și tot rahatul ăla! Dar-ar dracii, Lou, aș fi vrut să fiu acum la tine să-ți strâng mâna!

S-a oprit din țipat și-a încercat să-și potolească exaltarea din voce.

— Acuma, Lou, vreau să-mi promiți că n-o s-o iei la modul negativ. Nu trebuie să te deprimi din cauza asta. O persoană de felul ăla nu merită să trăiască. Îi e mai bine mort decât viu.

— Mda, am spus. Cred că ai dreptate.

M-am descotorosit de el și-am închis. Și imediat după aceea a sunat iar telefonul. De data asta era Chester Conway, care suna de la Fort Worth.

— Grozavă treabă, Lou. Bine lucrat. Foarte bine! Cred că știi ce-nseamnă asta pentru mine. Cred c-am greșit în privința…

— Da?

— Nimic. Nu mai contează acum… La bună vedere, băiete.

Am închis iar și telefonul a sunat a treia oară. Bob Maples. Prin fir, vocea îi ajungea la mine subțiratică și tremurătoare.

— Știu cât de mult îți păsa de băiatul ăla, Lou. Mai c-ai fi preferat să ți se-ntâmple ție, știu.

Chiar așa?

— Mda, Bob, am spus. Mai c-aș fi preferat.

— Vrei să dai o tură-ncoa', Lou? Să jucăm un șah sau ceva? N-ar trebui să stau în picioare, altfel mă oferam să vin eu la tine.

— Aș… aș zice că nu, Bob. Dar mulțam, mulțam mult.

— E-n regulă, fiule. Dacă te răzgândești, vino-ncoace. Nu contează la ce oră.

Amy urmărise totul; nerăbdătoare, curioasă. Am închis și m-am prăbușit la loc pe pat, iar ea s-a așezat lângă mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-a fost asta, Lou?

I-am spus. Nu adevărul, desigur, ci ceea ce se presupunea că era adevărat. Ea și-a lovit palmele una de cealaltă.

— Ah, dragule! E minunat. Lou al meu a rezolvat cazul!… O să fii recompensat?

— De ce să fiu? Gândește-te ce m-am mai distrat.

— Ah, mă rog…

S-a tras puțin deoparte și am crezut că avea de gând să izbucnească; cred că asta și voia. Dar și mai mult de-atât își dorea altceva.

— Îmi pare rău, Lou. Ai tot dreptul să fii supărat pe mine.

S-a întins la loc și s-a întors pe burtă, depărtându-și mâinile și picioarele. S-a întins și a așteptat, șoptind:

— Foarte, foarte supărat…

Sigur, asta știu. Zi-mi altceva. Zi-i drogatului că n-ar trebui să-și ia doza. Zi-i c-o să-l omoare și vezi dacă se oprește.

Și-a luat-o de toți banii.

Avea s-o coste mult și i-am dat marfă de cât a plătit. Lou Cinstitul, ăsta eram eu, stai să-ți gâdile Lou codița…

XIV

Cred că asudasem de la atâta exercițiu fizic și, neavând haine pe mine, m-a prins o răceală dată dracului. Eh, n-a fost chiar așa de rău; nu suficient cât să mă doboare de-a binelea, dar nu mai eram bun de ieșit pe teren la urmăriri. A trebuit să rămân în pat o săptămână. Și ați putea spune că asta a fost un fel de vacanță pentru mine.

Nu eram obligat să discut cu o mulțime de oameni, care să-mi pună tot soiul de întrebări stupide și să mă bată pe spate. Nu trebuia să mă duc la înmormântarea lui Johnnie Pappas. Nu eram obligat să-i sun pe ai lui, așa cum în mod normal aș fi simțit că trebuie s-o fac.

Doi băieți de la secție au trecut pe la mine să mă salute, iar Bob Maples a venit și el de vreo două ori. Continua să arate destul de slăbit, de parcă îmbătrânise cu zece ani. A ocolit subiectul Johnnie – am discutat doar așa, în general, despre una-alta – și vizitele au decurs binișor. A apărut doar un singur lucru care m-a cam pus pe gânduri o vreme. S-a întâmplat la prima – nu, cred că era a doua oară când a venit.

— Lou, mi-a spus, de ce dracu’ nu pleci din orașul ăsta?

— Să plec?

Eram surprins. Stătuserăm amândoi liniștiți, fumând și mai scoțând câte o vorbă din când în când. Și deodată a scos-o pe-asta.

— De ce-ar trebui să plec?

— La ce-ai rămas aici atâta vreme? a continuat. La ce să-ți dorești să porți insigna? De ce nu te-ai făcut doctor ca taică-tău, de ce n-ai încercat să devii cineva?

Am clătinat din cap, uitându-mă în jos la așternuturi.

— Nu știu, Bob. Zic că-s cam leneș.

— Și-o demonstrezi în niște feluri ciudate rău, Lou. Niciodată nu-ți e prea lene să faci treburi în plus. Muncești mai multe ore decât oricare dintre oamenii mei. Și dacă e să știu ceva despre tine, apăi știu că nu-ți place munca asta. Niciodată nu ți-a plăcut.

Nu prea avea dreptate cu asta, dar știam ce voia să spună. Altă muncă mi-ar fi plăcut mie mai mult.

— Nu știu, Bob, există câteva soiuri de lene. Soiul „n-am chef să fac nimic” și marca „îngropat în rutină”. Îți iei o slujbă, gândindu-te că n-o să stai prea mult pe-acolo, și perioada se lungește și se tot lungește. Mai ai nevoie de ceva bani până să poți face pasul cel mare. Nu prea poți să te hotărăști încotro să faci pasul ăla. Și la un moment dat poate că încerci marea cu degetul, trimiți câteva scrisori și oamenii vor să afle ce experiență ai, ce-ai mai făcut. Și probabil că nici măcar nu vor să-și bată capul cu tine, iar dacă ar vrea, ar trebui s-o pornești de jos, fiindcă nu știi de niciunele. Așa că rămâi unde ești, c-abia ai ajuns acolo, și muncești din greu fiindcă știi cum vine treaba. Nu mai ești tinerel și asta-i tot ce ai.

Bob a încuviințat dând încet din cap.

— Mda… Cam știu și eu cum e asta. Dar nu era nevoie să se-ntâmple așa și cu tine, Lou! Taică-tău putea să te trimită la școală. La vremea asta ai fi putut deja să fii doctor cu patalama.

— Păi, am răspuns șovăitor, a fost necazul ăla cu Mike și tata ar fi rămas singur-cuc și… mă rog, cred că nu-mi stătea mintea la medicină, Bob. Pentru aia e nevoie de studiu pe brânci, să știi.

— Mai sunt și alte lucruri pe care le-ai putea face și falit nu ești nici pe departe, fiule. Ai putea lua o mică avere pe proprietatea asta.

— Mda, dar… – m-am întrerupt. Ei bine, sincer să fiu, Bob, m-am cam gândit să-mi iau tălpășița de-aici, dar…

— Nu vrea Amy?

— N-am întrebat-o. N-am apucat să vorbim despre subiectul ăsta. Dar cred că n-ar vrea.

— Păi, a spus el încet, mare păcat, asta-i clar. Nu-mi închipui că ai putea… Nu, n-ai face tu asta. Nu știu ce bărbat întreg la minte ar renunța la Amy.

Am încuviințat cu o mică înclinare a capului, ca și cum aș fi primit un compliment; eram de-acord că nu puteam să renunț la ea. Și, în pofida a ceea ce simțeam pentru ea, mi-a fost ușor să fac gestul acela de încuviințare. La prima vedere, Amy avea de toate și ceva pe deasupra. Era isteață și provenea dintr-o familie bună – lucru de mare importanță în ochii celor de pe la noi. Dar ăsta era doar începutul. Când apărea Amy pe stradă cu fundulețul ei mic, rotund și săltăreț, cu bărbia mărunțică și sânii

mari, oricărui bărbat sub optzeci de ani începeau să-i curgă balele. Se făceau cumva roșii la față și uitau să mai respire, și-i auzeai șoptind: „Frate, să am eu una de-asta măcar o tură…”

Faptul c-o uram nu mă oprea să fiu mândru de ea.

— Încerci să scapi de mine, Bob?

— Cam așa s-ar părea, este? a rânjit el. Cred c-am avut prea mult timp de gândire cât am zăcut prin casă. Mi-am tot pus întrebări despre lucruri care nu-s treaba mea. Am ajuns să mă gândesc la cât de tare mă enervez câteodată fiindcă trebuie să cedez în fața unor lucruri care nu-mi plac și, la dracu’, nici nu-s bun de multe alte treburi în afară de ceea ce fac acum; și m-am gândit că unuia ca tine trebuie să-i fie mult mai greu.

A chicotit sec.

— Treaba e, după cum o văd eu, că tu m-ai făcut să gândesc în felul ăsta, Lou. Ți-ai cam făcut-o cu mâna ta.

M-am uitat la el cu o privire goală, apoi am rânjit.

— Nu-i cu intenție, să știi. E doar un fel de glumă.

— Sigur, a spus el pe un ton lejer. Avem cu toții *ciodo-țeniile* noastre. Mă gândeam doar că poate-a ajuns să te cam roadă șaua, și…

— Bob, ce ți-a spus Conway acolo, în Fort Worth?

— Ah, la dracu’, a spus el, ridicându-se și plesnindu-și pantalonii cu pălăria. Acum nici măcar nu-mi mai aduc aminte ce era. Mă rog, cred c-ar fi mai bine să…

— A zis el ceva. A zis sau a făcut ceva ce nu ți-a plăcut deloc.

— Zici c-așa a făcut, ha?

Sprâncenele i s-au ridicat, apoi i s-au lăsat la loc; a chicotit și și-a pus pălăria pe cap.

— Las-o baltă, Lou. Nu era nimic important și nici nu mai contează, oricum.

A plecat; și, cum spuneam, am rămas o vreme oarecum îngrijorat. Dar, după ce am stat și m-am gândit în liniște, mi s-a părut că mă agitam fără motiv. Părea că lucrurile se aranjau binișor.

Îmi doream să părăsesc Central City; mă gândeam de-o vreme să plec. Dar mă preocupa Amy prea mult ca să fac ceva împotriva dorințelor ei. Cu siguranță că n-aș fi făcut nimic care să nu-i placă lui Amy.

Totuși, dacă ea ar păți ceva – și chiar *urma* să pățească –, atunci, zău așa, n-aș mai vrea să rămân agățat de vechile

peisaje familiare. Ar fi mai mult decât ar putea îndura un tip sufletist ca mine și nici n-ar exista motive ca să stau să îndur. Așa că aș pleca și totul ar părea cât se poate de firesc. Nimeni n-ar sta să se gândească la asta.

Amy venea să mă vadă în fiecare zi – dimineața pentru câteva minute, în drumul ei spre școală, și încă o dată seara. Aducea mereu câte o prăjitură sau o plăcintă sau mai știu eu ce, chestii pe care cred că nici câinele lor nu le-ar fi mâncat (și ogarul ăla n-avea cine știe ce pretenții, era în stare să fure și balega de cal de la gura mușchilor), și rareori mă sâcâia cu ceva, dacă stau să mă gândesc bine. Nu-mi făcea probleme câtuși de puțin. Era genul care se tot îmbujora și se sfia și se rușina. Și dacă voia să stea în fund trebuia să se așeze cu binișorul.

În vreo două sau trei seri își umpluse cada cu apă caldă și șezuse în ea la înmuiat; iar eu o urmărisem cu privirea, gândindu-mă la cât de mult semăna cu *ea.* După aceea se întinsese în brațele mele – doar atât, se întinsese, fiindcă de mai mult de-atât nu era în stare niciunul dintre noi. Și aproape că reușisem să mă păcălesc cu ideea că era *ea.*

Dar nu era *ea* și, de altfel, nici dacă ar fi fost n-ar fi contat. M-aș fi aflat din nou exact în punctul de unde plecasem. Ar fi trebuit s-o iau din nou de la capăt și să fac tot ce făcusem.

Ar fi trebuit s-o omor a doua oară…

Mă bucuram că Amy nu aducea în discuție subiectul căsătoriei; se temea să nu pornească o ceartă, cred. Deja fusesem în centrul a trei cazuri de deces, iar un al patrulea care s-ar fi petrecut moț după ele ar fi părut cam ciudat. Era prea devreme pentru asta. Oricum, încă nu pusesem la cale o metodă bună și sigură de-a o ucide.

Cred că înțelegeți de ce trebuia s-o omor. Sau nu înțelegeți? Iată cum stăteau lucrurile.

Nu exista nicio dovadă împotriva mea. Și chiar de-ar fi existat vreuna, oricât de măruntă, era greu să mă pună cineva sub acuzare. Vedeți, pur și simplu nu eram genul potrivit. Nimeni n-ar fi crezut că eram. Ei, la naiba, doar îl aveau în ochi pe Lou Ford de ani de zile și nimeni n-ar fi putut spune că băiatul ăsta de treabă ar…

Dar Lou putea s-o facă; Lou se putea condamna singur. N-avea altceva de făcut decât să lase baltă vreo fată care știa cam tot ce se putea ști despre el – care, chiar și fără acea noapte

sălbatică, ar putea probabil să pună cap la cap o mulțime de treburi urâte rău – și acela ar fi sfârșitul lui Lou. Totul ar fi devenit limpede, până departe în timp, pe vremea când eu și Mike eram copii.

După cum stăteau lucrurile acum, ea nu-și permitea să gândească și să analizeze lucrurile. Nu-și permitea nici măcar să înceapă să gândească. Își impusese să uite câteva prostioare făcute chiar de ea în trecut, iar treaba asta îi tăiase gânditul de pe listă. Și aveam să fiu soțul ei, deci totul era în regulă. Totul trebuia să fie în regulă... Dar dacă o părăseam – ei bine, o știam eu pe Amy. Blocajul acela mental pe care și-l stabilise singură avea să dispară. Instantaneu ar fi avut răspunsul – și nu l-ar fi păstrat doar pentru ea. Fiindcă, dacă ea nu putea să mă aibă, nimeni nu trebuia să mă aibă.

Mda, cred c-am pomenit asta. Ea și Joyce păreau destul de asemănătoare.

Mă rog, în orice caz...

În orice caz, treaba trebuia făcută, imediat ce se putea face în siguranță. Și faptul de a ști asta, de a ști că pur și simplu nu exista altă cale de scăpare, făcea lucrurile cumva mai lesnicioase. Am încetat să-mi mai fac griji, să mă mai gândesc la asta, trebuie să recunosc. Am încercat să mă port mai frumos cu ea. Mă călca pe nervi că petrecea atâta timp la mine. Dar n-avea să mai petreacă mult timp, așa că m-am gândit că ar trebui să mă arăt cât de drăguț puteam.

Îmi luasem concediul de boală într-o miercuri. Până miercurea următoare eram pe picioare, așa că am însoțit-o pe Amy la un grup de rugăciune. Fiind profesoară, era într-un fel obligată să apară și pe la reuniuni de genul ăsta, măcar din când în când, iar mie îmi plăceau într- un fel. Prindeam o mulțime de replici bune la întâlnirile astea de rugăciune. Am întrebat-o pe Amy în șoaptă cum i-ar plăcea niște mană cerească pe miericica ei. Iar ea s-a înroșit și m-a pocnit în gleznă. I-am șoptit din nou, întrebând-o dacă aș putea să-l scot pe Moise la plimbare prin tufișul ei arzând. I-am spus că aveam de gând s-o strâng la sânu-mi și să-mi croiesc drum spre ea și s-o miruiesc cu uleiuri prețioase.

Ea s-a înroșit din ce în ce mai tare și i s-au umezit ochii, dar într-un fel asta a făcut-o să arate drăgălaș. Și era de parcă că n-o mai văzusem niciodată până atunci cu bărbia înainte și cu

ochii îngustați. Apoi s-a cocârjat, îngropându-și fața în cărticica de imnuri; s-a înfiorat și s-a scuturat și s-a înecat, iar preotul s-a ridicat pe vârfuri, încruntat, încercând să-și dea seama de unde venea tărăboiul.

A fost una dintre cele mai bune ședințe de rugăciune la care m-am dus vreodată.

Când mergeam spre casă m-am oprit să cumpăr niște înghețată, iar ea a chicotit și s-a hlizit tot drumul. Cât am făcut eu cafeaua, ea a pus înghețata pe farfurii; iar eu am luat puțin în lingură și am urmărit-o cu ea în jurul bucătăriei. În cele din urmă am prins-o și i-am pus-o în gură, în loc să i-o scurg pe gât în jos și pe decolteu, cum o amenințasem. Un strop de înghețată i-a ajuns pe nas și i l-am șters eu cu un sărut.

Deodată și-a aruncat brațele pe după gâtul meu și s-a pus pe plâns.

— Scumpo, am spus, nu face asta, scumpa mea. Era doar o joacă. Încercam doar să te distrez puțin.

— M-măi… mare…

— Știu, dar nu spune asta. Hai să nu mai avem alte probleme între noi.

— Nu… nu… – brațele i s-au strâns în jurul meu, iar ea a ridicat ochii și m-a privit printre lacrimi, zâmbind – nu înțelegi? Pur și simplu sunt atât… atât de fericită, Lou. Atât de f… f… fericită, încât nici nu pot s… suporta!

Și a izbucnit iar în lacrimi.

Am lăsat înghețata și cafeaua neterminate. Am săltat-o în brațe și-am dus-o în cabinetul tatei, unde m-am așezat în fotoliul lui mare și vechi. Am stat amândoi acolo în întuneric, ea în brațele mele, am stat acolo până a venit vremea ca ea să plece acasă. Și asta a fost tot ce ne-am dorit; a părut suficient. A fost suficient.

A fost o seară plăcută, chiar dacă am avut și-o mică ceartă.

M-a întrebat dacă-l văzusem pe Chester Conway, iar eu i-am răspuns că nu-l văzusem. Mi-a spus că i se părea al naibii de ciudat că nu se ostenise nici măcar să vină să dea un bună ziua, după tot ce făcusem eu, și că dacă ar fi ea în locul meu i-ar spune asta.

— N-am făcut nimic, i-am replicat. Hai să nu mai vorbim despre asta.

— Mă rog, nici că-mi pasă, dragule! La vremea aia a considerat c-ai făcut destul de mult, abia aștepta să te sune interurban! Acum s-a întors în oraș de aproape o săptămână și e prea ocupat să mai… nu pentru mine-mi pasă, Lou. Pentru mine nu înseamnă absolut nimic. Dar…

— Mie nici atât nu-mi pasă.

— Tu ești prea relaxat, ăsta-i necazul cu tine. Îi lași pe oameni să te calce-n picioare. Tu mereu…

— Știu. Cred că știu toate astea, Amy. Le-am învățat pe de rost. Tot necazul e că nu vreau să stau să te ascult – și mie mi se pare că numai asta fac mereu. Te tot ascult aproape de când ai învățat să vorbești și zic că pot să te mai ascult o vreme. Dacă asta te face fericită. Dar pe mine nu cred c-o să mă schimbe prea mult.

S-a ridicat în capul oaselor, foarte înțepată, cu spatele drept. Pe urmă s-a lungit la loc, dar păstrându-și un aer oarecum rigid. A rămas tăcută cam cât ai număra până la zece.

— Mă rog, tot aia e, eu… eu…

— Îhî?

— Of, taci, a spus ea. Nu te mișca. Nu spune nimic.

Și a râs. Așa că a fost o seară plăcută, până la urmă.

Dar treaba cu Conway *chiar* că era cam ciudată.

XV

Cât timp trebuia să aștept? Asta era întrebarea. Cât timp puteam să aștept? Cât de lungă era perioada de siguranță? Amy nu mă înghesuia deloc. Continua să fie destul de timidă și de tensionată, încercând să-și țină în frâu limba aia ascuțită – deși nu reușea întotdeauna. Mi-am dat seama c-aș putea s-o țin în șah cu căsătoria pe termen nedefinit, dar Amy… mă rog, nu era vorba doar de Amy. Nu exista ceva anume pe care să-l pot numi, dar aveam senzația că se cam strângea cercul în jurul meu. Și că n-aș fi putut să scap doar cu vorba.

Cu fiecare zi care trecea, senzația era tot mai puternică.

Conway tot nu venise să mă vadă și nu-mi vorbise, dar asta nu însemna neapărat ceva anume. *Nu* însemna nimic din ce puteam eu să-mi dau seama. Omul era ocupat. În viața lui nu dăduse nici măcar o ceapă degerată pe altcineva în afară de sine însuși și de Elmer. Era genul de individ care te arunca imediat după ce-i făceai o favoare, ca să te culeagă iar data viitoare când avea nevoie de tine.

Plecase înapoi la Fort Worth și nu se mai întorsese de-acolo. Dar și asta era în regulă. Conway Construction avea ditamai filiala în Fort Worth, iar el petrecea adesea mult timp acolo.

Bob Maples? Mă rog, nu-l vedeam să se fi schimbat prea mult față de cum fusese dintotdeauna. Îl studiasem pe când treceau zilele una după alta și nu reușisem să observ nimic care să mă îngrijoreze. Arăta destul de îmbătrânit și bolnav, dar *chiar era* bătrân și fusese bolnav. N-avea prea multe de discutat cu mine, dar când îmi vorbea era politicos și prietenos – părea hotărât să se poarte politicos și prietenos. Și niciodată nu fusese ceea ce s-ar putea numi guraliv. Dintotdeauna avusese momente când de-abia scoteai o vorbă de la el.

Howard Hendricks? Păi… Păi, categoric că pe Howard îl rodea ceva.

Mă întâlnisem întâmplător cu Howard în prima zi când ieșisem din casă după boală; el urca treptele tribunalului tocmai pe când eu le coboram ca să mă duc la masă. M-a salutat cu o înclinare a capului, fără să se uite de-a dreptul la mine, și a murmurat un

„Ce’aci, Lou?” M-am oprit și i-am răspuns că mă simțeam mult mai bine – încă mai eram destul de slăbit, dar n-aveam motive reale să mă plâng.

— Știi cum e, Howard, i-am spus. Nu-i atât gripa, cât efectele ulterioare.

— Așa am auzit și eu.

— E cam așa cum zic eu mereu despre *otomobile.* Problema nu-i costul inițial, cât întreținerea. Dar mă gândesc…

— Tre’ să fug, a mormăit el. Ne mai vedem.

Dar nu-l lăsam eu să scape așa ușor. Acum eram cu adevărat în afara oricăror suspiciuni și-mi puteam permite să-i vorbesc mai deschis.

— Cum spuneam, am reluat, mă gândesc că nu-s eu omul să-ți povestească despre boală, nu-i așa, Howard? Nu cu șrapnelul ăla pe care-l ai în tine. Am o idee despre șrapnelul ăla, Howard – despre ce-ai putea face cu el. Ai putea să-ți faci niște radiografii și să le tipărești pe spatele pliantelor tale de campanie. Și pe cealaltă parte ai putea avea un steag cu numele tău scris cu termometre, poate și-un – cum le zice la vasele alea de pișat din spitale? Ah, da – o ploscă întoarsă cu susul în jos, pe post de semn de exclamare. În orice caz, unde ziceai că-i șrapnelul ăla, Howard? Am impresia că tot nu reușesc să-i țin socoteala, oricât aș încerca. O dată e-n…

— Fundul meu – da, acum se uita la mine –, e-n fundul meu.

Îl țineam de rever ca să n-o ia la fugă de-acolo. M-a apucat de încheietură, continuând să mă fixeze cu privirea, mi-a tras mâna și i-a dat drumul. Pe urmă s-a întors și-a urcat treptele, puțin adus de umeri, dar pășind ferm și ritmic. Iar de atunci nici c-am mai schimbat vreo vorbă. El se ținea departe de mine când mă vedea că apar, iar eu îi întorceam favorul.

Așadar, ceva era în neregulă; dar la ce altceva mă mai puteam aștepta? Ce motive de îngrijorare existau? Îi trăsesem ditamai perdaful și probabil că-i picase și lui fisa că în trecut îl tachinasem din greu. Și n-o fi fost ăsta singurul motiv pentru care se purta așa rigid și rece. Veneau alegerile la toamnă, iar el candida, ca de obicei. Rezolvarea cazului Conway avea să-i fie de mare ajutor și va ține discursuri publice despre acest subiect. Dar avea să se simtă stânjenit să facă asta. Trebuia să mă taie de pe lista de mulțumiri și își închipuia că voi fi supărat. Așa că se grăbea să mi-o ia înainte.

Nu era nimic cu adevărat ieșit din comun, vasăzică. Nici cu el, nici cu șeriful Bob sau cu Chester Conway. Absolut nimic... numai că senzația sporea. Devenea tot mai puternică.

Mă ținusem departe de grec. Ba chiar mă ferisem să apar pe strada pe care era restaurantul lui. Însă într-o bună zi m-am dus acolo. Parcă-mi trăgea cineva roțile mașinii în direcția aia și m-am pomenit oprind în fața intrării.

Ferestrele erau toate opacizate cu săpun. Ușile erau închise. Dar mi se părea că aud oameni înăuntru; se auzeau niște izbituri și zăngănituri.

Am coborât din mașină și am rămas lângă portieră vreun minut sau două. Pe urmă am urcat bordura și am traversat trotuarul.

Undeva pe ușa cu două canaturi exista un loc în care săpunul fusese răzuit. Mi-am pus mâna streașină la ochi și m-am uitat pe acolo; sau mai degrabă am încercat să mă uit. Fiindcă ușa s-a deschis pe neașteptate și a ieșit grecul.

— Îmi pare rău, domnule polițist Ford, a spus el. Nu vă pot servi. E închis.

Am îngăimat că nu voiam nimic.

— M-am gândit doar să trec pe-aici să... să...

— Da?

— Voiam să te văd. Am vrut să te văd încă din noaptea când s-a-ntâmplat și de-atunci mă tot gândesc la asta. Dar n-am fost în stare s-o fac. N-am putut să dau ochii cu tine. Știam ce simți, ce trebuie să simți, și nu exista nimic ce-aș fi putut să spun. Nimic. Nimic de spus sau de făcut. Fiindcă, dacă ar fi existat ceva... păi, nu s-ar mai fi întâmplat din capul locului.

Era adevărul adevărat și, Doamne, Dumnezeule! –, ce lucru minunat e adevărul. Grecul s-a uitat la mine într-un fel pe care nu mi-a plăcut să-l numesc; și apoi a părut cam derutat; și apoi deodată și-a mușcat buza și a fixat trotuarul cu privirea.

Era un ins tuciuriu, de vârstă mijlocie, care purta pălărie neagră înaltă și cămașă cu apărători de satin negru peste mâneci; și după ce s-a uitat în jos la trotuar a ridicat iar privirea.

— Mă bucur c-ai trecut pe-aici, Lou, a spus cu voce joasă. Se cuvine. Simțeam uneori că te privea ca pe un prieten adevărat.

— Țelul meu era să-i fiu prieten, i-am răspuns. Nu erau multe lucruri pe care să mi le doresc mai mult. Cumva, am dat greș; n-am putut să-l ajut tocmai atunci când avea cel mai mult nevoie

de ajutor. Dar vreau să știi un lucru, Max. Nu l-am… nu l-am rănit…

Și-a pus o mână pe brațul meu.

— Nu-i nevoie să-mi spui asta, Lou. Nu știu de ce… ce… dar…

— Se simțea pierdut. Ziceai că era singur pe lume. Ziceai că era în contratimp și nu mai era în stare să-și mai revină vreodată.

— Da. Dar… da. Mereu era câte-un necaz și mereu părea să fie vina lui.

Am dat din cap a încuviințare, a dat și el din cap. Pe urmă a clătinat din cap, am clătinat și eu. Am stat acolo amândoi, clătinându-ne și înclinându-ne capetele, fără ca vreunul dintre noi să spună de fapt ceva; și mi-am dorit să pot pleca. Dar nu prea știam cum să procedez. În cele din urmă, am spus că-mi părea rău de faptul că-și închidea restaurantul.

— Dacă pot să fac ceva…

— Nu-l închid, a spus el. De ce să-l închid?

— Păi, credeam că…

— Îl redecorez. Îi pun separeuri de piele, pardoseală încrustată și aer condiționat. Lui Johnnie i-ar fi plăcut lucrurile astea. Le-a propus el de multe ori și eu i-am propus să tacă, fiindcă nu era el omul potrivit să-mi dea mie sfaturi. Dar acum o să le punem. O să fie așa cum a vrut el. Asta-i… tot ce se poate face.

Am clătinat iar din cap. Am clătinat și-am înclinat.

— Vreau să te-ntreb ceva, Lou. Vreau să-mi răspunzi și vreau să fie adevărul-adevărat.

— Adevărul? am răspuns șovăind. De ce nu ți-aș spune adevărul, Max?

— Fiindcă ai putea să simți că nu poți. C-ar fi lipsit de loialitate față de poziția ta și de tovarășii tăi. Cine l-a mai vizitat pe Johnnie în celulă după plecarea ta?

— Păi, a fost Howard, procurorul districtual…

— Asta știu, el l-a găsit. Și erau cu el un adjunct de șerif și gardianul. Altcineva?

Mi-a tresărit puțin inima în piept. Poate… Dar nu, nu era bine. Nu puteam să fac asta. Nu mă înduram să încerc.

— N-am nici cea mai vagă idee, Max. Nu eram acolo. Dar pot să-ți spun că ești pe o pistă greșită. Îi cunosc pe toți băieții ăia de ani de zile. Cum n-aș face eu așa ceva, nici ei n-ar face.

Era iarăși un lucru adevărat și cu siguranță că-și dădea și el seama. Mă uitam drept în ochii lui.

— Păi… a spus el și a oftat. Păi, mai vorbim noi, Lou.

Iar eu am răspuns:

— Să fii convins, Max.

Și am plecat de lângă el.

Am pornit cu mașina pe Derrick Road și-am tot mers vreo opt-nouă kilometri. Am tras pe dreapta sus, pe coama unei coline; și am stat acolo, privind în jos printre stejarii negri, dar n-am văzut nimic. N-am văzut stejarii.

La vreo cinci minute după ce mă oprisem, mă rog, să fi fost nu mai mult de trei minute, a oprit o mașină în spatele meu. Joe Rothman s-a dat jos din ea, a urcat anevoie panta și s-a uitat în mașină la mine.

— Frumoasă priveliște-i aici, a spus el. Te superi dacă stau și eu? Mersi, știam eu că nu te superi.

Așa le-a rostit pe toate, laolaltă, fără să aștepte răspuns de la mine. A deschis portiera și s-a strecurat pe scaunul de lângă mine.

— Vii des pe-aici, Lou?

— De câte ori simt nevoia.

— Păi, așa-i, e o priveliște frumoasă. Aproape unică. Cred că nu găsești mai mult de patruzeci sau cincizeci de panouri ca ăsta în toată țara.

Nu m-am putut opri să schițez un zâmbet. Panoul fusese montat de Camera de Comerț și scria pe el:

Vă apropiați acum de
CENTRAL CITY, TEX.
„Unde strângerea de mână e ceva mai fermă.”
Pop. (1932) 4.800 Pop. (1952) 48.000
PRIVIȚI-NE CUM SPORIM!!

— Îhî, am zis, un afiș dat naibii, așa-i.

— Vasăzică, la el te uitai? Mă gândeam eu că ăsta trebuie să fie centrul atenției. În definitiv, ce altceva mai e de văzut în afară de stejarii ăia și de o căsuță albă? Casa crimei, parcă așa i se spune.

— Ce vrei? l-am întrebat.

— De câte ori ai fost acolo, Lou? De câte ori te-ai culcat cu ea?

— Am fost acolo de multe ori. Am avut motive să mă duc. Și nu-s așa disperat după sex ca să fiu nevoit să mă culc cu târfe.

— Nu? a întrebat și m-a privit cu luare aminte, îngustându-și ochii. Nu, presupun că nu ești. Eu, unul, m-am bazat întotdeauna pe teoria că și-atunci când te copleșește abundența e bine să fii vigilent, în perspectivă. Nu se știe niciodată, Lou. S-ar putea să te trezești într-o dimineață și să descoperi că s-a votat o lege împotriva ei. O să devină antiamericană.

— Poate-au să pună, o anexă la legea aia.

— Care să interzică mâncatul de rahat? Văd că nu te duce mintea la legi, Lou, altfel n-ai zice asta. E o contradicție fundamentală în chestia asta. Fără gagici ne descurcăm, după cum dovedesc pe bună dreptate închisorile noastre. Dar cu ce poți înlocui mâncatul de rahat? Unde am fi fără el?

— Păi, i-am spus, n-aș sta să te ascult pe tine.

— Ba o să mă asculți, Lou. O să stai aici și-o să mă asculți, și-o să răspunzi prompt când se impune. M-ai înțeles? M-ai înțeles, Lou?

— Te-am înțeles. Te-am înțeles de la bun început.

— Mă temeam că n-ai reușit. Voiam să pricepi că pot să-ți frec ridichea cât am chef și tu o să stai aici și-o să-ți placă.

A scuturat niște tutun pe o hârtie, a răsucit-o și și-a trecut-o peste limbă. Și-a înfipt-o în colțul gurii și-a părut să uite de ea.

— Discutai cu Max Pappas, a continuat. Din câte mi-am dat seama, era o conversație destul de prietenească.

— Așa era.

— S-a resemnat cu realitatea sinuciderii lui Johnnie? A acceptat c-a fost sinucidere?

— Nu știu să spun dacă era resemnat. Se întreba dacă a mai fost... dacă a mai fost cineva în celulă după ce-am plecat eu și...

— Și, Lou? Și?

— I-am spus că nu, că n-avea cum să se întâmple așa. Niciunul dintre băieți n-ar fi în stare să facă una ca asta.

— Ceea ce lămurește lucrurile, a spus Rothman, dând din cap a încuviințare. Sau nu?

— Ce vrei să spui? am izbucnit. Ce...

— Gura! i s-a asprit tonul, apoi i s-a îmblânzit iar. Ai observat cum redecorează? Știi cât o să coste toate astea? În jur de

douăşpe mii de dolari. De unde crezi c-a pus mâna pe atâția bani?

— De unde dracu' să…

— Lou.

— Mă rog, poate i-a economisit.

— Max Pappas?

— Sau poate i-o fi împrumutat.

— Fără garanții?

— Păi… nu știu.

— Să-ți sugerez eu. I-a dat cineva. O cunoștință bogată, să zicem. Vreunul care a simțit că-i e dator.

Am ridicat din umeri și mi-am împins pălăria pe ceafă; fiindcă îmi asudase fruntea. Dar pe dinăuntru simțeam răceală, o răceală ca de gheață.

— Conway Construction se ocupă de redecorare, Lou. Nu ți se pare cam ciudat să facă o lucrare pentru un om al cărui fiu i-a omorât fiul?

— Nu-s prea multe lucrări de care să nu se ocupe el. În orice caz, e vorba de companie, nu de el; nu se duce el personal să dea cu ciocanul. E mai probabil să nici nu știe de lucrarea asta.

— Ei…, a ezitat Rothman; apoi a continuat, cu un fel de încăpățânare. E o lucrare la cheie. Conway se ocupă de toate materialele, ia legătura cu furnizorii, plătește oamenii. Nimeni n-a văzut un sfanț din buzunarul lui Pappas.

— Și ce? Conway face toate lucrările la cheie pe care le poate obține. Așa face profit din vreo șase surse în loc de una singură.

— Și ce crezi, că Pappas o să stea cuminte și-o s-accepte? Nu ți se pare genul care să insiste ca să obțină un chilipir din orice, care s-ar târgui până la ultimul nasture? Mie așa-mi pare, Lou. Nu mi-l pot imagina altfel.

Am dat din cap aprobator.

— Nici eu. Dar în momentul ăsta nu se află în situația ideală ca să ceară să i se cânte-n strună. Își primește lucrarea așa cum vrea Conway Construction să i-o facă, sau n-o mai primește deloc.

— Mda…

Și-a mutat țigara în partea cealaltă. A împins-o de-a latul gurii cu limba, continuând să mă fixeze cu ochi îngustați.

— Dar banii, Lou? Chestia asta tot nu lămurește cum e cu banii.

— A fost strâns la pungă. Putea să-i aibă el, sau o parte suficient de mare din ei, oricum, cât să-l aștepte cu restul. Nu era nevoie să-i aibă la bancă. Putea să-i țină prin casă, puși la saramură.

— Îhî, a rostit Rothman tărăgănat. Mda, presupun că da…

S-a răsucit în scaun ca să privească prin parbriz, nu prin mine – nu *la* mine. Și-a aruncat țigara cu un bobârnac, după care s-a pipăit după tutun și hârtie și a început să-și răsucească alta.

— Ai fost la cimitir, Lou? La mormântul lui Johnnie?

— Nu, i-am răspuns, și categoric c-ar fi trebuit să mă duc și pe-acolo. Mi-e rușine că n-am ajuns încă.

— Ei… la naiba, chiar o zici sincer, nu-i așa? O zici sincer până la ultimul cuvânt!

— Cine mai ești și tu să mă-ntrebi asta? mi-am ieșit din fire. Ce-ai făcut tu în viața ta pentru el? Eu n-am nevoie de recunoștință, dar sunt singurul om din Central City care-a încercat vreodată să-l ajute pe puștiul ăla. Îmi plăcea de el. Îl înțelegeam. Îl…

— Știu, știu, a spus el clătinând alene din cap. Voiam doar să zic că Johnnie e-ngropat la Sacred Ground… Știi ce-nseamnă asta, Lou?

— Cred că știu. Biserica n-a considerat-o sinucidere.

— Și care-i explicația, Lou? Ai vreo explicație?

— Era cumplit de tânăr și n-avusese parte niciodată decât de necazuri. Poate că biserica a considerat că-i ajunge câtă vină a-ndurat și-a-ncercat să-i mai ușureze povara. Poate s-au gândit c-o fi fost vreun fel de accident; că doar se prostea și el și lucrurile au mers prea departe.

— Poate, a spus Rothman. Poate, poate, poate. Încă o chestie, Lou. Chestia cea mai importantă… În seara de duminică în care și-au luat-o Elmer și ultima ocupantă a căsuței de-acolo, unul dintre tâmplarii mei s-a dus la ultimul spectacol de la Palace. Și-a parcat mașina după colț în spate – acum fii atent, Lou – la nouă jumate. Când a ieșit, toate patru anvelopele îi dispăruseră…

XVI

Am rămas în așteptare și totul în jur s-a cufundat în liniște.

— Păi, am spus în cele din urmă, mare ghinion a mai avut. Toate patru anvelopele, ai?

— Mare ghinion? Adică ți se pare ciudat, nu-i așa, Lou? Ciudat de-a binelea?

— Păi, chiar e, într-un fel. E ciudat că n-am auzit nimic despre asta la secție.

— Ar fi fost încă și mai ciudat să fi auzit, Lou. Fiindcă n-a raportat furtul. N-aș zice că-i cel mai mare mister al tuturor timpurilor, dar, nu știu din ce motiv, pe tovarășii tăi de la secție nu-i prea interesează de tovarășii mei de la casa sindicatelor – în afară de cazul când ne găsesc pichetând ceva în semn de protest.

— Nu prea am cum să fiu de folos…

— Nu-i nimic, Lou; chiar nu-i relevant. Omul n-a raportat furtul, dar a adus vorba în fața unora dintre băieți la obișnuita întâlnire de marți seara a tâmplarilor și dulgherilor. Și unul dintre ei, cum s-a văzut mai târziu, adusese două cauciucuri de la Johnnie Pappas. Ei… Ți-e frig, Lou? Te-a prins vreo răceală?

Am mușcat din capătul trabucului. N-am spus nimic.

— Tipii ăștia s-au echipat cu vreo două bâte de ulm, sau cu ceva foarte asemănător, și s-au dus să-i facă o vizită lui Johnnie. Nu era acasă și nu era nici la benzinăria lui Slim Murphy. De fapt, nu mai era nicăieri la ora aia; atârna de propria-i curea prinsă de gratiile celulei lui de la judecătorie. Dar *hot rod*-ul lui era la benzinărie și celelalte două cauciucuri furate erau montate pe el. Așa că i le-au dat jos – Murphy, bineînțeles, nu se lasă nici el pe mâna poliției – și cu asta, basta. Dar a mers vorba despre treaba asta, Lou. S-a tot vorbit chiar dacă – *în aparență* – nimeni n-a dat mare importanță întâmplării.

Mi-am dres vocea.

— Eu… și de ce să-i fi dat importanță, Joe? Cred că nu-nțeleg ce vrei să spui.

— De sanchi, Lou, mai știi? De flori de cuc… Cauciucurile alea au fost furate după nouă jumate în seara când au dat colțul

Elmer și gagica lui. Presupunând că Johnnie nu s-a dus să-i ia la omor chiar în clipa în care a parcat proprietarul mașinii – sau chiar presupunând c-așa a făcut –, suntem conduși inevitabil spre concluzia că el s-a ocupat de-o treabă relativ nevinovată până hăt după ora zece. Cu alte cuvinte, n-avea cum să ia parte în vreun fel la întâmplările oribile din spatele stejarilor d-acilea.

— Nu văd de ce nu.

— Nu vezi? a spus el, făcând ochii mari. Păi, sigur, săracii Descartes, Aristotel, Diogene, Euclid și ceilalți sunt morți, dar cred c-o să găsești destulă lume prin jur care să le apere teoriile. Teamă mi-e, Lou, că n-au să fie de-acord cu ideea ta că un trup poate să fie în două locuri în același timp.

— Johnnie avea un anturaj dubios. Îmi imaginez că unul dintre tovarășii lui a furat cauciucurile alea și i le-a dat să le vândă.

— Înțeleg. Înțeleg… Lou.

— De ce nu? Era în locul potrivit să scape de ele, la benzinărie. Slim Murphy nu s-ar fi băgat… Ei, la dracu', n-avea cum să se-ntâmple altfel, Joe. Dacă ar fi avut vreun alibi pentru momentul crimelor, mi l-ar fi spus, nu-i așa? Nu s-ar fi spânzurat.

— Îi plăcea de tine, Lou. Avea încredere în tine.

— Pe bună dreptate, ce naiba. Știa că-i sunt prieten.

Rothman a înghițit în sec și un sunet care semăna a râs i-a ieșit din gâtlej – genul de sunet pe care îl produci când nu prea știi dacă să râzi, să plângi sau să te enervezi.

— Bine, Lou. Perfect. Fiecare cărămidă e pusă corect și zidarul e un meseriaș cinstit și onorabil. Totuși, nu pot să nu-mi pun întrebări despre munca lui și despre el. Nu pot să nu mă-ntreb de ce simte nevoia să-și apere construcția cu „poate" și „probabil", să-și facă zidul de apărare din alternative logice. Nu pricep de ce nu i-a zis unui anumit sindicalist să-și vadă dracului de treburile lui.

Așadar… Așadar aici se ajunsese. Eu ajunsesem. Dar el pe unde se afla? A dat din cap a încuviințare de parcă i-aș fi pus întrebarea cu voce tare. Iar după ce-a dat din cap s-a tras puțin înapoi în scaun.

— Hopa-Mitică Ford, a spus el, șade sus pe coperiș la casa sindicatelor. Și cum și de ce a ajuns acolo nici nu prea mai contează. Va trebui s-o iei din loc, Lou. Repede. Până n-apucă cineva… până n-apuci tu să te superi singur.

— Mă cam gândeam să plec din oraș. N-am făcut nimic, dar…

— Sigur că n-ai făcut. Altfel, ca republican fascist roșu încrâncenat, nu mi-aș putea lua libertatea de-a te smulge din strânsoarea detractorilor și-a prigonitorilor tăi – a celor care vor dori să te prigonească, ar trebui să spun.

— Crezi c-o să… crezi că s-ar putea…

A ridicat din umeri.

— Cred că da, Lou. Cred că s-ar putea să ai o mică problemă cu plecatul. Cred cu atâta tărie, încât mă străduiesc să iau legătura cu un prieten al meu, unul dintre cei mai buni avocați penali din țară. Probabil c-ai auzit de el – Billy Boy Walker? I-am făcut cândva o favoare lui Billy Boy, când eram în Est, și-o avea el multe defecte, dar nu uită favorurile.

Auzisem de Billy Boy Walker. Îmi imaginez că aproape toată lumea a auzit de el. A fost guvernator de Alabama sau de Georgia sau alt stat de prin sud. A ajuns senator. A candidat și la președinție. Începuse să se tragă-n el cam des pe vremea aia, așa că s-a lăsat de politică și și-a văzut de cariera lui de avocat de drept penal. Și era bun de tot. Toți mahării îl înjuraseră și-l luaseră peste picior pentru felul în care își croise drum în politică. Dar am observat că, atunci când ei ori rudele lor dădeau de câte-o belea, se duceau glonț la Billy Boy Walker.

Mă îngrijora oarecum faptul că Rothman era de părere că aveam nevoie de un asemenea ajutor.

Mă îngrijora și iarăși mă făcea să mă întreb de ce Rothman și sindicatele lui și-ar fi bătut capul ca să-mi obțină un avocat. Ce anume ar fi avut Rothman de pierdut dacă Legea ar fi început să mă ia pe mine la-ntrebări? Pe urmă mi-am dat seama că, dacă ar ieși vreodată la iveală prima mea conversație cu Rothman, orice juriu din ținut și-ar da seama că el mă ațâțase împotriva răposatului Elmer Conway. Cu alte cuvinte, Rothman salva două piei – pe-a lui și pe-a mea – cu un singur avocat.

— Poate n-o să ai nevoie de el, a continuat. Dar e mai bine să fie anunțat dinainte. Nu-i el omul care să fie disponibil imediat ce-i ceri. Cât de curând ai putea să pleci din oraș?

Am ezitat. Amy. Cum aveam să fac asta?

— O să… nu pot să plec imediat, am răspuns. Va trebui să mai dau de înțeles pe ici, pe colo că m-am tot gândit să plec, pe urmă să conduc lucrurile treptat într-acolo. Îți dai seama, ar arăta cam ciudat…

— Mda, a făcut el încruntându-se, dar dacă află că ești gata s-o ștergi, sunt în stare să strângă lațul mai repede… Totuși, îți înțeleg punctul de vedere.

— Ce-ar putea să facă? Dacă ar putea să strângă lațul, l-ar strânge de pe-acum. Nu că aș fi făcut eu…

— Nu te deranja s-o mai spui o dată. Tu vezi de te pune-n mișcare – începe să te miști cât de repede poți. N-ar trebui să-ți ia decât vreo două săptămâni, cel mult.

Două săptămâni. Încă două săptămâni pentru Amy.

— În regulă, Joe, am spus. Și mulțumesc pentru… pentru…

— Pentru ce? a întrebat el, deschizând portiera. Pentru tine n-am făcut absolut nimic.

— Nu-s prea convins c-o să reușesc în două săptămâni. S-ar putea să dureze ceva mai…

— Bine-ar fi să nu dureze mai mult.

A coborât și s-a dus înapoi la mașina lui. Am așteptat până a întors și-a pornit către Central City; pe urmă am întors și eu și-am pornit într-acolo. Am condus încet, gândindu-mă la Amy.

Cu ani în urmă trăia aici, în Central City, un bijutier cu o afacere care mergea strună, cu o nevastă frumoasă și doi copii cuminți. Și într-o bună zi, plecând în călătorie de afaceri într-un oraș universitar, a cunoscut o fată, o dulceață de fată, și nu după mult timp se culca cu ea. Fata știa despre el că era însurat și era dispusă să lase lucrurile așa cum erau. Așa că totul era perfect. O avea și pe ea, și familia, și o afacere înfloritoare. Dar într-o dimineață i-au găsit pe el și pe fată morți într-un motel – el o împușca-se și se sinucisese. Iar când unul dintre adjuncții noștri s-a dus să-i anunțe soția despre cele întâmplate, i-a găsit morți și pe ea, și pe copii. Tipul ăsta îi împușcase pe toți.

Avusese totul și, într-un fel, nimic nu se îmbunătățise.

Sună cam confuz și probabil că n-are mare legătură cu mine. La început credeam că are, dar acum, dacă mă gândesc mai bine… mă rog, nu știu ce să zic. Pur și simplu nu știu.

Știam că trebuie s-o omor pe Amy; puteam să formulez motivul în cuvinte. Dar, ori de câte ori mă gândeam la asta, trebuia să mă opresc și să-mi spun din nou *de ce.* Făceam câte ceva, citeam o carte sau mai știu eu ce, sau poate eram cu ea. Și pe neașteptate îmi venea gândul că urmează s-o omor, iar ideea asta părea atât de nebunească, încât aproape că

izbucneam în râs. Pe urmă începeam să mă gândesc și vedeam rațiunea, vedeam că trebuia să se petreacă și…

De parcă ai fi adormit când ești treaz și treaz când ești adormit. Mă ciupeam, la figurat vorbind – trebuia să mă ciupesc întruna. Pe urmă mă trezeam cumva de-a-ndoaselea; recădeam în coșmarul în care trebuia să trăiesc. Și totul devenea clar și rațional.

Dar tot nu știam cum trebuia să duc treaba asta la îndeplinire. Nu reușeam să-mi imaginez o cale prin care să rămân în afara suspiciunilor sau nu prea aproape de ele. Și era clar că trebuia să rămân în afara lor. Eram un Hopa-Mitică, după cum spusese Rothman, și-oricât m-aș fi zbătut, tot în aceeași poziție reveneam.

Nu puteam să mă gândesc la o cale fiindcă nu era deloc treabă ușoară și eram nevoit să-mi tot amintesc care era acel *de ce.* Dar în cele din urmă mi-a venit o idee.

Am găsit calea, pentru că eram nevoit s-o găsesc. Nu mai puteam să amân lucrurile.

S-a întâmplat la trei zile după discuția mea cu Rothman. Era zi de salariu, o sâmbătă, și ar fi trebuit să fiu la muncă, dar nu știu cum se face că nu mă îndurasem să mă duc. Rămăsesem acasă toată ziua, cu storurile trase, foindu-mă de colo-colo, rătăcind din cameră în cameră. Și când s-a lăsat seara tot acolo eram. Stăteam în biroul tatei, fără nicio altă lumină aprinsă în afară de cea a veiozei de pe masa de lucru, când am auzit niște pași ușori pe verandă și zgomotul ușii de plasă deschizându-se.

Era mult prea devreme ca să fi fost Amy; dar nu m-am agitat deloc. Mai intraseră și alții până atunci în felul ăsta.

Am pășit către ușa biroului tocmai când el intra în hol.

— Îmi pare rău, omule, am spus. Doctorul s-a retras din activitate. Firma de la intrare a rămas doar din motive sentimentale.

— Nu-i nimic, amice – a venit drept spre mine, de-a trebuit să fac un pas înapoi –, nu-i decât o mică arsură.

— Dar eu nu…

— O arsură de țigară, a spus el.

Și-a întins mâna în față, cu palma în sus.

Și atunci, în sfârșit, l-am recunoscut.

S-a așezat pe scaunul mare și tapițat cu piele al tatei, zâmbindu-mi larg. Și-a frecat un braț cu mâna cealaltă,

dărâmând pe jos ceașca de cafea și farfurioara pe care le lăsasem acolo.

— Avem treburi de discutat, amice, și mi-e sete. Ai ceva whiskey pe-aici? O sticlă nedesfăcută? Nu-s eu ăla care să se porcească la whiskey, mă-nțelegi, dar în unele locuri îmi place să văd că-i sigiliu pe sticlă.

— Am un telefon prin casă, i-am răspuns, și pușcăria-i la vreo șase străzi distanță. Acuma, ia mută-ți curu' de-aici până nu te pomenești acolo.

— Nț! Dacă vrei să folosești telefonul, dă-i drumul, amice.

Am și pornit într-acolo. Mă gândeam că o să-i fie teamă să meargă mai departe, iar dacă nu era așa, păi, în orice caz, cuvântul meu continua să valoreze mai mult decât al oricărui vagabond. Nimeni nu mă avea la mână cu nimic și încă mă mai chema Lou Ford. Iar el n-ar fi apucat să deschidă gura înainte să-i trosnească vreunul o matracă peste ea.

— Dă-i drumu', amice, da' o să te coste. Categoric c-o să te coste. Și n-o să fie numa' prețu' unei mâini arse.

Am apucat receptorul, dar nu l-am ridicat.

— Hai, zi, i-am spus. Dă-i drumul.

— Mi-ai trezit interesul, amice. Am stat un an întreg la răcoare în Houston și-am văzut acolo vreo câțiva inși ca tine; și m-am gândit că n-ar strica să stau puțin cu ochii pe tine. Așa că te-am urmărit în noaptea aia. Am auzit ceva din discuția ta cu insul ăla de la sindicate…

— Și înțeleg c-a avut ditamai semnificația pentru tine, nu-i așa?

— Nu, domnu', a spus el clătinând din cap, mai nimic n-a-nsemnat pentru mine. Adevărul e că n-a însemnat mare lucru nici câteva seri mai târziu, când ai urcat la ferma aia veche unde m-adăpostisem eu și pe urmă ai tăiat-o peste pajiște până la căsuța albă. Nici aia n-a însemnat mai nimic, *atunci*… Zici că ai niște whiskey, amice? O sticlă nedesfăcută?

M-am dus în laborator și am luat o sticlă de jumătate cu alcool medicinal din dulapul cu provizii. Am adus-o împreună cu un pahar, iar el a desfăcut-o și a umplut paharul pe jumătate.

— Ia și tu, din partea casei, mi-a spus, întinzându-mi paharul.

L-am băut; aveam nevoie. I l-am dat înapoi, iar el l-a lăsat să cadă pe jos lângă ceașcă și farfurioară. A tras o dușcă sănătoasă direct din sticlă și și-a șters buzele cu palma.

— Nu, domnu', a continuat, n-a însemnat nimic, și nici nu puteam să rămân pe-acolo până-mi dădeam seama. Am plecat de-acolo luni de cu zori și-am luat-o pe la conductă să-mi caut de muncă. M-au băgat într-o echipă de foraj pneumatic la dracu-n praznic pe râul Pecos, așa de departe, de nici n-am avut cum s-ajung în oraș în prima mea zi de salariu. Doar trei eram acolo, singuri-cuc, rupți naibii de tot restul lumii. Dar ziua asta de salariu a fost altfel. Terminaserăm la Pecos și trebuia să vin. M-am pus la curent cu știrile, amice, și treburile alea pe care le-ai făcut și le-ai zis însemnau o mulțime de lucruri.

Am încuviințat din cap. Mă simțeam oarecum bucuros. Acum nu mai depindea de mine și toate lucrurile se aranjau de la sine. Știam că trebuia s-o fac, știam și cum urma s-o fac.

A mai luat o dușcă de whiskey și-a scos o țigară din buzunarul cămășii.

— Eu-s om înțelegător, amice, și pe mine legea nu m-ajută deloc, așa că nici eu n-o s-o ajut pe ea deloc. Decât dacă trebuie. Cât zici tu că valorează pentru tine să-ți vezi de viață mai departe?

— N-am…

Am clătinat din cap. Trebuia s-o iau încetișor. Nu puteam ceda prea ușor.

— N-am prea mulți bani, am spus. Doar cât îmi iese la slujbă.

— Ai casa asta. Tre' să valoreze și ea o sumă frumușică.

— Mda, dar, ce naiba, e tot ce am. Dacă e să rămân așa, fără să am unde-mi pune capul, mare câștig nu-mi iese să te ung ca să-ți ții gura.

— S-ar putea să-ți schimbi părerea, amice, a spus el; dar nu părea prea ferm în privința asta.

— În orice caz, vândutul casei nu-i o treabă realistă. Lumea s-ar întreba ce-am făcut cu banii. Guvernul mi-ar cere socoteală și-aș plăti taxe ditamai halca. Și, pe lângă asta, am înțeles că te cam grăbești…

— Ai înțeles corect, amice.

— Păi, durează ceva vreme până scapi de-o casă ca asta. Aș vrea să i-o vând unui doctor, cuiva care ar fi dispus să plătească pentru firma lui tata și pentru instrumentar. Așa ar valora cel puțin cu o treime în plus, dar asta nu-i o afacere să poată fi făcută în grabă.

M-a studiat cu o privire suspicioasă, încercând să-și dea seama dacă încercam cumva să-l fraieresc și în ce măsură. Adevărul e că nu minţisem decât foarte puţin.

— Nu știu, a spus el încet. Nu știu mai nimic despre treburile astea. Poate – ce zici, ai putea să aranjezi un împrumut și să garantezi cu ea?

— Păi, zău că nu mi-ar plăcea deloc așa ceva…

— Nu asta te-am întrebat, amice.

— Dar, uite, am spus ca să-l împac, cum l-aș plăti din salariu? Pur și simplu n-aș fi în stare. Probabil că n-aș putea obține mai mult de cinci mii după ce-ar scădea dobânda și comisioanele. Și-ar trebui să mă duc în altă parte și să aranjez alt împrumut ca să-l plătesc pe primul, și… la naiba, așa nu faci nicio afacere. Acuma, dacă mă lași patru-cinci luni să găsesc pe cineva care…

— Nț! Cât timp ți-ar lua să aranjezi împrumutul ăsta? O săptămână?

— Păi…

Poate ar trebui să-i las și ei ceva mai mult timp. Chiar voiam să-i las mai mult timp.

— Cred c-ar fi cam din scurt. Aș zice două săptămâni. Dar chiar n-aș vrea să…

— Cinci mii, a spus el, împroșcând cu whiskey-ul din sticlă. Cinci mii în două săptămâni. Două săptămâni începând din seara asta. În regulă, amice, batem palma. Și se cheamă că ne-am înțeles, da? Nu-s eu ăla care să se porcească la bani sau la ceva. Îmi iau ăia cinci mii și nici că ne mai vedem la ochi.

M-am încruntat și-am înjurat, dar am răspuns:

— Bine, în regulă.

Și-a îndesat sticla în buzunarul de la șold și s-a ridicat.

— Bun, amice. În seara asta mă-ntorc la conductă. Locul ăsta nu-i prea prietenos pentru inșii care trăiesc fără griji, așa că o să stau pe-afară până mai iau o leafă. Da’ să nu-ți vină vreo idee să dai cu mașina peste mine.

— Cum naiba să fac așa ceva? Crezi că-s nebun?

— Pui niște întrebări neplăcute, amice, și s-ar putea să primești răspunsuri neplăcute. Tu să fii aici cu alea cinci mii de diseară-n două săptămâni și n-o să se lase cu necazuri.

I-am oferit argumentul decisiv; încă mai aveam senzația că parcă cedasem prea ușor.

— Poate-ar fi mai bine să nu mai vii aici, i-am spus. S-ar putea să te vadă careva și…

— N-o să mă vadă nimeni. Am grijă cum am avut și-n seara asta. Nici eu nu ard de nerăbdare să dau de bucluc.

— Mă rog, m-am gândit doar c-ar fi mai bine dacă ne-am…

— Acuma, amice, a spus el scuturând din cap, ce s-a întâmplat ultima dată când ai ieșit să te vânturi pe lângă ferma veche? Nu ți-au prea ieșit socotelile, este?

— În regulă. Fă cum vrei.

— Exact asta am de gând să fac, a spus el și a aruncat o privire la ceas. Atunci, ne-am lămurit cu toate. Cinci mii, de diseară-n două săptămâni, ora nouă. Asta-i tot și vezi să n-o dai în bară.

— Nu-ți face griji. O să-i primești.

A stat câteva clipe în dreptul ușii de la intrare, cântărind situația de afară. Apoi s-a strecurat pe verandă și-a dispărut printre copacii din grădină.

Am surâs larg, simțind o mică părere de rău pentru el. Era amuzant cum și-o tot cereau oamenii ăștia. Se agățau pur și simplu de tine, oricât ai fi încercat să-i scuturi, și aproape că-ți spuneau cum ar vrea să se petreacă. De ce trebuia să vină toți la mine să fie omorâți? De ce nu puteau să se omoare singuri?

Am strâns vasele sparte din birou. Am urcat și m-am întins în așteptarea lui Amy. N-am avut mult de așteptat.

N-am avut mult; și într-un fel ea se purta ca întotdeauna, cumva nevricoasă, dar străduindu-se să nu fie. Însă simțeam și o diferență, simțeam acea crispare care se naște atunci când vrei să spui sau să faci ceva și nu știi cum să începi. Sau poate ea o simțea în mine; poate ne-o simțeam unul altuia.

Presupun că așa stăteau lucrurile, pentru că am scos-o la iveală împreună. Am vorbit amândoi în același timp:

— Lou, ce-ar fi să…

— Amy, ce-ar fi să…

Vorbiserăm amândoi în același timp.

Am râs, am spus amândoi că „a crăpat un drac” și pe urmă ea a reluat ce începuse.

— Chiar vrei asta, nu-i așa, dragule? Cinstit și-adevărat?

— Nu-ncepusem adineauri să-ți cer? am spus.

— Cum… când vrei să…

— Păi, mă gândeam că peste vreo două săptămâni ar fi…

— Dragule! a zis și m-a sărutat. Exact asta voiam și eu să spun!

Mai era doar puțin de tot. Acel ultim fragment al tabloului nu mai avea nevoie decât de-un mic imbold.

— La ce te gândești, dragule?

— Păi, mă gândeam că mereu trebuie să facem ce-așteaptă oamenii de la noi să facem. Adică… mă rog. Tu la ce te gândeai?

— Zi tu întâi, Lou.

— Nu, zi tu întâi, Amy.

— Păi…

— Păi…

— Ce-ar fi să fugim în lume? am spus.

Am râs amândoi, iar ea m-a strâns în brațe, cuibărindu-se la pieptul meu, cumva străbătută de fiori, dar caldă; pe cât de rigidă, pe-atât de moale. Și mi-a șoptit la ureche, și eu i-am șoptit la ureche:

— *A crăpat un drac*…

— *Și s-a spart ghinionul.*

XVII

A apărut, hmm, cred că marțea următoare. Marțea de după sâmbăta în care venise vagabondul și în care Amy și cu mine hotărâserăm să fugim în lume. Era un tip înalt, cu umerii gârboviți și o față care părea toată numai oase și piele gălbuie bine întinsă peste ele. A spus că era dr. John Smith și că se afla acolo doar în trecere; arunca și el o privire prin partea locului și auzise – crezuse, poate – că era posibil ca locuința și firma aceea să fie de vânzare.

Era în jur de nouă dimineața. De fapt și de drept, la ora aceea ar fi trebuit să fiu deja în drum spre judecătorie. Dar, de-o vreme, nu mă mai dădeam peste cap să ajung în oraș; iar tata se punea întotdeauna la dispoziția oricărui doctor care ajungea pe aici.

— M-am gândit s-o vând și m-am tot răzgândit, i-am răspuns, dar nimic mai mult de-atât. N-am făcut niciodată nimic în sensul ăsta. Dar oricum, intrați. Doctorii sunt întotdeauna bineveniți în casa asta.

L-am poftit să ia loc în birou, am scos o cutie cu trabucuri și i-am adus cafea. Pe urmă m-am așezat și am încercat să întrețin o conversație. N-aș putea spune că l-am simpatizat prea tare. Se tot holba la mine cu ochii lui mari și galbeni de parcă aș fi fost cine știe ce ciudățenie, ceva la care să te uiți, nu cineva cu care să discuți. Dar, mă rog, doctorii au manierisme bizare. Ei trăiesc în lumea lui „eu sunt regele”, în care toată lumea se înșală, numai ei au dreptate.

— Sunteți generalist, doctore Smith? l-am întrebat. N-aș vrea să vă descurajez, dar mă tem că în ținutul nostru domeniul medicinii generaliste a cam fost monopolizat de doctori care practică aici de multă vreme. Acuma – n-am stat să mă gândesc prea mult cum ar fi să renunț la casa asta, dar e o idee pe care aș putea s-o iau în considerare –, acuma, eu unul chiar cred că mai e loc pentru un om priceput în pediatrie sau obstetrică…

Mi-am lăsat fraza în suspensie, iar el a clipit des, părând să iasă din transă.

— La drept vorbind, mă interesează aceste domenii, domnule Ford. Aș... ăă... ezita să mă numesc specialist, dar... ăă...

— În cazul ăsta, cred c-ați putea găsi aici un post liber, am spus. Ce experiență aveți în tratarea nefritei, doctore? Ați spune că inocularea cu rubeolă și-a dovedit eficiența ca agent curativ suficient cât să justifice pericolele inerente?

— Păi, ăă... ăă... – și-a încrucișat picioarele. Da și nu.

Am dat din cap a încuviințare, cu un aer serios.

— Sunteți de părere că întrebarea e cu două tăișuri?

— Păi... ăă... da.

— Înțeleg. N-am prea judecat chestiunea în felul ăsta, dar îmi dau seama că aveți dreptate.

— Asta-i... ăă... specialitatea dumneavoastră, domnule Ford? Bolile infantile?

— N-am nicio specialitate, doctore, am râs. Eu sunt dovada vie a zicătorii despre fiul cizmarului care umblă desculț. Dar m-au interesat copiii dintotdeauna și cred că puținul pe care-l cunosc despre medicină se rezumă la pediatrie.

— Înțeleg. Păi, ăă, la drept vorbind, cea mai mare parte a activității mele s-a desfășurat în... ăă... domeniul geriatriei.

— Atunci, ar trebui să vă meargă bine aici. Avem un procentaj mare de bătrâni în rândul populației. Geriatrie, vasăzică?

— Păi, ăă, la drept vorbind...

— Cunoașteți *Max Jacobsohn despre bolile degenerative*? Ce credeți despre teorema lui privind raportul dintre reducerea activității și senilitatea progresivă? Sunt în stare să înțeleg conceptul de bază, desigur, dar matematica mea nu-i destul de bună ca să-mi permită să-i evaluez formula. Poate mi-o explicați dumneavoastră?

— Păi, eu... ăă... e destul de complicată...

— Înțeleg. Poate sunteți de părere că abordarea lui Jacobsohn ar putea fi o bagatelă empirică? Mă rog, și eu am fost înclinat să cred asta, o vreme, dar mă tem că mi s-a tras de la faptul că propria mea abordare era prea subiectivă. Spre exemplu. Starea persoanei este patologică? Este psiho-patologică? Este psiho-patologico-psihosomatică? Da, da, da. Ar putea fi una dintre astea sau două sau toate trei – *dar* în grade diferite, doctore. Acuma, ca să ajungem la o ecuație – și să mă scuzați că simplific în halul ăsta –, să zicem că avem un cosinus de...

Am continuat cu zâmbitul și vorbitul, dorindu-mi ca Max Jacobsohn să fi fost acolo ca să-l vadă. Din ceea ce auzisem despre el, dr. Jacobsohn l-ar fi înșfăcat probabil pe individul ăsta de turul pantalonilor și i-ar fi tras un șut de-ar fi zburat direct în stradă.

— La drept vorbind, m-a întrerupt el, frecându-și fruntea cu mâna mare și osoasă, am o durere de cap tare rea. Cu ce vă tratați durerile de cap, domnule Ford?

— N-am avut niciodată.

— A, aha? Mă gândeam că poate atâta studiu, atâta stat noaptea până târziu când nu puteți... ăă... dormi...

— N-am avut niciodată probleme cu somnul.

— Nu vă faceți multe griji? Adică, într-un oraș ca ăsta, unde-i atâta bârfă... ăă... bârfă răutăcioasă, n-aveți senzația că lumea discută despre dumneavoastră? Nu vă... ăă... pare de nesuportat uneori?

— Vreți să spuneți, i-am replicat încet, dacă nu cumva mă simt persecutat? Păi, la drept vorbind, așa mă simt, doctore. Dar niciodată nu-mi fac griji din cauza asta. N-aș putea spune că nu mă deranjează, dar...

— Da? Da, domnule Ford?

— În fine, de câte ori devine treaba nasoală, ies din casă și omor câțiva oameni. Am un știulete de sârmă ghimpată și cu ăla-i fut până dau colțul. După asta mă simt bine.

Încercasem să-l localizez și în sfârșit mi-am dat seama. Trecuseră câțiva ani de când îi văzusem mutra mare și urâtă într-un ziar de aiurea, iar în fotografia aceea nici măcar nu prea semăna. Dar mi-o aminteam acum, împreună cu o parte din articolul despre el pe care-l citisem. Își luase diploma la Universitatea din Edinburgh pe vremea când noi primeam în practică absolvenți de-acolo. Omorâse vreo șase inși până să apuce să-și ia un doctorat de tot rahatul și să vireze încetișor spre psihiatrie.

Ajuns pe Coasta de Vest, reușise să se înfigă într-o slujbă administrativă în cadrul poliției. Și apoi se ivise un caz important de crimă, iar el se dezlănțuise ca vulpea-ntre găini, asupra cui nu trebuia – niște suspecți care aveau destui bani și influență ca să riposteze. Nu-și pierduse licența, dar fusese nevoit s-o șteargă de-acolo rapid. Acuma, mă rog, știam cu ce se ocupa în prezent. Cu ce era nevoit să se ocupe. Țicniții nu pot să voteze,

și-atunci de ce să voteze legislativul să li se repartizeze o grămadă de bani?

— La drept vorbind… ăă…

Tocmai începea să-i pice fisa.

— Cred c-ar fi mai bine să…

— Stai pe-aici, am spus. Să-ți arăt coceanul ăla. Sau poate-mi arăți tu ceva din colecția ta – jucărioarele alea sexuale japoneze pe care le scoteai la iveală pe vremuri. Ce făceai cu falusul ăla de cauciuc pe care-l aveai? Ăla cu care l-ai împroșcat în figură pe puștiul de liceu? N-ai mai avut timp să-l împachetezi când ai șters-o de pe Coastă?

— Mă t-tem că m-ați încurcat c-cu…

— La drept vorbind, *așa* e. Dar tu nu m-ai încurcat pe mine. Habar n-ai avea cum să mă-ncurci. Tu nu deosebești nici rahatul de miere, așa că întoarce-te de unde-ai venit și-așa să-ți semnezi raportul. Să-l semnezi rahat în ploaie. Și-ar fi bine s-adaugi o notă de subsol ca să se știe că următorul pui de lele pe care-l mai trimit încoace are să și-o ia atât de zdravăn, de-o să-și poarte gaura curului pe post de guler.

A dat cu spatele până în hol și-apoi către ușa de la intrare, cu toate oscioarele feței tremurându-i și tresărindu-i pe sub pielea galbenă și întinsă. L-am urmat cu un rânjet pe față.

A întins o mână în lateral și și-a săltat pălăria din cuierul-pom aflat în hol. Și-a pus-o cu spatele în față; iar eu am râs și am făcut un pas iute către el. Mai să cadă grămadă prin ușa deschisă; i-am luat servieta de jos și i-am aruncat-o în curte.

— Ai grijă de tine, doctore, i-am spus. Ai mare grijă de cheile tale. Dacă le pierzi vreodată, n-o să mai poți să ieși.

— O să… o să te…

Oasele i se smuceau și-i tresăltau. Coborâse treptele de la intrare și-i revenea curajul.

— Dacă te prind vreodată pe la…

— Pe mine, doctore? Dar am un somn excelent. Nu mă doare capul. Nu-s îngrijorat câtuși de puțin. Singurul lucru care mă supără e coceanul ăla care se tot tocește.

Și-a smucit servieta de pe jos și-a pornit pe alee în salturi, cu gâtul întins ca un șoricar. Am trântit ușa și mi-am mai făcut niște cafea.

Am pregătit un al doilea mic dejun copios și l-am mâncat pe tot.

Vedeți cum stă treaba, nu conta absolut deloc. Nu pierdusem nimic punându-l la punct. Îmi trecuse deja prin minte că poate strângeau lațul în jurul meu, iar acum primisem confirmarea. Iar ei aveau să afle că știam, însă nu era nimic pierdut odată cu asta și nimic altceva nu se schimbase.

În continuare puteau doar să-și dea cu presupusul, să suspecteze. Nu se puteau baza pe mai mult decât până acum. Și n-aveau să obțină nimic nici peste două săptămâni – mă rog, peste zece zile, începând din acest moment. Vor avea mai multe suspiciuni, se vor *simți* mai siguri ca oricând. Dar nu vor avea nicio dovadă.

Nu puteau găsi dovada nicăieri decât în mine – în ceea ce eram –, iar eu unul n-aveam de gând să le-o arăt vreodată.

Mi-am terminat ibricul de cafea, am fumat un trabuc, pe urmă am spălat și-am șters vesela. Am aruncat niște resturi de pâine în curte, pentru vrăbii, și-am udat răsadul de cartof dulce de la fereastra bucătăriei.

Apoi m-am urcat în mașină și-am pornit spre oraș, gândindu-mă la cât de bine fusese să stau o vreme la taclale – chiar dacă el se dovedise a fi un prefăcut. Să discut, de-adevăratelea să discut, fie și atât de puțin timp.

XVIII

Am omorât-o pe Amy Stanton în seara de sâmbătă, 5 aprilie 1952, cu câteva minute înainte de ora nouă.

Fusese o zi de primăvară luminoasă și răcoroasă; era suficient de cald ca să-ți dai seama că se apropia vara, iar răceala nopții era suportabilă. Ea le-a pregătit alor ei cina devreme și i-a dus la cinema pe la șapte. După aceea, la opt și jumătate, a venit la mine și…

Mă rog, i-am văzut trecând pe lângă casa mea – pe-ai ei, vreau să zic – și cred că ea rămăsese în poarta lor făcându-le cu mâna, fiindcă priveau în urmă și făceau și ei cu mâna. Pe urmă, presupun că ea s-a întors în casă și s-a apucat să se pregătească repede de tot; să se epileze și să facă baie, să-și aranjeze fața și să-și facă bagajele. Cred c-a avut la treabă în draci și s-a dat peste cap să fie gata la timp, fiindcă nu reușise să facă mare lucru cât timp fuseseră ai ei prin preajmă. Cred că alergase încolo și-ncoace, pornind fierul de călcat electric, oprind apa de la baie, netezindu-și cutele ciorapilor, mișcându-și buzele înăuntru și în afară ca să-și potrivească rujul, în vreme ce-și scutura agrafele din păr.

Ei, la naiba, avea o mie de treburi de făcut, o mie, și dacă s-ar fi mișcat ceva mai încet de-atât, doar cu puțin mai încet… dar Amy era genul de fată iute și sigură pe ea. A terminat totul și i-a mai rămas și timp liber, îmi închipui, și pe urmă – îmi închipui – a stat în fața oglinzii, încruntându-se și zâmbind, țuguindu-și buzele și dându-și capul pe spate, lăsându-și bărbia în piept și privind pe sub sprâncene; studiindu-se din față și din lateral, întorcându-se să se uite peste umăr și să-și mângâie fundul, săltându-și puțin corsetul, lăsându-l iar în jos, apoi apucându-l din laterale cu ambele mâini și scuturând din șolduri ca să și le strecoare pe sub el. Pe urmă… pe urmă, îmi închipui că asta a fost tot; era gata pregătită. Așa că a venit la mine, iar eu…

Eu eram, la rându-mi, gata pregătit. Nu mă îmbrăcasem complet, dar eram pregătit pentru ea.

Eram în bucătărie și o așteptam să apară, iar ea a venit cu răsuflarea tăiată de-atâta grabă, presupun, și bagajele îi erau destul de grele, presupun, și presupun că…

Presupun că încă nu sunt pregătit să povestesc despre asta. E prea devreme și încă nu-i necesar. Pentru că, la naiba, am avut două săptămâni întregi înainte de asta, înainte de sâmbătă, 5 aprilie 1952, câteva minute înainte de ora nouă seara.

Am avut două săptămâni și au fost niște săptămâni bunicele, fiindcă pentru prima dată de nu mai știu când nu mă mai apăsau gândurile. Se apropia sfârșitul, se năpustea către mine, și totul avea să se termine curând. Puteam să-i spun în gând; „Hai, dă-i drumul, zi ceva, fă ceva, acum n-o să mai conteze. Sunt în stare să te amân *atâta* vreme; și nu mai e nevoie să fiu atent cum mă port”.

Am fost cu ea în fiecare noapte. Am dus-o peste tot pe unde voia să meargă și am făcut tot ce voia să facă. Și mari bătăi de cap n-am avut, fiindcă nu voia să meargă cine știe unde sau să facă cine știe ce. Într-o seară am parcat lângă liceu și-am stat să ne uităm cum se antrenează echipa de baseball. Cu altă ocazie ne-am dus la gară să vedem cum trece Expresul de Tulsa, cu oamenii care priveau afară prin ferestrele vagonului-restaurant și cu cei care se holbau în urmă din vagonul de observație.

Cam asta-i tot ce-am făcut, lucruri de felul ăsta, și poate câte-un drum la cofetărie pentru niște înghețată, în cea mai mare parte a timpului am stat în casă, la mine acasă. Ședeam amândoi pe scaunul mare al lui tata sau urcam la etaj să ne întindem față în față și să ne ținem în brațe.

Doar să ne ținem în brațe, o mulțime de nopți.

Stăteam așa ore în șir, fără să vorbim, uneori și câte-un ceas întreg; dar timpul nu se târa deloc. Părea că fuge. Zăceam acolo, ascultând ticăitul ceasului și, la unison, bătăile inimii ei, întrebându-mă de ce trebuia să ticăie atât de repede; mă întrebam *de ce.* Și-mi era greu să mă trezesc și să mă duc la culcare, să mă întorc în coșmarul în care puteam să-mi amintesc.

Am avut câteva certuri, dar nimic grav. Pur și simplu n-aveam de gând să mă las antrenat în așa ceva; am lăsat-o în banii ei, iar ea a încercat să se poarte la fel cu mine.

Într-o seară mi-a spus că voia să meargă cândva cu mine la frizerie ca să se asigure că sunt tuns și eu măcar o dată cum se

cuvine. Iar eu i-am răspuns – înainte să-mi aduc aminte – că din clipa în care o s-o apuce cheful să facă asta o să-ncep și eu să-mi port părul împletit în coadă. Așa că ne-am ciondănit puțin, dar nu cine știe ce.

Pe urmă, în altă seară, m-a întrebat câte trabuce fumam pe zi și i-am zis că nu le țin socoteala. M-a întrebat de ce nu fumez țigări, ca „toată lumea”, și i-am răspuns că nu știam că toată lumea fumează țigări. I-am zis că familia mea avea doi membri care nu fumaseră niciodată țigări, tata și cu mine. Ea a zis: „Păi, sigur, dacă te gândești mai mult la el decât la mine, nu mai e nimic de spus”. Iar eu i-am răspuns: „Isuse Hristoase, ce-ți veni – ce legătură are una cu alta?”

Dar n-a fost decât o harță măruntă. Chiar nimic grav. Cred c-a uitat imediat de ea, așa cum făcuse și prima dată.

Bănuiesc că trebuie să se fi distrat nemaipomenit în alea două săptămâni. Mai bine decât oricând în viața ei.

Așa au trecut cele două săptămâni și a venit seara de cinci aprilie; ea i-a dus fuguța pe-ai ei la un spectacol și s-a agitat toată cu pregătirile și s-a aranjat. Iar la opt și jumătate a venit la mine acasă și eu o așteptam. Și am…

Dar cred că iar o iau prea repede cu povestitul. Mai sunt alte câteva lucruri de spus înainte.

M-am dus la muncă în fiecare zi lucrătoare din cele două săptămâni; și credeți-mă că nu mi-a fost ușor. Nu voiam să dau ochii cu nimeni – voiam să stau acasă cu jaluzelele trase și să nu văd pe absolut nimeni, dar știam că nu se poate așa ceva. M-am dus la muncă, m-am forțat să mă duc, ca întotdeauna.

Mă suspectau; iar eu le lăsam de înțeles că știam. Dar n-aveam nimic pe conștiință; nu mă temeam de nimic. Și ducându-mă acolo le dovedeam că nu mă apăsa nimic. Căci cum ar fi putut cineva care făcuse ceea ce credeau ei că făcusem eu să-și vadă liniștit de treburi și să privească oamenii în ochi?

Sufeream, desigur. Eram rănit în sentimente. Dar nu mă temeam și-o dovedeam.

În cea mai mare parte a timpului, cel puțin la început, nu mi s-a dat cine știe ce de lucru. Și credeți-mă că era greu să stau pe-acolo cu mutra la vedere, în ochii tuturor, și să mă prefac că n-am observat sau că nu-mi pasă. Iar când îmi dădeau în fine vreo trebușoară de făcut, un mandat de dus sau ceva de felul ăsta,

mereu se ivea câte un motiv ca să fiu însoțit de un alt polițist. Omul era jenat și nedumerit, fiindcă, desigur, secretul era păstrat la vârf, între Hendricks, Conway și Bob Maples. Polițistul se mira ce se-ntâmpla oare, dar nu putea să întrebe, fiindcă, în felul nostru, eram oamenii cei mai politicoși din lume; glumeam și ne amuzam și discutam despre orice, mai puțin despre ceea ce aveam pe suflet. Dar el continua să se mire și să fie jenat și încerca să-mi aducă laude – poate să-mi cânte-n strună în chestiunea cu Johnnie Pappas ca să mă facă să mă simt mai bine.

Mă întorceam într-o zi de la masa de prânz și podeaua din hol tocmai fusese lustruită. Și nu prea scârțâia când pășeai pe ea, iar dacă trebuia să pășești cumva mai cu grijă, nu mai făcea niciun zgomot. Ajutorul de șerif Jeff Plummer și șeriful Bob stăteau de vorbă și nu m-au auzit apropiindu-mă. Așa că m-am oprit chiar în dreptul ușii și am ascultat. Ascultam și-i vedeam: îi cunoșteam atât de bine, încât îi aveam în ochi chiar și fără să-i privesc.

Bob era la biroul lui, prefăcându-se că răsfoia niște hârtii; ochelarii îi stăteau pe vârful nasului și din când în când se uita peste ei. Și nu-i făcea plăcere ce trebuia să spună, dar nu-ți puteai da seama după felul cum i se ițeau ochii pe deasupra ochelarilor și din felul cum vorbea. Jeff Plummer era cocârjat în cadrul unei ferestre, studiindu-și unghiile, poate, și mestecând o gumă. Și nu-i plăcea să-l certe pe Bob – după ton, nici nu părea s-o facă; părea doar calm și relaxat –, dar era clar ca bună ziua că-l certa.

— Nu, domnu', Bob, spunea el tărăgănat. Am cam studiat treburile și zic că de-acum n-am de gând să mai spionez. Nu mai am de gând deeloc.

— Te-ai hotărât, gata, ai? Ești convins de-a binelea?

— Păi, acuma, așa s-ar zice, nu? Da, domnu', cre' c-așa o fi. N-aș putea să zic altminteri.

— Înțelegi cum se poa' să-ți faci treaba chiar dacă nu urmezi ordinele? Crezi că poți să faci asta?

— Acuma – Jeff arăta, chiar *arăta,* cu adevărat mulțumit, de parcă primise doi ași pe lângă trei popi –, acuma, eu sigur că-s mândru c-ai pomenit asta, Bob. Îl admir fără rezerve pe omul care zice de-a dreptul ce-are de zis.

A urmat o secundă de tăcere, pe urmă un *clinc* atunci când insigna lui Jeff s-a lovit de birou. Jeff s-a dat jos de la fereastră și-a pornit încet către ușă, zâmbind, dar fără pic de veselie în ochi. Iar Bob a înjurat și-a sărit în sus de pe scaunul lui.

— Potaie ticăloasă ce ești! Ce vrei, să-mi scoți ochii cu chestia aia? Să te mai prind eu c-arunci iar cu ea, că te fac una cu pământu'.

Jeff și-a târșâit ghetele pe podea și și-a dres glasul. A spus că afară era o zi faină de tot și că trebuia să fii țicnit de-a binelea să nu recunoști asta.

— Îmi închipui că n-ar trebui să te-ntrebe omul despre toată vrăjeala care se petrece pe-aici, zi dacă nu-i așa, nu, Bob? Nu s-ar cuveni, cum zici tu?

— Păi, acuma, nu știu dacă i-aș zice chiar vrăjeală. Socot că nici nu l-aș iscodi să aflu de ce-ntreabă. Mi-aș închipui pur și simplu că e și el ca tot omul, face ce trebuie să facă.

M-am strecurat în toaleta bărbaților și-am rămas acolo o vreme. Iar când m-am dus în birou, Jeff Plummer plecase, iar Bob m-a trimis cu un mandat. De unul singur. Nu m-a privit de-a dreptul în ochi, dar părea destul de bucuros. Își punea gâtul la mijloc – putea să piardă totul și n-avea nimic de câștigat – și el era bucuros.

Iar eu nu știam dacă mă simțeam mai bine sau nu.

Bob nu mai avea prea mult de trăit, iar slujba aceea era tot ce-avea. Jeff Plummer avea nevastă și patru copii și stătea mereu să măsoare de șapte ori înainte să taie o dată, de câte ori îl vedeai. Oamenii de soiul ăsta, mda, păi, ăștia nu-și formează în grabă o părere despre cineva. Dar, odată ce și-au format-o, greu și-o mai schimbă vreodată. Nu-s în stare. Mai bine-și dau duhul decât să și-o schimbe.

Mi-am văzut de treaba mea în fiecare zi și, într-o anumită privință, lucrurile erau mai ușoare pentru mine, fiindcă oamenii se purtau mai relaxați în preajma mea, iar în altă privință erau de două ori mai dificile. Fiindcă ăia care au încredere în tine, care refuză să asculte ceva rău despre tine sau măcar să se gândească la așa ceva, ăia sunt cei greu de păcălit. Nu poți să faci asta cu inima împăcată.

Mă gândeam la cei pe care-i… la oamenii aceia, atât de mulți, și mă întrebam *de ce.* Trebuia să reiau totul de la capăt, pas cu

pas. Și tocmai când să limpezesc lucrurile, începeam iar să-mi pun întrebări.

Cred că m-am cam supărat pe mine însumi. Și pe ei. Pe toți oamenii ăia. Mă-ntrebam de ce dracului trebuia să facă asta – nu le ceream eu să-și pună gâtul pe butuc; nu cerșisem prietenie. Dar ei *mi-au oferit* prietenia lor și *și-au pus* gâtul în joc pentru mine. Așa că, undeva pe la spartul târgului, mi-l puneam și eu.

Mă opream în fiecare zi pe la grec. Treceam în revistă lucrările și-l puneam să-mi explice diverse lucruri, iar când trebuia să plece undeva îl duceam cu mașina. Îi spuneam că, fără îndoială, urma să fie un restaurant ultimul răcnet și că lui Johnnie i-ar fi plăcut – că-i plăcea. Fiindcă băiat mai bun ca el nu fusese vreodată și acum putea să privească de sus, să observe și să admire lucrurile la fel ca și noi. I-am spus că știam sigur că putea să facă asta, că Johnnie era cu adevărat fericit acum.

Iar grecul nu prea avea multe de zis la început – era politicos, dar nu spunea mai nimic. Apoi, nu după multă vreme, a început să mă ducă în bucătărie la cafea; și să mă conducă până afară, la mașină, când trebuia să plec. Se ținea pe lângă mine, tot dând din cap a încuviințare în timp ce eu vorbeam despre Johnnie. Și din când în când își amintea că poate-ar trebui să se simtă jenat, iar eu știam că ar vrea să-și ceară iertare, dar se temea să nu mă jignească.

Chester Conway rămăsese la Fort Worth, dar într-o zi s-a întors în oraș pentru câteva ore și mi-am făcut o misiune din a afla ce și cum despre treaba asta. Treceam cu mașina foarte încet prin dreptul firmei sale, să fi fost vreo două după-amiaza, când el a dat buzna afară, uitându-se după un taxi. Și până să se dezmeticească, mă și ocupam de el. Am sărit afară, i-am luat servieta din mână și l-am zorit în mașină.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat din partea mea. Era prea afectat ca să poată vorbi și nici n-avusese timp să spună ceva. Iar după ce am pornit spre aeroport, n-a mai apucat. Fiindcă am vorbit eu tot timpul.

— Chiar speram să dau de dumneata, domnule Conway, i-am spus. Voiam să-ți mulțumesc pentru ospitalitatea pe care mi-ai arătat-o la Fort Worth. A fost cu adevărat un gest grijuliu, într-un moment ca acela, să te gândești la confortul meu și-al lui Bob, și cred că eu n-am fost la fel de grijuliu. Eram cam obosit, mă gândeam doar la problemele mele, nu la ale dumitale, la cum

trebuie să te fi simțit, și socot că m-am purtat destul de irascibil la aeroport. Dar n-a fost nimic intenționat, domnule Conway, și-am tot așteptat ocazia să-mi ier iertare. Nu ți-aș lua-o deloc în nume de rău dacă mi-ai spune că te-am ofensat, fiindcă prea multă judecată n-am avut vreodată și cred c-am zăpăcit lucrurile rău de tot. Acuma, eu știu că Elmer era de felul lui cam naiv și-ncrezător și că aia n-avea cum să fie o femeie prea cumsecade. Ar fi trebuit să fac cum ai zis dumneata și să mă duc cu el acolo – nu-mi dau seama cum s-ar fi putut, la felul cum se purta ea, dar tot ar fi trebuit să mă duc. Și să nu crezi că nu-mi dau seama acu' de asta, și dac-ajută la ceva să mă faci albie de porci sau dacă vrei să mă lași fără slujbă, și știi că poți s-o faci, eu n-o să-ți port pică. Indiferent ce-ai face, tot n-ar fi de-ajuns, nu l-ar aduce pe Elmer înapoi. Și… n-am apucat să-l cunosc de-adevăratelea, dar într-un fel mă simt de parcă l-aș fi cunoscut. Asta socot că vine de la faptul că-ți semăna atât de tare. Îl vedeam uneori de departe și credeam că dumneata ești. Cred c-o fi și ăsta unul dintre motivele pentru care am vrut să te văd azi. E cumva ca și cum l-aș vedea iar pe Elmer. Aș putea simți oarecum, câteva clipe, că el mai e aici și că nu s-a-ntâmplat nimic de fapt. Și…

Ajunseserăm la aeroport.

El a coborât din mașină fără să spună vreun cuvânt sau să se uite la mine și s-a îndreptat spre avion. S-a mișcat repede, n-a întors capul, nu s-a uitat în dreapta sau în stânga; aproape ca și cum ar fi fugit de ceva.

A pornit să urce rampa, dar acum nu se mai mișca atât de iute. Mergea din ce în ce mai încet, iar la jumătatea urcușului aproape că s-a oprit. Apoi și-a văzut iar de drum, anevoie, târându-și picioarele; și a ajuns sus. A rămas acolo o secundă, în cadrul ușii.

S-a întors, și-a scuturat puțin servieta și s-a băgat în avion.

Îmi făcuse cu mâna.

Am întors mașina spre oraș și cred că ăla a fost momentul când am renunțat. N-avea niciun rost. Făcusem tot ce-mi stătea în puteri. Le-o trântisem pe masă, îi băgasem cu nasul în ea. Și tot degeaba. Nu voiau s-o vadă.

Nimeni n-avea să mă oprească.

Așa se face că în seara de sâmbătă, 5 aprilie 1952, cu câteva minute înainte de ora nouă, am…

Dar cred că mai am câte ceva să vă spun mai înainte și… dar *chiar* o să vă povestesc despre asta. Vreau să vă spun, și o să vă spun, exact cum s-a întâmplat. N-o să vă las să vă imaginați singuri.

Într-o mulțime de cărți pe care le-am citit, scriitorul pare s-o ia razna ori de câte ori ajunge la un punct culminant. Începe să lase baltă punctuația și să-și aglutineze cuvintele, să bată câmpii despre stele care strălucesc fugar și se cufundă într-un ocean adânc fără vise. Și nu vă puteți da seama dacă eroul își întinde gagica pe pat sau întinde mortarul cu mistria. Presupun că genul ăsta de rahaturi ar trebui să fie o chestie profundă – o mulțime de cronicari literari pun botul la d-astea, am observat. Dar eu văd lucrurile cam așa: scriitorul e pur și simplu prea puturos ca să-și facă treaba. Iar eu oi fi multe, dar puturos nu-s. Eu o să vă povestesc totul.

Dar vreau să pun acest tot în ordinea cuvenită.

Vreau să înțelegeți cum a fost.

Sâmbătă, pe la sfârșitul după-amiezii, l-am prins pe Bob Maples singur câteva clipe și i-am zis că în seara aia nu puteam să lucrez. I-am zis că Amy și cu mine aveam ceva foarte important de făcut și că era posibil să nu apar la muncă nici luni, poate nici marți; și i-am făcut cu ochiul.

— Păi, acuma… a zis ezitant, încruntându-se. Păi, acuma, nu crezi că poate…

Apoi m-a apucat de mână și mi-a strâns-o cu putere.

— Asta-i o veste tare bună, Lou. Tare bună. Sunt convins c-o să fiți fericiți împreună.

— O să-ncerc să nu lipsesc prea mult, i-am spus. Mi se pare că treburile-s cam, mă rog, cam în aer și…

— Ba nu-s, a spus el, înălțându-și bărbia. Totul e-n regulă și așa o să rămână. Acu’ vezi-ți de drum și să-i dai lui Amy un pupic din partea mea, și să n-ai nicio grijă.

Încă nu era seara târziu, așa că am luat-o cu mașina pe Derrick Road și am tras pe dreapta o vreme.

Apoi m-am dus acasă, unde am lăsat mașina parcată în fața porții și am pregătit cina.

M-am întins în pat vreun ceas, să mi se așeze mâncarea în stomac. Mi-am umplut cada cu apă și m-am băgat în ea.

Am zăcut în cadă aproape o oră, murându-mă, fumând și gândindu-mă. Am ieșit într-un târziu, m-am uitat la ceas și-am început să-mi aranjez hainele.

Mi-am umplut geanta Gladstone și i-am strâns chingile. Îmi pusesem în ea lenjerie curată, șosete, pantaloni proaspăt călcați și cizmele cu care mergeam la întâlniri duminica. Mi-am lăsat afară cămașa și cravata.

M-am așezat pe marginea patului și-am fumat până s-a făcut ora opt. Atunci am coborât în bucătărie.

Am aprins lumina în cămară și-am tot mișcat ușa înainte și înapoi până am proptit-o cum voiam să stea. Ca să intre lumină în bucătărie exact atât cât era nevoie. M-am uitat în jur să mă asigur că toate jaluzelele erau trase și m-am dus în biroul tatei.

Am luat de pe raft indexul Bibliei și-am scos din el cei patru sute de dolari în bancnote marcate, banii lui Elmer. Am răsturnat pe podea conținutul sertarelor de la biroul tatei. Am stins lumina, am tras ușa fără s-o închid de tot și m-am întors în bucătărie.

Ziarul de seară era deschis pe masă. Am strecurat sub el un cuțit de măcelărie și… Și se făcuse ora. Am auzit-o venind.

A urcat treptele din spate, a traversat veranda, a bocănit și-a bâjbâit vreun minut să deschidă ușa. A intrat, cu respirația cam tăiată și cam nevricoasă, și a trântit ușa în urma ei. Și m-a văzut stând acolo în picioare, fără să spun o vorbă, fiindcă uitasem *de ce* și încercam să-mi amintesc. Iar în cele din urmă mi-am amintit.

Așadar – sau am pomenit asta deja? – în seara de sâmbătă, 5 aprilie 1952, cu câteva minute înainte de ora nouă, am ucis-o pe Amy Stanton.

Sau ați putea s-o numiți sinucidere.

XIX

M-a văzut și-a tresărit, speriată pe moment. Pe urmă a lăsat să-i cadă pe podea cele două valize, a tras un șut într-una și și-a îndepărtat o șuviță de păr de pe ochi.

— Ei! s-a rățoit ea. Presupun că nu-ți dă prin cap să mă ajuți puțin! Și de ce n-ai dus mașina în garaj?

Am clătinat din cap. N-am spus nimic.

— Zău dacă nu, Lou Ford! Câteodată-mi vine... Și nici măcar nu ești gata! Mereu zici ce înceată-s eu, și uită-te la tine, în noaptea nunții tale, nici mai mult, nici mai puțin, și nici măcar nu te-ai...

S-a oprit brusc și a închis gura cu buzele strânse, în vreme ce sânii i se ridicau și-i coborau. Am auzit pendula din bucătărie bătând de zece ori înainte ca ea să vorbească din nou.

— Îmi pare rău, dragule, a spus cu voce joasă. N-am vrut să...

— Nu mai spune nimic, Amy. Nu mai spune nimic, și gata.

A zâmbit și s-a apropiat de mine cu brațele deschise.

— Nu mai spun nimic, dragule. N-o să mai spun niciodată așa ceva. Dar ce vreau să-ți spun este cât de mult...

— Sigur, am întrerupt-o. Vrei să-ți deschizi inima în fața mea.

Și am izbit-o în vintre cu toată puterea.

Mi s-a dus pumnul până în șira spinării și carnea ei mi l-a înfășurat până la încheietura mâinii. M-am tras iute înapoi, a trebuit să mă trag, iar ea s-a îndoit de mijloc de parcă ar fi avut balamale.

I-a căzut pălăria și capul i s-a dus drept în jos până la podea. S-a rostogolit complet, ca un copil care face o tumbă. A rămas întinsă pe spate, cu ochii ieșiți din orbite, răsucindu-și capul când în stânga, când în dreapta.

Purta o bluză albă și un costum crem-deschis; unul nou, mi-am dat seama, fiindcă nu-mi aminteam să-l mai fi văzut până atunci. I-am apucat partea din față a bluzei și i-am sfâșiat-o până în talie. I-am tras fusta în sus peste cap, iar ea s-a smucit și s-a scuturat din tot trupul; și-a scos un sunet ciudat, de parcă încerca să râdă.

Atunci am văzut băltoaca ce se lățea sub ea.

M-am așezat și am încercat să citesc ziarul. Am încercat să-mi țin privirea pe el. Dar lumina nu era prea bună, nu era suficientă pentru citit, iar ea se tot foia pe-acolo. Parcă nu era în stare să rămână locului nemișcată.

La un moment dat am simțit că mă atinge ceva pe gheată și când m-am uitat în jos era mâna ei. Se mișca dintr-o parte în alta pe vârful ghetei mele. A înaintat până la gleznă și pe picior, și într-un fel mă temeam să mă clintesc din loc. Apoi m-am pomenit cu degetele ei peste marginea de sus a ghetei, apucându-mă din interior; aproape că nu eram în stare să mă mișc. M-am ridicat și am încercat s-o scutur, dar degetele mă țineau mai departe.

Am târât-o aproape un metru până să mă pot elibera.

Degetele ei au continuat să se miște, lunecând și trăgându-se înainte și înapoi, până când, în cele din urmă, au înhățat poșeta și nu i-au mai dat drumul. Au tras-o dedesubt, sub fustă, și nu i-am mai văzut nici poșeta, nici mâinile.

Mă rog, era numai bine. Dădea mai bine dacă rămânea agățată de poșeta ei. Am și rânjit puțin, gândindu-mă la asta. Era atât de tipic pentru ea, știți, să se agațe de poșetă. Mereu fusese așa de zgârcită și… și cred că fusese nevoită să fie așa.

Nu exista în tot orașul familie mai bună decât familia Stanton. Dar amândoi părinții ei erau suferinzi de ani de zile și n-aveau mai nimic în afară de casa în care locuiau. Era nevoită să fie strânsă la pungă, și ea ca tot omul; fiindcă nu puteai fi altfel, și oricare dintre noi este atât și nimic mai mult: ceea ce este nevoit să fie. Și cred că nu fusese prea amuzant când o luam peste picior cu figura aia a mea serioasă și mă prefăceam surprins c-o apucau nervii.

Cred că ceea ce-mi adusese ea când eram bolnav nu era chiar o porcărie. Era tot ce știa ea să pregătească mai bine. Și nici câinele ăla al ei nu cred c-avea nevoie să fugă după cai decât dacă voia să facă mișcare. Cred…

De ce dracu’ n-a venit? Fir-ar al dracului, ea nu mai respira ca lumea de aproape o jumătate de oră și era un iad pentru ea. Știam cât de greu îi era și mi-am ținut și eu respirația o vreme, fiindcă noi făceam mereu diverse lucruri împreună și…

A venit.

Încuiasem ușa de plasă din față, așa încât să nu poată intra nestingherit, și l-am auzit trăgând de ea.

I-am tras două șuturi zdravene în țeastă, de s-a înălțat de la podea și i-a căzut fusta de pe față, iar în acel moment m-am convins că în privința ei nu mai încăpea îndoială. Murise în seara de… Atunci m-am dus să deschid ușa și i-am dat drumul în casă.

I-am întins sulul de bancnote de douăzeci și i-am spus:

— Bagă-l în buzunar. Restul e-n bucătărie.

Și am pornit într-acolo.

Știam că avea să bage banii în buzunar, și voi ați fi știut în locul meu, dacă vă mai amintiți cum era în copilărie. Mergeați la un tip și-i ziceați „Uite, ține asta”, și probabil că făcuse și el poanta asta cuiva; știa că-i dați să țină baligă de cal sau o frunză de cactus sau un șoarece mort. Dar dacă vă reușea mișcarea asta suficient de repede, făcea exact ce-i spuneați să facă.

Eu am reușit s-o fac repede și-am pornit imediat înapoi spre bucătărie. Și el a pornit după mine ca o umbră, fiindcă nu voia să mă îndepărtez prea mult de el.

Era doar o rază de lumină slabă, după cum spuneam. Mă aflam între ei doi. El venea imediat în spatele meu, cu ochii țintă la mine și numai la mine, și astfel am intrat amândoi în bucătărie, unde eu am făcut iute un pas în lateral.

Mai s-o calce pe burtă. Cred c-a și atins-o cu piciorul o fracțiune de secundă.

Și l-a tras înapoi, holbându-se în jos la ea de parcă ochii lui ar fi fost de oțel și ea ar fi fost un magnet. A încercat să și-i desprindă, i s-au rostogolit în cap, albindu-se complet, și în cele din urmă a reușit să-și mute privirea.

S-a uitat la mine, cu buzele tremurându-i de parcă ar fi cântat la o harpă de gură, și a spus:

— Ieeeeeeee!

Era un sunet ciudat rău de tot, ca o sirenă cu lanțul alunecos, care dă rateuri la pornire.

— Ieeeeee! a repetat. Ieeeeee!

Suna al dracului de haios și el însuși arăta al dracului de haios.

Ați văzut vreodată un cântăreț de jazz dintr-ăia de două parale? Știți ce zic, d-ăia care încearcă să comunice cu trupurile ce nu-i ține vocea să comunice? Se lasă puțin pe spate, din talie, cu capul întins înainte și cu mâinile sus, cam pe la nivelul coastelor, și se leagănă așa, moale. Se bălăbăne cumva și se

rotesc din șolduri. Așa arăta și el, și tot scotea sunetul ăla ciudat al naibii, cu buzele tremurându-i de nouăzeci de ori pe minut și cu ochii rostogolindu-i-se și albindu-i-se în orbite.

Am râs și-am râs, că nu mă puteam abține, așa de haios arăta și suna. Pe urmă mi-am amintit ce făcuse și m-am oprit din râs și m-am înfuriat – negru de supărare.

— Pui de lele ce-mi ești, i-am spus. Urma să mă-nsor cu biata fată. Urma să fugim împreună și te-a prins cotrobăind prin casă și-ai încercat să…

M-am oprit, fiindcă nu făcuse nimic din toate astea. Dar *ar fi putut* să facă. La fel de ușor putea să fi făcut sau să nu fi făcut una ca asta. Ar fi putut, puiul de lele, doar că era și el ca toată lumea. Era prea drăguț-finuț și prefăcut-sclifosit ca să facă vreun gest cu adevărat dur. Dar îmi sufla în ceafă și parcă mă mâna cu biciul, se tot mișca în jurul meu, oriunde mă-ntorceam, ca nu cumva să-i scap, orice-aș fi făcut, și mereu aceeași poveste, „acuma nu sta de pomană amice”; dar de fiecare dată când ziceau asta, pocneau din biciul ăla vechi. Și ei… el o făcuse, clar; și n-aveam de gând să fiu eu țapul ispășitor. Aș putea și eu să fiu la fel de viclean și de prefăcut-sclifosit ca ei.

Aș putea…

Am înne… m-am înfuriat îngrozitor când l-am văzut prefăcându-se așa șocat, scoțând acel „Ieeeee!”, tremurând și făcând mișcările alea de dans smucit cu mâinile – la naiba, el nu fusese obligat să se uite la mâinile *ei*! – și dându-și ochii peste cap. Cine-i dădea lui dreptul să se poarte așa? Eu eram ăla care-ar fi trebuit să se poarte așa, dar, o, nu, eu nu puteam. Era dreptul lor – al lui să se poarte așa, iar eu trebuia să-mi țin firea și să fac toată treaba murdară.

Vedeam negru în fața ochilor de furie.

Am înșfăcat cuțitul de sub ziar și m-am năpustit la el.

Iar talpa mi-a alunecat în locul unde zăcea ea.

M-am dus învârtindu-mă, mai să-l răstorn pe spate de nu s-ar fi ferit, și cuțitul mi-a zburat din mână.

N-am fost în stare să-mi mișc nici măcar un deget timp de vreun minut. Zăceam întins ca o clătită, neajutorat, fără nicio armă. Poate aș fi reușit să mă răsucesc puțin și s-o iau în brațe, și-am fi fost împreună așa cum eram mereu.

Dar credeți că avea s-o facă? Credeți că avea să ia cuțitul și să-l folosească, să facă el așa un gest mărunt, care nu i-ar fi

cerut niciun pic de efort? Ah, la dracu', nu, of, Doamne, nu, of, Cristoase și Marie și toți sfinții…

Nu.

N-a făcut decât s-o șteargă de-acolo, cum fac ei întotdeauna. Am apucat cuțitul și m-am luat după puiul de lele lipsit de inimă.

Era deja afară, pe trotuar, când am ajuns eu la ușă; mizerabilul nenorocit, se fofilase și-și luase avans. Când am ieșit din casă, mai avea un pic și-ajungea la strada următoare, îndreptându-se către centrul orașului. Am pornit după el cât de repede puteam.

Iar prea repede nu puteam, din pricina încălțărilor. Am văzut pe-aici destui inși care n-au umblat optzeci de kilometri cu totul de când se știu. Dar nici el nu se mișca prea repede. Mai degrabă țopăia smucit decât alerga sau mergea. Țopăia și dădea din cap, fluturându-și pletele. Iar coatele și le ținea tot așa sus, lângă coaste, făcând cu mâinile dansul acela flasc, bizar, și spunea întruna – acum se auzea mai tare – sirena aia veche începea să se învioreze – spunea întruna, aproape țipând:

— Ieeee! Ieeeee! Ieeeeeeeee…

Țopăia, fâlfâia din mâini și dădea din cap ca unul dintre predicatorii ăia sectanți pe care-i lovește strechea la câte-o întrunire de evanghelizare. „Ieeee!" și „merg cu Isus" și „voi toți, păcătoși amărâți, apucați-o pe calea Domnului cum am făcut io ș-am dres".

Nenorocit de pui de lele! Cât de josnic poți să fii?

— CRI-MĂ! am răcnit. Opriți-l, opriți-l! A omorât-o pe Amy Stanton! CRI-MĂ…!

Am urlat din fundul plămânilor și-am ținut-o tot așa. Au început să se ridice ferestre și să se trântească uși de pereți. Au început să dea buzna oamenii pe verande. Iar asta l-a scos imediat din rahatul ăla de transă – oarecum.

A zbughit-o în mijlocul străzii și a început să se miște mai repede. Dar și eu am iuțit pasul, fiindcă pe-aici prin cvartalul ăsta – la doar două străzi distanță de cartierul de afaceri – era tot țărână pe jos, iar ghetele sunt făcute pentru țărână.

A observat că mai redusesem puțin din distanța care ne despărțea și a încercat să renunțe la mișcarea aia fluturat-țopăită, dar nu prea părea să reușească. Poate își consumase prea multă vlagă cu acel „Ieeee!"

— CRIMĂ! am urlat. CRI-MĂ! Opriți-l! A omorât-o pe Amy Stanton…!

Și totul se petrecea îngrozitor de rapid. Doar pare că trecuse mult timp, fiindcă nu omit niciun detaliu. Încerc să vă povestesc exact cum a fost, ca să înțelegeți totul fără dubiu.

Drept înainte, în cartierul de afaceri, părea că o armată întreagă de automobile năvălea către noi. Și apoi, dintr-odată, era de parcă un plug uriaș ar fi înaintat pe stradă, împingând toate mașinile acelea la marginea trotuarului.

Așa sunt oamenii pe-aici, prin partea locului. Așa le e felul. N-o să-i vezi dând buzna în mijlocul aglomerației ca să afle ce s-a întâmplă. Există inși plătiți ca să facă asta și care o fac cu promptitudine, fără alai și tam-tam. Iar oamenii știu că nimănui n-o să-i pară rău de ei dacă ajung să încaseze vreun glonț.

— Ieeeee! Ieeeee! Ieeeeeeeeeeeeeee! țipa el, țopăind și fâlfâind.

— CRI-MĂ! A omorât-o pe Amy Stanton…!

Și ceva mai departe în fața noastră o decapotabilă veche a traversat iute intersecția de-a curmezișul și s-a oprit, iar din ea s-a dat jos Jeff Plummer.

S-a aplecat și a scos din mașină o carabină Winchester. Fără să se grăbească, relaxat. S-a lăsat pe spate, sprijinit de aripa mașinii, agățându-și tocul unei cizme de spițele roții, și a ridicat arma la umăr.

— Oprește-te! a strigat el.

O dată a strigat și apoi a tras, fiindcă vagabondul începuse să țopăie către marginea străzii; și ar trebui să te ducă mintea să nu faci așa ceva.

Vagabondul s-a împleticit și-a căzut, apucându-se cu mâna de un genunchi. Dar s-a ridicat iar și a continuat să se smucească și să fâlfâie din brațe, părând a băga o mână pe sub haină. Și *chiar* că n-ar trebui să faci una ca asta. Nici n-ar trebui să dai impresia c-ai face una ca asta.

Jeff a tras de trei ori, schimbându-și cu lejeritate traiectoria la fiecare foc, iar vagabondul a început să cadă încă de la primul, dar le-a încasat pe toate trei. Până să atingă pământul, mare lucru nu-i mai rămăsese din țeastă.

M-am prăbușit peste el și am început să-l burdușesc; s-au chinuit ceva până au reușit să mă smulgă de-acolo. Am bălmăjit

toată povestea – cum îmi făceam bagajul la etaj și am auzit niște zgomote, dar nu mi-am bătut capul cu asta. Și…

Și n-a fost nevoie s-o spun cu prea mult patos. Cu toții păreau să înțeleagă cum se petrecuseră lucrurile.

Un doctor și-a făcut loc prin mulțime; era doctorul Zweilman, care mi-a făcut o injecție în braț; și apoi m-au dus acasă.

XX

M-am trezit puțin după ora nouă în dimineața următoare.

Aveam gura cleioasă și gâtlejul uscat de la morfină – nu știu de ce nu folosise scopolamină, ca tot omul, ce naiba – și în momentul acela nu mă puteam gândi decât la ce sete putea să-mi fie.

Am stat în baie dând pe gât pahar după pahar cu apă și în scurt timp a început să-mi vină înapoi pe gât. (Vă zic eu, aproape *orice* e o variantă mai bună decât morfina.) Dar după o vreme s-a oprit. Am mai băut câteva pahare și nu mi-a mai venit pe gât înapoi. Mi-am frecat fața cu apă fierbinte și rece și m-am pieptănat.

După asta m-am întors și m-am așezat pe marginea patului, întrebându-mă cine m-o fi dezbrăcat; și atunci m-a izbit toată chestia. Nu despre ea. N-aș fi stat să mă gândesc la asta. Ci… în fine, iată despre ce.

N-ar fi trebuit să fiu singur. Prietenii nu obișnuiesc să te lase singur în asemenea momente. O pierdusem pe fata cu care urma să mă însor și trecusem printr-o experiență îngrozitoare. Iar ei mă lăsaseră singur. Nu era nimeni în preajmă să mă consoleze sau să mă ajute cu ceva, sau măcar să stea lângă mine, să clatine din cap și să spună că era voința Domnului și că ea era fericită acolo unde era, iar eu… omul care trece prin așa ceva are nevoie de lucruri de-astea. Are nevoie de tot ajutorul și toată consolarea pe care le poate primi, iar eu unul nu dădusem înapoi niciodată când vreunul dintre prietenii mei era îndoliat. Păi, la naiba, eu… omul își pierde uzul rațiunii când îl lovește un asemenea dezastru. Ar putea să-și facă vreun rău, iar ceilalți ar putea măcar să-i trimită o infirmieră. Și…

Dar nu era nicio infirmieră prin preajmă. M-am ridicat și am mers să arunc o privire prin celelalte dormitoare, doar așa, ca să mă asigur.

Și nu-mi făceam niciun rău. Ei nu făcuseră niciodată nimic pentru mine, așa nici eu nu făceam nimic pentru ei.

Am coborât la parter și… și bucătăria fusese curățată. Nu mai era nimeni acolo, doar eu singur. M-am apucat să-mi fac niște

cafea și la un moment dat mi s-a părut că aud pe cineva afară, la intrare, tușind. Și m-a năpădit așa o bucurie teribilă, de-am simțit lacrimi la colțul ochilor. Am oprit cafetiera și m-am dus să deschid ușa.

Pe treptele de la intrare ședea Jeff Plummer.

Stătea mai într-o parte, cu spatele sprijinit de un stâlp. Mi-a aruncat o privire piezișă, pe urmă și-a întors iar privirea înainte, toate astea fără să-și miște capul.

— Ei drăcie, Jeff, am spus. De câtă vreme stai aici? De ce n-ai bătut la ușă?

— Să tot fie o vreme de când stau aici.

A scos din buzunarul cămășii un bețigaș de gumă și s-a apucat să-l despacheteze.

— Da, domnu', să tot fie o vreme de când stau…

— Păi, hai înăuntru! Tocmai ce…

— Îmi place și-aici unde stau acu', a răspuns el. I-un miros tare plăcut în aer. Miroase bine de-o vreme, în orice caz.

Și-a băgat guma în gură. A împăturit ambalajul într-un pătrățel frumos și l-a băgat înapoi în buzunar.

— Da, domnu', miroase bine de-o vreme, asta-i clar.

M-am simțit de parcă aș fi fost bătut în cuie acolo, în prag. Trebuia să stau acolo și să aștept, să mă uit cum i se mișcau fălcile mestecând guma aia, să mă uit la el cum nu se uita la mine. Cum nu se uita la mine nicio clipă.

— S-a… a fost cineva…?

— Le-am zis că nu ești în stare. Le-am zis că ești dărâmat după treaba cu Bob Maples.

— Păi, eu… *Bob*?

— S-a-mpușcat ieri pe la miezul nopții. Da, domnu', s-omorî bietu' Bob, și zic eu că n-avea cum al'fel. Zic eu că știu exact ce era-n sufletu' lui.

Și tot nu se uita la mine.

Am închis ușa.

M-am sprijinit de ea, cu ochii arzându-mi în cap, cu inima bubuindu-mi; și cu bubuiturile care-mi urcau dinspre inimă până în cap marcam fiecare nume… Joyce, Elmer, Johnnie Pappas, Amy, ăla… El, Bob Maples… Dar el nu știuse nimic! N-ar fi avut cum să știe, n-ar fi putut avea nicio dovadă veritabilă. Trăsese direct concluzia, cum făceau și ei. Nu putuse să aștepte să-i explic, că doar, la naiba, aș fi fost bucuros s-o fac. N-am oferit

eu întotdeauna bucuros explicații? Dar el n-a putut să aștepte; el luase hotărârea fără să aibă vreo dovadă, tot așa cum și ei se hotărâseră.

Doar fiindcă mă aflasem prin preajmă când fuseseră uciși câțiva oameni, doar fiindcă se-ntâmplase să fiu prin preajmă…

N-aveau cum să știe nimic, fiindcă eu eram singurul care putea să le zică – să le arate –, iar eu nu făcusem asta.

Și al dracului să fiu dacă aveam de gând.

De fapt, mă rog, logic vorbind – și nu poți să te descotorosești de logică –, nu *exista* nimic. Existența și dovada sunt inseparabile. Trebuie s-o ai pe a doua ca s-o poți avea pe prima.

Cu gândul ăsta liniștitor, mi-am pregătit un mic dejun copios. Dar n-am putut lua mai mult de-o înghițitură. Blestemata aia de morfină îmi tăiase toată pofta de mâncare, cum face întotdeauna. Tot ce-am putut înghiți a fost o bucată dintr-o felie de pâine prăjită și două sau trei cești de cafea.

M-am întors la etaj, mi-am aprins un trabuc și m-am întins în pat. După ce trecusem… un om care-a trecut prin așa ceva ar trebui să stea în pat.

Pe la unsprezece fără un sfert, am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se, dar nu m-am mișcat din loc. Tot acolo eram, întins în pat, fumând, și când Howard Hendricks și Jeff Plummer au intrat în încăpere.

Howard m-a salutat cu o înclinare scurtă a capului și și-a tras un scaun lângă pat. Jeff s-a așezat într-un fotoliu, oarecum mai retras. Howard abia se ținea să nu răbufnească, dar cel puțin făcea eforturi. A încercat. A făcut tot ce-a putut ca să rămână sever și posomorât și să vorbească pe un ton egal.

— Lou, a spus el, nu-s deloc mulțumit. Întâmplările de ieri-seară… întâmplările astea recente… deloc nu-mi plac, Lou.

— Păi, e și firesc. Nu prea văd cum ar putea să-ți placă. Mie, unuia, categoric nu-mi plac.

— Știi ce vreau să spun!

— Ei, păi, sigur că știu. Știu prea bine cum…

— Acuma, acest presupus jefuitor-violator… amărâtul ăsta despre care vrei să credem că era jefuitor și violator, întâmplarea face să știm că nu era niciuna, nici alta! Era muncitor la conductă. Avea buzunarul plin de bani de la salariu. Și… și da, știm că nu era beat fiindcă tocmai mâncase la cină o

ditamai friptura! N-ar fi avut nici cel mai mic motiv să se afle în casa asta, așa că domnișoara Stanton nu putea fi…

— Ce spui, Howard, că n-a fost aici? l-am întrebat. Asta ar trebui să fie floare la ureche de dovedit.

— Păi… cert e că nu dădea târcoale! Dacă…

— De ce nu? Dacă nu dădea târcoale, ce făcea?

I s-a aprins o scânteie în ochi.

— Lasă asta! Las-o deoparte câteva clipe! Dar să-ți spun eu ceva. Dacă-ți închipui că poți să scapi plantându-i banii ăia și făcându-l să pară…

— Care bani? am spus. Parcă spuseseși că era leafa lui.

Înțelegeți? Individul ăsta n-avea nicio logică. Dacă ar fi avut, ar fi așteptat să pomenesc eu de banii marcați.

— Banii pe care i-ai furat de la Elmer Conway! Banii pe care i-ai luat în noaptea în care i-ai omorât pe el și pe femeia aia!

— Acuma, ia stai așa, ia stai așa, m-am încruntat eu. Hai să luăm lucrurile pe rând. Hai să vorbim despre femeie. De ce s-o fi omorât eu?

— Fiindcă, mă rog… fiindcă îl omorâseși pe Elmer și trebuia să-i închizi și ei gura.

— Dar de ce să-l omor pe Elmer? Îl știam de-o viață. Dacă aș fi vrut să-i fac vreun rău, aș fi avut o mulțime de ocazii.

— Știi ce…

S-a oprit brusc.

— Îhî? am spus, nedumerit. De ce să-l omor pe Elmer, Howard?

Și n-a putut să răspundă, bineînțeles. Primise ordin de la Chester Conway în privința asta.

— Tu l-ai omorât, ce să mai, a spus el, înroșindu-se la față. Tu ai omorât-o și pe ea. Tu l-ai spânzurat pe Johnnie Pappas.

— Zău că n-are niciun sens ce zici, Howard, am spus clătinând din cap. Ai insistat până-n pânzele albe să stau de vorbă cu Johnnie fiindcă știai cât de mult îl simpatizam și ce mult îi plăcea și lui de mine. Acuma zici că l-am omorât.

— Trebuia să-l omori ca să te protejezi pe tine! Îi dăduseși bancnota aia de douăzeci de dolari care era marcată!

— Acuma chiar că vorbești fără nicio noimă, i-am spus. Hai să vedem; lipseau cinci sute de dolari, nu-i așa? Tu susții că i-am omorât pe Elmer și pe femeia aia pentru cinci sute de dolari? Asta spui tu, Howard?

— Spun că... că... la naiba, nici vorbă să fi fost Johnnie prin apropiere de scena crimelor! El fura cauciucuri la ora când erau comise!

— E lucru cert? am rostit tărăgănat. L-a văzut cineva, Howard?

— Da! Adică, mă rog... ăă...

Înțelegeți la ce mă refer. Șrapnel.

— Să zicem că nu Johnnie a comis omorurile alea, am spus. Și știi că mi-a fost greu al naibii să cred că le-a comis, Howard. Am spus asta de la bun început. Mereu am crezut că era doar speriat și nu mai judeca bine când s-a spânzurat. Eu fusesem singurul lui prieten și acum i se părea cumva că nu mai credeam în el și...

— Prietenul lui! Isuse!

— Așa că-mi închipui că n-a făcut-o el, la urma urmei. Săraca Amy a fost omorâtă cam în același fel ca și cealaltă femeie. Iar individul ăsta – tu zici că avea la el o mare parte din banii care lipsesc. Cinci sute de dolari ar părea o mulțime de bani pentru un om ca el, și văzând că cele două omoruri sunt atât de asemănătoare...

Mi-am lăsat fraza în suspensie și i-am zâmbit; iar gura lui s-a deschis și s-a închis la loc.

Șrapnel. Atât era de capul lui.

— Le-ai aranjat tu pe toate, nu-i așa? a spus încet. Patru... cinci crime; șase, numărându-l și pe bietul Bob Maples, care a mizat pe tine fără nicio rezervă, și tu ai stat acolo să-i explici și să-i zâmbești. Nu te-a deranjat nici cât negru sub unghie. Cum poți să faci asta, Ford? Cum poți...

Am ridicat din umeri.

— Cineva trebuie să-și păstreze capul pe umeri și se vede clar că tu nu ești în stare. Mai ai vreo întrebare să-mi pui, Howard?

— Da, a spus dând încet din cap. Am una. Cum s-a ales domnișoara Stanton cu vânătăile alea pe trup? Vânătăi vechi, nu făcute azi-noapte. Același soi de vânătăi am găsit și pe trupul femeii Lakeland. Cum s-a ales cu ele, Ford?

Șrap...

— Vânătăi? am întrebat. Ei drăcie, aici m-ai prins, Howard. De unde să știu eu?

— De... de unde, a bolborosit, de unde să știi?

— Îhî, am făcut pe nelămuritul. Cum?

— Ei, naiba să te ia! Ți-o trăgeai cu fata aia de ani întregi! Tu…

— Nu spune așa ceva.

— Nu, a intervenit Jeff Plummer, nu spune așa ceva.

— Dar…

Howard s-a întors spre el, apoi s-a întors iar spre mine.

— Bine, n-o să spun! N-am nevoie s-o spun. Fata aia n-a fost niciodată cu altul în afară de tine și numai tu puteai să-i faci așa ceva! O băteai și pe ea la fel cum o băteai pe curva aia!

Am izbucnit într-un râs cumva trist.

— Și Amy a stat și-a-ncasat, nu, Howard? Am umplut-o de vânătăi și ea a continuat liniștită să se vadă cu mine? Și s-a gătit ca să se mărite cu mine? Asta n-ar avea sens în cazul niciunei femei și nici atât n-are sens când vine vorba de Amy. E clar că n-ai spune așa ceva dacă ai fi cunoscut-o pe Amy Stanton.

A clătinat din cap, uitându-se fix la mine de parcă eram vreo ciudățenie. Șrapnelul ăla vechi nu-l ajuta deloc.

— Acuma, poate Amy s-o fi ales cu câte-o vânătaie de ici, de colo, am continuat. Făcea tot soiul de treburi, se ocupa de casă și preda la școală, și ce mai era de făcut. Ar fi fost ciudat de-a binelea dacă nu s-ar mai fi lovit puțin, din când în…

— Nu asta am vrut să zic. Știi că nu asta am vrut să zic.

— … dar dacă te gândești că eu i le-am făcut, și totuși ea a stat și-a suportat, să știi că te-nșeli amarnic. E clar că n-ai cunoscut-o pe Amy Stanton.

— Poate, a spus el, tu n-ai cunoscut-o.

— Eu? Dar tocmai ce-ai zis că eram împreună de ani de zile…

— Am… – a ezitat, încruntându-se. Nu știu. Nu-mi e totul clar și n-o să mă prefac că-mi e. Dar nu cred că o cunoșteai. Nu atât de bine pe cât…

— Îhî?

Și-a băgat mâna în buzunarul de la piept al hainei și a scos de acolo un plic pătrat de culoare albastră. L-a deschis și a scos o coală dublă. Am observat că era scrisă pe ambele fețe, patru pagini cu totul. Și am recunoscut scrisul acela mărunt și egal.

Howard a ridicat privirea de la hârtie și s-a uitat în ochii mei.

— Asta era la ea în poșetă.

La ea în poșetă.

— A scris-o acasă și se pare că plănuia să ți-o dea după ce-ați fi plecat din Central City. La drept vorbind – a aruncat o privire la

scrisoare –, intenționa să te roage să oprești la un restaurant de pe șosea și s-o citești cât era ea la toaletă. Acuma, uite cum începe, „Lou, dragule”…

— Dă-mi-o, i-am cerut.

— O să citesc…

— E scrisoarea lui, a spus Jeff. Dă-i-o.

— Foarte bine.

Howard a ridicat din umeri și mi-a aruncat scrisoarea. Iar în acel moment am știut că plănuise de la bun început să mă facă s-o citesc. Voia s-o citesc cu el șezând relaxat și observându-mă.

Mi-am coborât ochii spre pagina dublă și groasă, agățându-mi privirea de ea:

Lou, dragule,

Acum știi de ce te-am rugat să oprești aici și de ce m-am scuzat de la masă. Ca să te las să citești asta, lucrurile pe care altfel n-aș putea găsi cum să ți le spun. Te rog, te rog să citești cu atenție, dragule. O să-ți las timp berechet. Și dacă ți se pare că sunt confuză și bat câmpii, te rog să nu te superi pe mine. E doar din cauză că te iubesc atât de mult și sunt puțin speriată și îngrijorată.

Dragule, aș vrea să-ți pot spune cât de fericită m-ai făcut în aceste ultime săptămâni. Aș vrea să pot avea siguranța că și tu ai fost fericit măcar o sutime din cât am fost eu. Măcar o fărâmă mică-mică. Uneori îmi vine ideea asta nebunească și minunată că ești, că ai fost chiar la fel de fericit pe cât am fost eu (*deși nu văd cum ar fi posibil*!) *și altă dată îmi spun… Of, zău dacă știu, Lou*!

Cred că necazul e că totul a părut să se petreacă pe neașteptate. Am fost împreună ani de zile și tu deveneai parcă tot mai indiferent; parcă te tot îndepărtai și-ți plăcea să mă faci și pe mine să mă îndepărtez. (*Așa părea, Lou*; *nu spun că asta ai făcut*.) *Nu încerc să-mi găsesc scuze, dragule. Vreau doar să explic, să te fac să înțelegi că n-am de gând să mă mai port așa. N-am de gând să fiu acră, pretențioasă, certăreață și… Poate n-o să fiu în stare să schimb totul*

deodată (ah, ba da, așa o să fac, dragule; o să fiu atentă; o să fac schimbarea cât de repede o să pot), dar măcar să mă iubești, Lou, măcar să te porți ca și cum m-ai iubi, și-atunci sunt convinsă…

Înțelegi cum m-am simțit? Măcar puțin? Înțelegi de ce mă purtam așa atunci și de ce n-o să mă mai port așa de acum? Toată lumea știa că sunt a ta. Aproape toată lumea. Eu am vrut asta; era de neconceput să am pe altcineva. Dar n-aș fi putut avea pe nimeni altcineva nici de mi-aș fi dorit. Eram a ta. Aș fi mereu a ta și dacă m-ai părăsi. Și-mi părea, Lou, că alunecai tot mai departe de mine, avându-mă în continuare, dar fără să-ți îngădui să-mi aparții. Nu-mi mai lăsai (așa părea, dragule, așa părea) nimic și știai asta, știai că eram neputincioasă – și părea să-ți facă plăcere. Mă evitai. Mă făceai să alerg după tine. Mă făceai să te iau la întrebări și să te implor și… și apoi făceai pe inocentul și pe nedumeritul și… Iartă-mă, dragule. Nu vreau să te mai critic niciodată, niciodată în viața mea. Am vrut doar să înțelegi, și cred că orice femeie știe despre ce vorbesc.

Lou, vreau să te rog ceva, și vreau să te implor din tot sufletul să nu mă înțelegi greșit. Oare – of, nu trebuie, dragule – te temi de mine? Simți cumva că trebuie să te porți frumos cu mine? Atunci, n-am să mai zic nimic, dar tu știi la ce mă refer, cel puțin la fel de bine ca mine. Și vei ști…

Sper și mă rog să mă înșel, dragule. Sper sincer. Dar mi-e teamă că… ai vreun necaz? Te apasă ceva pe suflet? Nu vreau să insist cu întrebările, dar vreau să fii convins că, indiferent ce este, chiar de-ar fi ceea ce… orice-ar fi, Lou, eu sunt de partea ta. Te iubesc (n-ai obosit să mă auzi spunând-o de atâtea ori?) și te cunosc. Știu că niciodată n-ai face cu bună știință nimic rău, pur și simplu n-ai fi în stare, și te iubesc atât de mult și… Dă-mi voie să te ajut, dragule. Orice-o fi, indiferent ce ajutor îți trebuie. Chiar dacă ar fi nevoie să ne separăm o vreme, multă vreme, haide – lasă-mă să te ajut. Pentru că am să te aștept, oricând de mult ar fi – și s-ar putea să nu fie deloc mult, s-ar putea să

fie doar o chestiune de… mă rog, va fi bine, Lou, fiindcă tu n-ai face cu bună știință nimic rău. Știu asta și la fel de bine o știu și ceilalți, așa că va fi bine. O să facem noi să fie bine, tu și cu mine împreună. Doar să-mi spui ce e. Doar să mă lași să te ajut.

Acuma. Te-am rugat să nu te temi de mine, dar știu ce simți, ce simțeai, și mai știu că s-ar putea să nu fie de ajuns să te rog sau să-ți spun. De aceea te-am rugat să oprești în locul acesta, aici, la stația de autobuz. De aceea îți acord atât de mult timp. Ca să-ți dovedesc că nu trebuie să-ți fie teamă.

Sper să mai fii la masă când am să mă întorc. Dar dacă n-o să fii, dragule, dacă simți că nu poți… atunci lasă-mi bagajele înăuntru lângă ușă. Am bani la mine și pot să-mi iau o slujbă în alt oraș, și… asta să faci, Lou. Dacă așa simți că trebuie. O să înțeleg și totul va fi în regulă – pe cuvânt că va fi, Lou – și…

Of, dragule, dragule, dragule, cât de mult te iubesc. Mereu te-am iubit și mereu te voi iubi, orice s-ar întâmpla. Mereu, dragule. Mereu, mereu. Pentru totdeauna.

Mereu și pentru totdeauna,
Amy

XXI

Ei bine? EI BINE?

Ce-ai de gând să faci? Ce-ai de gând să spui?

Ce să mai spui când te îneci în propria-ți murdărie și ei te apasă cu bocancul pe cap să nu poți ieși, când ai fi în stare să răcnești mai tare decât toate urletele iadului, când ești pe fundul gropii și toată lumea se uită la tine de sus, de pe margine, și are doar un singur chip, un chip fără ochi și urechi, care totuși privește și ascultă…

Ce-ai de gând să faci și să spui? Vai, prietene, dar e simplu. Simplu ca și cum ți-ai bate ouăle-n cuie de-un trunchi de copac și te-ai lăsa să cazi pe spate. Simplu ca bună-ziua, amice, poți s-o mai zici o dată.

O să spui că n-au ei cum să țintuiască la pământ un om cumsecade. O să spui că un învingător nu renunță niciodată și că ăla care renunță nu învinge niciodată. O să zâmbești, băiete, o să le-arăți tu lor zâmbetul ăla de luptător hârșit. Și pe urmă o să te duci acolo și-o să-i pocnești iute și zdravăn sub centură și – începe meciul!

Ura.

Am împăturit scrisoarea și i-am dat-o înapoi lui Howard.

— Cert e c-a fost o duduiță vorbăreață, am spus. Drăguță, dar vorbăreață. Se vede că, dacă nu era în stare să-ți zică-n față, îți scria.

Howard a înghițit în sec.

— Asta-i… asta-i tot ce ai de zis?

Mi-am aprins un trabuc, prefăcându-mă că nu l-am auzit. Lui Jeff Plummer i-a scârțâit scaunul.

— Mie chiar îmi plăcea de domnișoara Amy, a spus el. Toți patru ăi mici ai mei au fost în clasa ei, și era așa drăguță cu ei, de parc-ar fi fost copii d-ăia de petroliști.

— Da, domnu’, am spus, socot că punea mult suflet în munca ei.

Am pufăit din trabuc, iar lui Jeff iarăși i-a scârțâit scaunul, mai tare decât prima dată; în privirea lui Howard părea să se

dezlănțuie ura împotriva mea. A horcăit ca unul care se înecă în propria-i vomă.

— Nu mai aveți stare, oameni buni? am spus. Apreciez c-ați trecut pe la mine într-un asemenea moment, dar n-aș vrea să vă reține de la vreo treabă importantă.

— Măi… m-măi!

— Ai început să te bâlbâi, Howard? Ar trebui să exersezi vorbitul cu o pietricică în gură. Sau poate cu o bucată de șrapnel.

— Nenorocit de pui de lele ce ești! Măi…

— Nu-mi spune așa.

— Nu, a spus și Jeff, nu-i spune așa. Nu vorbi niciodată despre mama cuiva.

— La dracu' cu tot rahatul ăsta! El… tu – și-a scuturat pumnul către mine –, tu ai omorât-o pe fata aia. E ca și cum ar fi zis-o ea cu vorbele ei!

Am izbucnit în râs.

— A scris-o după ce-am omorât-o, ha? Asta manevră!

— Știi ce vreau să spun. Știa că aveai de gând s-o omori…

— Și tot mai voia să se mărite cu mine?

— Știa că i-ai omorât pe toți oamenii ăia!

— Aha? Ciudat că n-a adus vorba despre asta.

— Ba, a adus vorba! A…

— Nu-mi aduc aminte să fi zis ceva de genul ăsta. Nu văd să fi zis mai nimic. Doar vorbărie de femeie îngrijorată.

— Tu i-ai omorât pe Joyce Lakeland și pe Elmer Conway și pe Johnnie Pappas și pe…

— Președintele McKinley?

S-a lăsat în scaun, cu răsuflarea întretăiată.

— Tu i-ai omorât, Ford. Tu i-ai omorât.

— Atunci, de ce nu mă arestezi? Ce mai aștepți?

— Nu-ți face griji, a spus el dând din cap cu un aer sumbru. Nu-ți face tu griji. N-am să mai aștept mult.

— Nici eu.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că tu și gașca ta de la tribunal îmi purtați sâmbetele. Vă năpustiți la mine fiindcă așa a zis Conway, deși nu-mi dau seama din ce motiv. N-aveți nici umbră de dovadă, dar tot încercați să-mi mânjiți numele…

— Acuma, ia stai așa! Noi n-am…

— Ați încercat; l-ai trimis pe Jeff aici de dimineață să-mi alunge vizitatorii. Ai fi făcut-o chiar tu, dar nu poți fiindcă n-ai nici umbră de dovadă și oamenii mă cunosc prea bine. Știi că nu poți obține o condamnare, așa că încerci să-mi distrugi reputația. Și cu susținerea lui Conway s-ar putea să-ți iasă cândva. O să-ți iasă dacă ai destul timp, și presupun că n-am cum să te opresc. Dar n-am de gând să stau cuminte și să-nghit. Plec din oraș, Howard.

— Ah, ba nu pleci. Te avertizez, uită-te bine la mine, Ford, nu care cumva să-ncerci să pleci.

— Cine-o să mă oprească?

— Eu.

— Pe ce temei?

— Cri… suspiciune de crimă.

— Dar cine mă suspectează, Howard, și de ce? Familia Stanton? Eu zic că nu. Max Pappas? Nț! Chester Conway? Ei, am așa o senzație cam ciudată în privința lui Conway, Howard. Am senzația că are de gând să rămână în culise, că n-o să facă și n-o să spună nimic, oricât de tare ai avea nevoie de el.

— Înțeleg, a spus el. Înțeleg.

— Vezi deschizătura aia din spatele tău? l-am întrebat. Ei bine, aia-i o ușă, Howard, în caz că te-ntrebai, și nu-mi vine în minte niciun motiv pentru care să vă mai rețin pe tine și pe domnul Plummer ca să nu ieșiți pe acolo.

— O să ieșim pe acolo, a spus Jeff, și tu odată cu noi.

— Nț, n-o să ies. Categoric că n-am nicio intenție să fac așa ceva, domnule Plummer. Așa să știi.

Howard nu s-a ridicat de la locul lui. Fața lui arăta ca un boț de cocă roșiatică, dar a clătinat din cap către Jeff și nu s-a ridicat. Din răsputeri se străduia Howard ăsta.

— Eu… e și-n interesul tău, ca și-n al nostru, să se lămurească problema asta, Ford. Te rog să te pui… să rămâi disponibil până…

— Adică vrei să cooperez cu voi? l-am întrebat.

— Da.

— Aia-i ușa. Aș vrea s-o închizi cu mare grijă. Sufăr de pe urma șocului și s-ar putea să fac o recădere.

Gura lui Howard s-a strâmbat și s-a deschis, apoi s-a închis cu un pocnet. A oftat și s-a întins după pălărie.

— Chiar îmi plăcea de Bob Maples, a spus Jeff. Și de domnișorica Amy.

— Chiar așa? am spus. E lucru cert?

Mi-am pus trabucul pe marginea scrumierei, mi-am sprijinit spatele de pernă și am închis ochii. Un scaun a pârâit și-a scârțâit foarte tare, apoi l-am auzit pe Howard spunând:

— Acum, Jeff.

Și apoi s-a auzit un sunet de parcă s-ar fi împiedicat de ceva.

Am redeschis ochii. Jeff Plummer stătea deasupra mea. Avea o gură zâmbitoare și o armă de calibrul .45 în mână, cu percutorul tras.

— Ești sigur-sigur că nu vii cu noi? m-a întrebat. Zici că nu s-ar putea să te răzgândești?

După tonul cu care îmi vorbise mi-am dat seama că spera să nu mă răzgândesc. Mă implora de-a dreptul, aștepta doar să zic nu. Și-am socotit că mi-ar fi închis gura pe veci înainte de-a apuca să termin de rostit cuvințelul care însemna negația.

M-am sculat și-am început să mă îmbrac.

XXII

De-aș fi știut că avocatul acela amic cu Rothman, Billy Boy Walker, era prins cu treburi în Est și nu putea să plece, poate-aș fi avut alte sentimente. Poate-aș fi cedat nervos din primul moment. Dar, pe de altă parte, nu cred c-aș fi cedat. Aveam așa o senzație că mă duceam rapid la vale pe o stradă cu sens unic, că aproape ajunsesem în locul în care trebuia să ajung. Eram aproape și înaintam repede, așa că la ce bun să sar jos și să încerc s-o iau înainte? N-ar fi avut logică nici cât negru sub unghie, și știți că nu fac eu lucruri care să n-aibă logică. Ori, dacă nu știți, o să aflați.

Acea primă zi și-acea primă noapte le-am petrecut într-una dintre celulele „liniștite”, dar în dimineața următoare m-au băgat la răcoare, jos în beci, acolo unde îl… unde murise Johnnie Pappas. M-au…

Cum vine asta? Mă rog, e clar că pot să-ți facă așa ceva. Pot să facă orice lucru dacă-s suficient de grei ca să-l facă, iar tu suficient de mărunt ca să ți se facă. Nu te acuză formal. Nu știe nimeni unde ești și n-ai pe nimeni afară care să te poată scoate. Nu e legal, dar am descoperit cu mult timp în urmă că locul în care legea este predispusă la cele mai multe încălcări este în jurul tribunalului.

Mda, pot să facă asta, ce mai încoace și-ncolo.

Și cum spuneam… Mi-am petrecut prima zi și prima noapte într-una dintre celulele liniștite și în cea mai mare parte a timpului am încercat să mă păcălesc singur. Încă nu eram în stare să înfrunt adevărul, așa că am încercat să mă prefac că mai exista cale de-ntors. Știți, nu? Jocurile alea de copii.

Ai făcut ceva rău de tot sau îți dorești ceva foarte tare și-ți spui: păi, dacă reușesc să fac așa și pe dincolo, o rezolv. Dacă pot să număr de la o mie înapoi din trei în trei sau să recit cuvântarea de la Gettysburg în păsărească în timp ce-mi ating degetele mari de la picioare cu cele mici, o să fie totul bine.

Jucam jocurile astea și altele de-același soi, realizând în minte lucruri imposibile în realitate. Mergeam în pas alert din Central City până-n San Angelo fără oprire. Sau ei gresau conducta ce

traversa râul Pecos și eu țopăiam pe ea într-un picior, legat la ochi și cu o nicovală în jurul gâtului. Câteodată asudam tot și mă apuca de-a binelea gâfâitul. Picioarele-mi erau îndurerate și pline de bășici de cât băteam autostrada San Angelo, iar nicovala aia veche mi se tot legăna și mă trăgea după ea, încercând să mă răstoarne în Pecos; și în sfârșit răzbeam, mort de osteneală. Și... și acolo trebuia să fac altceva, încă și mai dificil.

Mă rog, m-au mutat pe urmă jos, în beci, unde murise Johnnie Pappas, și nu după mult timp am înțeles de ce nu mă băgaseră acolo de la început. Avuseseră ceva de lucru mai întâi. N-am idee cum reușiseră să aranjeze șmecheria aia – înțelegeam doar că fasungul nefolosit din tavan făcea parte din ansamblu. Dar zăceam întins pe patul metalic, concentrându-mă să lustruiesc extinctorul fără să-mi folosesc mâinile, când deodată am auzit vocea lui Johnnie:

— Salutare, oameni buni. Eu unul mă distrez grozav și mi-aș dori să fiți și voi aici. Pe curând.

Da, era Johnnie, vorbind în felul lui tupeist, cum făcea adeseori. Am sărit din pat și-am început să mă răsucesc și să mă uit în sus și-n jos și-n părți. Iar vocea i s-a auzit din nou:

— Salutare, oameni buni. Eu unul mă distrez grozav și mi-aș dori să fiți și voi aici. Pe curând.

A tot spus întruna același lucru, cam la fiecare cincisprezece secunde, și, la naiba, de cum am apucat câteva minute de gândire, mi-am dat seama despre ce era vorba. Era o înregistrare vocală din acelea de cincizeci de cenți, că abia ai timp să strănuți până să se termine. Johnnie le-o trimisese alor lui atunci când fusese la bâlciul din Dallas. Pomenise despre ea când îmi povestise despre călătorie – și îmi aminteam fiindcă îl simpatizam pe Johnnie și nu uitam ce-mi povestea. Mi-o pomenise cerându-și iertare că nu-mi trimisese vorbă de acolo. Dar își pierduse toți bănișorii la nu știu ce joc cu învârtit de roată și trebuise să facă autostopul înapoi spre Central City.

— Salutare, oameni buni...

Mă întrebam ce fel de poveste îi turnaseră grecului, fiindcă eram aproape convins că nu le-ar fi dat-o el dacă ar fi aflat la ce aveau de gând să o folosească. El știa ce simțeam pentru Johnnie și ce simțea Johnnie pentru mine.

Au continuat să pună înregistrarea aia mereu, de pe la vreo cinci dimineața până la miezul nopții; nu știu programul exact, fiindcă îmi luaseră ceasul. Nu se oprea nici măcar atunci când îmi aduceau de mâncare și apă, de două ori pe zi.

Zăceam întins și ascultam sau ședeam în capul oaselor și ascultam. Iar în răstimpuri, când îmi aduceam aminte, săream în picioare și dădeam roată celulei. Mă prefăceam că mă deranja îngrozitor, ceea ce, desigur, nu era câtuși de puțin adevărat. De ce-ar fi fost? Dar voiam ca ei să creadă asta, ca să nu oprească înregistrarea. Și cred că m-am prefăcut binișor, fiindcă au pus-o trei zile la rând și o bucată dintr-a patra. Până s-a tocit, bag seamă.

După aceea n-a rămas mai nimic care să întrerupă liniștea, nimic în afară de acele sunete îndepărtate semănând cu sirenele unei fabrici, care nu-i pot ține omului tovărășie.

Îmi luaseră trabucurile și chibriturile, bineînțeles, iar în prima zi n-am prea avut stare, gândindu-mă mereu că voiam să fumez. Îhî, doar *gândindu-mă,* fiindcă nu voiam de-adevăratelea. Fumam trabuc de… mă rog, de vreo unsprezece ani; încă din ziua în care împlinisem optsprezece ani, când tata îmi spusese că deveneam bărbat și că spera să mă comport în consecință și să fumez trabuc, nu să umblu cu vreun cui de coșciug aninat în colțul gurii. Așa că am fumat trabucuri începând din ziua aceea, fără să recunosc vreodată față de mine însumi că nu-mi plăceau. Acum însă puteam să recunosc. Eram nevoit să recunosc și asta am făcut.

Când viața ajunge într-un moment de criză, atenția omului se concentrează. *Drăguțe replici, ai*? *Aș putea să vorbesc așa tot timpul dacă aș vrea.* Lumea devine o scenă a preocupării imediate, golită de orice iluzie. *Pe vremuri reușeam să vorbesc așa tot timpul.*

Nimeni n-a încercat să mă intimideze sau măcar să mă interogheze din acea dimineață în care m-au închis. Absolut nimeni. Și am încercat să mă conving că era semn bun. N-aveau nicio dovadă; îi călcasem pe bătături, așa că mă băgaseră la răcoare, așa cum făcuseră cu o mulțime de alți inși. Iar în scurt timp aveau s-o lase mai moale și să-mi dea drumul de bunăvoie, altminteri avea să vină Billy Boy Walker, și-atunci vor fi nevoiți să-mi dea drumul… asta-mi spuneam eu și avea logică – toate raționamentele mele sunt logice. Însă aia era logica pe care-o ai

când ești pe culme, nu raționamentele pe care le faci când ești jos, aproape de capătul funiei.

N-au încercat să scoată adevărul de la mine cu bătaia sau să-mi dezlege limba prin alte metode, din câteva motive. Întâi de toate, erau convinși că n-avea niciun rost să încerce. N-ai cum să-l calci pe bătături pe unul căruia i s-au amputat picioarele. În al doilea rând... al doilea motiv era că... nu considerau că ar fi nevoie.

Aveau dovada.

O avuseseră de la bun început.

De ce nu mi-o aruncaseră în față? Păi, existau câteva motive și pentru asta. Unu la mână, nu fuseseră siguri că aceea era o dovadă, fiindcă nu fuseseră siguri în privința mea. Îi derutasem cu Johnnie Pappas. Doi la mână, *nu putuseră* s-o folosească – nu era în bună stare ca să poată fi folosită.

Însă acum erau convinși de ceea ce făcusem, deși probabil că nu le era prea clar de ce anume o făcusem. Iar dovada aceea avea să fie gata de folosință în scurt timp. Și nu-mi imaginam că aveau să-mi dea drumul înainte de-a fi gata. Conway era decis să pună mâna pe mine, iar ei merseseră prea departe ca să mai poată da înapoi.

Mi-am amintit de ziua în care Bob Maples și cu mine ne duseserăm la Fort Worth; cum Conway nu ne invitase în călătorie, dar se apucase să ne dea porunci din clipa în care aterizaserăm. Înțelegeți? Ce-ar putea fi mai clar de-atât? Atunci și acolo își dezvăluise intențiile în fața mea.

Apoi Bob trebuise să se întoarcă la hotel, negru de supărare din cauza a ceva ce-i spusese Conway sau îi ordonase să facă. Și nu voise să-mi spună ce era. Vorbise fără încetare despre vremea îndelungată de când mă cunoștea el pe mine și despre ce ins minunat eram și... La dracu', nu vedeți? Nu pricepeți?

O lăsasem baltă pentru că n-avusesem de ales. Nu puteam accepta să privesc lucrurile în față. Dar socot că ați știut adevărul în tot acest timp.

L-am adus atunci pe Bob acasă cu trenul și era beat de nici nu mai vorbea ca lumea, iar la câteva glume de-ale mele s-a supărat rău. Așa că s-a rățoit la mine, dându-mi în același timp un indiciu despre situația în care mă aflam. Mi-a spus – cum a zis? – *„Mereu se face mai multă lumină chiar înainte să se-ntunece*..."

Era supărat și beat, de-aia scosese chestia asta. Îmi spunea în atâtea cuvinte că era posibil să nu stau chiar pe moale, cum îmi închipuiam eu. Și cu siguranță că avea dreptate, însă cred că-i ieșiseră vorbele puțin cam sucite. El le rostise ca să fie sarcastic, dar întâmplarea face că erau adevărate. Cel puțin așa mi-au părut mie.

Chiar e mai multă lumină înainte să se-ntunece. Indiferent cu ce se confruntă, omul se simte mai bine când știe că *se confruntă.* În orice caz, așa-mi părea mie, și trebuia să aflu.

Odată ce recunoscusem adevărul despre dovada aceea, mi-a venit ușor să recunosc și alte lucruri. Puteam să mă opresc din a inventa motive pentru ceea ce făcusem, din a crede în motivele pe care le inventam, și să încep a vedea adevărul. Care sigur că nu era greu de văzut. Când escaladezi o stâncă sau doar te ții zdravăn, din răsputeri, atunci îți ții ochii închiși. Știi că o să amețești și-o să cazi dacă-i deschizi. Dar în timp ce cazi către fundul prăpastiei îi deschizi din nou. Și vezi exact de unde-ai început și-ți regăsești fiecare pas făcut pe potecă până sus, pe stâncă.

Poteca mea începuse demult, cu menajera; cu tata, care aflase ce făceam noi. Toți copiii se prefac drăgălaș că se căiesc, cu deosebire dacă îi ia prin surprindere o persoană mai în vârstă, așa că era posibil să nu însemne nimic deosebit. Însă tata făcuse în așa fel încât să însemne ceva. Fusesem forțat să simt că făcusem ceva ce nu putea fi iertat vreodată – un lucru care avea să stea pentru totdeauna între mine și el, singura rudă pe care o aveam. Și nu mai aveam ce să fac sau ce să spun ca să schimb situația. Îmi fusese pusă în cârcă o povară de teamă și de rușine de care nu mai puteam scăpa nicicând.

Ea nu mai era, așa că nu puteam să mă răzbun pe ea, da, s-o omor, fiindcă ea era de vină pentru ceea ce fusesem forțat să simt. Dar nu-i nimic. Ea a fost prima femeie pe care am cunoscut-o vreodată; *era* femeie pentru mine; și toate femeile din lume îi poartă chipul. Așa că puteam să mă răzbun pe oricare dintre ele, pe orice femeie, oricare dintre cele pe care mă puteam răzbuna fără riscuri, și era la fel ca și cum m-aș fi răzbunat pe ea. Ceea ce am și făcut, am început să mă răzbun… și vina a căzut în spinarea lui Mike Dean.

Tata mi-a strâns frâiele după întâmplarea asta. Cu greu mai scăpăm din ochii lui câte un ceas, fără să mă verifice. Așa au

trecut anii, fără să mă mai răzbun iar, și am devenit capabil să fac deosebirea între femei și *acea* femeie. Tata a mai slăbit puțin frâiele; păream a fi normal. Dar din când în când mă apuca glumitul acela cu fața serioasă, prin care încercam să mai ușurez presiunea cumplită care se acumula în mine. Și chiar în lipsa ei știam – deși n-aș recunoaște-o – că nu era totul în regulă cu mine.

De-aș fi putut scăpa, să plec undeva unde să nu mi se reamintească în mod constant ce se petrecuse și unde să pot să fac ceva plăcut – ceva care să-mi ocupe mintea –, poate că situația s-ar fi schimbat. Dar nu puteam scăpa, iar aici n-aveam nimic de făcut care să-mi placă. Așa că nu s-a schimbat nimic; continuam s-o caut pe *ea.* Și orice femeie care făcea ce făcuse ea avea să fie *ea.*

Am tot îndepărtat-o pe Amy de mine de-a lungul anilor nu din cauză că n-aș fi iubit-o, ci din cauză c-o iubeam. Mă temeam de ceea ce se putea întâmpla între noi. Mă temeam de ce-aș putea face… ceea ce până la urmă am făcut.

Aș putea recunoaște acum că n-am avut niciodată vreun motiv real să cred că Amy îmi va face necazuri. Era mult prea mândră; și-ar fi făcut prea mult rău; și, în orice caz, mă iubea.

Nici pentru temerea că Joyce îmi va face necazuri n-am avut vreodată motive reale. Era prea isteață ca să încerce, din câte-am putut să observ. Dar, în caz c-ar fi fost într-atât de supărată încât să încerce – în caz că s-ar fi înfuriat atât de tare, de nu i-ar mai fi păsat –, tot n-ar fi ajuns nicăieri. În definitiv, nu era decât o curvă, iar eu eram un băiat de familie bună, de calitate; ar fi fost ușuită din oraș înainte de-a apuca să deschidă gura a doua oară.

Nu, nu mă temusem că avea să vorbească. Nu mă temusem că dacă îmi văd în continuare de relația cu ea o să-mi pierd controlul. Nici înainte de-a o cunoaște pe ea n-avusesem vreodată cine știe ce autocontrol. Control, nu – doar noroc. Fiindcă oricine îmi amintea de povara pe care o duceam, oricine făcea ceea ce făcuse acea primă *ea*, avea să moară…

Oricine. Amy. Joyce. Orice femeie care, fie și pentru câteva clipe, devenea *ea.*

Le omoram.

Încercam întruna până reușeam să le omor.

Elmer Conway trebuise să sufere și el, în contul *ei.* Mike luase asupra lui vina mea, și-atunci fusese ucis. Așadar, laolaltă cu povara de pe umeri, mai aveam și o datorie cumplită față de el, pe care n-o puteam plăti. Nu-l mai puteam recompensa pentru ceea ce făcuse pentru mine. Singurul lucru care-mi stătea în puteri era ceea ce făcusem… să încerc să reglez conturile cu Chester Conway.

Ăsta a fost principalul meu motiv ca să-l ucid pe Elmer, dar n-a fost singurul. Alde Conway erau parte din cercul acela, orașul, care mă strângea din toate părțile; îngâmfații, ipocriții, indivizii mai catolici decât papa – toate secăturile cu care trebuia să am de-a face zi după zi. Trebuia să rânjesc și să surâd și să mă port frumos cu ei; și poate că există oameni de soiul ăsta peste tot, dar când vezi că nu poți să scapi de ei, când ți se tot vâră în suflet și nu poți să scapi deloc, deloc, să scapi…

Mă rog.

Vagabondul. Ceilalți câțiva pe care m-am răzbunat. Nu știu – nu-s prea sigur în privința lor.

Erau cu toții oameni care n-aveau nicio obligație să rămână aici. Oameni care luau ce li se oferea fiindcă n-aveau destulă mândrie sau tupeu cât să riposteze. Așa că poate asta-i treaba. Poate îmi spun că ăla care nu vrea să lupte când poate și când ar trebui să lupte merită tot ce-i mai rău din partea ta.

Poate. Nu-s sigur de toate detaliile. Tot ce pot să fac e să vă ofer imaginea de ansamblu; și nici măcar experții n-ar fi în stare să facă mai mult de-atât.

Am citit multe chestii scrise de un tip – pe nume, cred Kraepelin – și nu-mi aduc aminte absolut totul, bineînțeles, nici măcar esența a tot ce-am citit de el. Dar îmi amintesc superlativele câtorva lucrări ale lui, lucrurile cele mai importante, și cred că vine cam așa:

„… dificil de studiat deoarece se întâlnește atât de rar. Afecțiunea debutează de obicei în preajma pubertății și deseori este accelerată de un șoc sever. Subiectul suferă de pe urma unor sentimente puternice de vină… combinate cu o senzație de frustrare și persecutare… care se intensifică odată cu înaintarea în vârstă; cu toate acestea, rareori apare, dacă apare, vreun semn vizibil de… tulburare. Dimpotrivă, comportamentul lui pare a fi pe de-a-ntregul logic. Raționamentele sale sunt solide,

chiar perspicace. Este pe de-a-ntregul conștient de ceea ce face și de motivul pentru care face asta…”

Asta scria în lucrare despre o boală, sau mai degrabă o afecțiune, numită *dementia praecox.* Schizofrenie, tipul paranoid. Acută, recurentă, în stadiu avansat.

Incurabilă.

Ați putea spune că scria despre…

Dar presupun că știți, nu-i așa?

XXIII

Am stat închis opt zile, dar nimeni nu m-a interogat și nici n-au mai recurs la scamatorii precum cea cu înregistrarea vocală. Mă cam așteptasem la asta cu înregistrarea, fiindcă nu exista nicio siguranță în privința acelei dovezi pe care o aveau – adică în privința reacției mele la ea. Nu știau sigur dacă mă va face să mă arăt singur cu degetul. Și chiar de-ar fi fost siguri, știam că preferau de departe să cedez eu și să mărturisesc de bunăvoie. Dacă făceam asta, probabil că m-ar fi putut trimite pe scaunul electric. În celălalt caz – dacă se foloseau de dovada pe care o aveau – n-ar mai fi putut.

Dar socot că la răcoare nu se pregătiseră pentru alte scamatorii, sau poate că nu reușiseră să facă rost de echipamentul trebuincios. În orice caz, n-au mai făcut nimic de felul ăsta. Iar într-a opta zi, în jur de ora unsprezece noaptea, m-au transferat la azilul de nebuni.

M-au băgat într-o cameră bunicică – mai bună decât orice văzusem cu câțiva ani în urmă, când primisem însărcinarea să aduc aici un amărâștean – și m-au lăsat singur. Dar o singură privire am aruncat în jur și mi-am dat seama că eram supravegheat prin niște fante mici care se deschideau în perete, undeva sus. Nu m-ar fi lăsat ei într-o cameră cu tutun de țigări, chibrituri, pahar și urcior cu apă fără să stea cineva să mă supravegheze.

M-am întrebat cât de departe m-ar lăsa să ajung dacă m-aș apuca să-mi tai beregata sau să mă înfășor într-un cearșaf și să-mi dau foc, dar n-am pierdut mult timp cu întrebările. Era târziu, iar eu eram destul de obosit după dormitul pe patul de metal din beci. Am fumat vreo două țigări pe care mi le-am rulat singur, stingând cu mare grijă chiștoacele. Apoi, cu luminile încă aprinse – n-aveam niciun întrerupător la dispoziție ca să le închid –, m-am întins în pat și-am adormit.

Pe la șapte dimineața, o soră voinică a intrat însoțită de doi tineri îmbrăcați cu blazere albe. Ea mi-a luat temperatura și pulsul, în vreme ce ei au stat și au așteptat. Pe urmă ea a plecat, iar cei doi îngrijitori m-au însoțit pe hol până la duș, unde

m-au urmărit cât m-am spălat. Nu s-au purtat în mod special dur sau urât, dar nici nu mi-au adresat vreun cuvânt în plus față de strictul necesar. Eu n-am spus nimic.

Mi-am terminat dușul și mi-am îmbrăcat din nou cămașa de noapte scurtă. Ne-am întors în cameră, unde unul dintre ei a rămas să-mi facă patul, pe când celălalt s-a dus să-mi aducă micul dejun. Omleta avea un gust destul de fad, iar faptul că în tot acest timp ei făceau curat prin încăpere, golind țucalul de noapte și așa mai departe, nu mi-a fost de ajutor în privința apetitului. Dar am mâncat aproape totul și am băut toată cafeaua călâie. Până am terminat, au isprăvit și ei curățenia. Au plecat și m-au încuiat iar.

Mi-am răsucit o țigară și-am fumat-o; avea gust bun.

M-am întrebat – ba nu, nici asta. N-aveam nevoie să mă-ntreb cum ar fi să-ți petreci toată viața în felul ăsta. Ba, de zece ori mai rău de-atât, probabil, fiindcă în acel moment reprezentam ceva cu totul deosebit. În acel moment eram în ascunzătoare; de fapt, fusesem răpit. Și exista tot timpul posibilitatea ca treaba să-nceapă să pută rău de tot. Însă, dacă nu s-ar fi întâmplat așa, dacă aș fi fost închis cu acte-n regulă – mă rog, atunci tot aș fi aparte, într-un alt sens. Mi-ar fi făcut viața mai grea decât a oricui altcuiva de-aici.

Ar avea grijă Conway de asta, chiar dacă pe Doctoru' Oscioare nu l-ar interesa cine știe ce persoana mea.

Îmi închipuisem că era posibil să apară Doc cu jucăriile lui din cauciuc vulcanizat, dar cred că avea destulă minte ca să-și dea seama că situația îl depășea. O mulțime de psihiatri destul de isteți fuseseră prostiți de indivizi ca mine și nu le-o puteți lua în nume de rău. Pur și simplu nu prea există material cu care să lucreze, știți ce spun?

S-ar putea să avem boala, afecțiunea; ori s-ar putea să avem doar sânge rece și să fim al dracului de inteligenți; ori poate că nici nu suntem vinovați de ceea ce se presupune că am făcut. Oricare dintre aceste trei situații ar putea fi adevărată, fiindcă simptomele pe care le prezentăm se potrivesc cu oricare dintre ele.

Așa se face că Oscioare nu m-a sâcâit deloc. Nimeni nu m-a sâcâit. Sora trecea pe la mine seara și dimineața, iar cei doi îngrijitori își vedeau de treabă, urmând cam aceeași rutină. Îmi aduceau mâncarea, mă duceau la duș, făceau curat în cameră.

A doua zi, ca și în toate zilele ce-au urmat, m-au lăsat să folosesc aparatul de ras, în timp ce ei stăteau și se uitau.

M-am gândit la Rothman și la Billy Boy Walker, așa, pur și simplu, doar întrebându-mă, fără să mă îngrijorez câtuși de puțin. Fiindcă, la naiba, n-aveam niciun motiv de îngrijorare, iar ei probabil că-și făceau destule griji pentru toți trei. Dar…

Dar cred c-o iau prea repede cu povestitul.

Ei, Conway și ceilalți, încă nu erau siguri în privința acelei dovezi pe care o aveau; și, după cum am spus, preferau să cedez eu și să mărturisesc. Așa că, în cea de-a doua mea seară la azil, iacătă și șmecheria.

Eram lungit în pat într-o rână și fumam o țigară, când lumina s-a micșorat mult, aproape să se stingă. Apoi un declic și o străfulgerare deasupra mea, și Amy Stanton a apărut stând în picioare și uitându-se la mine din dreptul peretelui opus.

A, sigur, era o fotografie; una care fusese transformată în diapozitiv. N-a fost nevoie să stau pe gânduri ca să-mi dau seama că foloseau un proiector ca să afișeze imaginea ei pe perete. Se apropia pe aleea din fața casei sale, zâmbind, dar părând cumva sâcâită și nevricoasă, cum o văzusem de-atâtea ori. Aproape că puteam s-o aud spunând: „Ei, în sfârșit ai ajuns și tu, ai?” Și știam că era doar o fotografie, dar arăta atât de reală, părea atât de reală, încât i-am răspuns în gând: „Așa s-ar zice, ai?”

Presupun că aveau un album întreg cu fotografii ale ei. Ceea ce n-ar fi fost greu de obținut, de vreme ce bătrânii, soții Stanton, erau îngrozitor de candizi și binevoitori și nu obișnuiau să pună întrebări. În orice caz, după acea primă imagine, care era una destul de recentă, a urmat o poză făcută când Amy avea în jur de cincisprezece ani. Și pornind de acolo i-au reconstituit înaintarea prin ani.

Ei… Am văzut-o în ziua când a absolvit liceul, avea șaisprezece ani în primăvara aceea, purta o rochie de dantelă albă și pantofiori fără toc și stătea complet țeapănă, cu brațele lipite de corp.

Am văzut-o șezând pe treptele de la intrarea casei sale, forțându-se să râdă… *lui Amy părea că mereu îi vine greu să râdă*… deoarece câinele ăla bătrân al lor încerca să-i lingă urechea.

Am văzut-o îmbrăcată elegant și arătând cam speriată, atunci când s-a dus la colegiul pedagogic. Am văzut-o în ziua în care a terminat cursurile de doi ani, stând foarte dreaptă, cu mâna pe spătarul unui scaun și încercând să pară mai matură decât era.

Am văzut-o – și făcusem cu mâna mea o mulțime dintre pozele acelea; de parcă abia ieri se întâmplase –, am văzut-o lucrând în grădină, într-o pereche de blugi vechi; mergând acasă de la biserică și parcă încruntându-se puțin la pălărioara de pe cap, pe care și-o făcuse singură; ieșind de la băcănie cu ditamai sacul pe care-l ținea cu amândouă brațele; stând în leagănul de pe verandă cu un măr în mână și o carte în poală.

Am văzut-o cu rochia ridicată mult – tocmai se dăduse jos de pe gardul unde o surprinsesem cu aparatul și era îndoită de mijloc, încercând să se acopere și țipând la mine: „Să nu-ndrăznești, Lou! Să nu te prind că-ndrăznești!”… Fusese supărată-foc pe mine că-i făcusem poza aia, dar o păstrase.

Am văzut-o…

Am încercat să-mi amintesc câte fotografii erau ca să-mi dau seama cât o să dureze. Cert e că se grăbeau în draci să treacă prin toate, așa mi se părea mie. Le fugăreau pur și simplu, după cum se vedea. Abia începeam să mă bucur de o fotografie, amintindu-mi când fusese făcută și câți ani avea Amy pe atunci, când ei treceau la alta.

A fost un gest jalnic din partea lor, după cum văd eu lucrurile. Știți, de parcă nici n-ar fi meritat să fie privită; ca și cum ei observaseră între timp pe altcineva la care merita mai degrabă să te uiți. Și nu c-aș avea eu idei preconcepute sau mai știu eu ce, dar n-ați putea găsi o fată atât de drăguță și bine făcută ca Amy Stanton cât e hăul și pârăul.

Pe lângă faptul că era o insultă la adresa lui Amy, era și o tâmpenie să te zorești așa cu pozele, cum făceau ei… cum păreau ei să facă. În definitiv, tot scopul spectacolului era să mă facă pe mine să cedez, or, cum puteam eu să cedez dacă nici măcar nu mă lăsau să mă uit ca lumea la ea?

Desigur, n-aveam să cedez; mă simțeam mai puternic și aveam o stare de bine tot mai accentuată de fiecare dată când o vedeam. Dar ei nu știau asta și nici nu-i scuza. Lucrau de mântuială. Aveau o pârlită de treabă de făcut și erau prea puturoși și tâmpiți ca s-o facă așa cum trebuie.

Mă rog…

Începuseră să proiecteze fotografiile pe la opt și jumătate și ar fi trebuit să dureze până pe la unu sau două noaptea. Dar trebuie să fi fost al dracului de grăbiți, fapt pentru care abia se făcuse vreo unsprezece când au ajuns la ultima.

Era o poză pe care i-o făcusem cu mai puțin de trei săptămâni în urmă, iar pe asta *chiar* au lăsat-o expusă suficient de mult – mă rog, nu suficient de mult, dar m-au lăsat să mă uit ca lumea. În seara aceea ne pregătiserăm împreună ceva de-ale gurii și merseserăm să mâncăm în parcul Sam Houston. Îi făcusem poza asta la întoarcere, când se urca în mașină. Se uita la mine peste umăr, cu ochii mari, zâmbind, dar cumva nerăbdătoare. Spunând:

— *N-ai putea să te grăbești puțin, dragule*?

Să mă grăbesc?

— *Păi, zic că pot, iubito. Cel puțin o să-ncerc.*

— *Când, Lou*? *Când o să te mai văd, dragule*?

— *Și tu acuma, iubito. O să… o să…*

În momentul acela aproape că m-am bucurat că s-a aprins din nou lumina. Niciodată nu m-am priceput s-o mint pe Amy.

M-am sculat din pat și m-am plimbat prin cameră. M-am apropiat de zidul pe care proiectaseră fotografiile, m-am frecat la ochi cu pumnii, am pipăit peretele și m-am tras puțin de păr.

Am jucat scena binișor, după părerea mea. Suficient de bine ca să-i fac să creadă că eram tulburat, dar nu cât să aibă vreo semnificație la o audiere pentru stabilirea sănătății mintale.

A doua zi de dimineață, sora și îngrijitorii n-au avut de zis decât ce ziceau de obicei. Totuși, mie mi s-a părut că se purtau puțin diferit, oarecum mai vigilent. Așa că m-am încruntat întruna și-am tot fixat cu privirea podeaua și n-am mâncat decât o parte din ce-mi aduseseră la micul dejun.

Am sărit și peste cea mai mare parte a prânzului și-a cinei, lucru care, ce să zic, nici n-a fost un chin, la cât de flămând eram. Și-am făcut orice altceva mi-a stat în puteri ca să-mi joc rolul exact așa cum trebuia – nici prea ostentativ, nici prea neconvingător. Dar eram prea neliniștit. A trebuit să-i pun sorei o întrebare când mi-a făcut vizita de seară, iar asta a stricat totul.

— O să mai pună fotografiile și-n seara asta? am întrebat și mi-am dat seama, fir-ar să fie, că fusese o mare greșeală.

— Ce fotografii? Nu știu nimic despre fotografii, a spus ea.

— Fotografiile cu iubita mea. Știți. O să le mai pună, doamnă?

A clătinat din cap, cu un soi de licărire răutăcioasă în privire.

— O să vezi. O să afli dumneata, domnu'.

— Păi, spuneți-le să nu le mai schimbe așa de repede. Când le schimbă așa de repede, n-apuc s-o văd prea bine. Abia apuc să-i arunc o privire și dispare.

Ea s-a încruntat. A clătinat iar din cap, uitându-se fix la mine, de parcă nu auzise bine ce-i spusesem. S-a îndepărtat puțin de pat.

— Dumneata – și-a înghițit nodul din gât – dumneata vrei să vezi fotografiile acelea?

— Păi... ăă... eu...

— *Chiar* vrei să le vezi, a spus încet. Vrei să vezi fotografiile fetei pe care ai... ai...

— Sigur că vreau să le văd, am spus, începând să mă supăr. De ce n-aș vrea să le văd? Care-i problema? De ce dracu' n-aș vrea să le văd?

Îngrijitorii au început să vină spre mine. Am coborât tonul.

— Îmi pare rău. Nu vreau să provoc necazuri. Dacă voi, oameni buni, sunteți prea ocupați, poate mutați proiectorul aici. Știu cum se manevrează și-aș avea grijă de el.

Aia a fost o noapte rea de tot pentru mine. Nu s-a proiectat nicio fotografie și eram atât de flămând, că n-am putut adormi ore în șir. Zău că m-am bucurat când s-a luminat de ziuă.

Vasăzică așa s-a terminat șmecheria lor, iar altele nici n-au mai încercat. Cred că și-au închipuit că era pierdere de timp. De-atunci încolo s-au mulțumit doar să mă țină închis; m-au ținut acolo și-atât, și nici eu, nici ei n-am mai spus nimic mai mult decât era nevoie.

Situația asta a continuat vreme de șase zile și începeam să fiu nedumerit. Fiindcă dovada aia a lor, dacă avea să fie vreodată gata de folosință, cam pe-acum ar fi trebuit să fie gata.

Se scurgea și a șaptea zi și deja mă cuprindea dezorientarea. Apoi însă, imediat după masa de prânz, și-a făcut apariția Billy Boy Walker.

XXIV

— Unde-i? a răcnit el. Ce-ați făcut cu bietul om? I-ați smuls limba? L-ați fript pe bietul om la foc mic? Unde-i, am întrebat!

Se apropia pe hol, urlând din toți rărunchii; și auzeam câțiva inși care se precipitau pe lângă el, încercând să-i închidă gura, dar nimeni n-a avut vreodată prea mult succes la treaba asta și nici ei n-aveau. Nu-l întâlnisem în viața mea – dar știam că era el. Socot că aș fi știut că vine chiar de nu l-aș fi auzit. Nu-i nevoie să-l vezi sau să-l auzi pe Billy Boy Walker ca să știi când e prin preajmă. Poți pur și simplu să-l simți.

S-au oprit în dreptul ușii mele și Billy Boy a început să bată în ea de parcă n-ar fi fost cheia la ei și-ar fi avut de gând s-o dărâme.

— Domnule Ford! Sărmanul de tine! a răcnit el.

Și, frățioare, pun rămășag că se auzea până-n Central City.

— Mă auzi? Ți-au perforat timpanele? Ești prea slăbit ca să răspunzi? Curaj, băiete!

A ținut-o așa, pocnind în ușă și răcnind, și poate sună amuzant acum, dar pe undeva nu era deloc amuzant. Nici măcar pentru mine, care știam că nu mă atinseseră nici cu un deget, zău, nici pentru mine nu părea amuzant. Aproape că eram în stare să cred că *într-adevăr* mă puseseră la cazne.

Au reușit să descuie ușa, iar el a dat buzna înăuntru. Și arăta la fel de haios – cred că era la fel de haios la vedere pe cât era la auz –, dar n-am simțit nici cea mai vagă pornire să râd. Era scund, gras și burtos; rămăsese fără câțiva nasturi la cămașă și i se vedea buricul. Purta un costum negru, vechi și lăbărțat, cu bretele negre; avea o pălărie neagră mare și șleampătă, care-i stătea cumva strâmb pe scăfârlie. La el totul părea croit pe dimensiuni greșite și deformat, ca să zic așa. Dar nu vedeam nimic de râs. Cum se pare că nu vedeau nici sora și cei doi îngrijitori, nici Doctorul Oscioare, dragul de el.

Billy Boy și-a azvârlit brațele în lături și m-a cuprins cu ele, spunându-mi „sărmanul de tine” și bătându-mă ușor pe creștet. A trebuit să se înalțe puțin ca să facă asta; dar nu arăta ca și cum s-ar fi întins și nici amuzant nu era gestul lui.

S-a întors cu spatele la mine, cu tot trupul deodată, și a apucat-o pe soră de braț.

— Asta-i femeia, domnule Ford? Te-a bătut cu lanțul? Vai! Pff! Ce oroare!

Și și-a șters mâinile pe pantaloni, țintuind-o cu o privire rece.

Îngrijitorii m-au ajutat să mă îmbrac, fără să piardă timpul. Dar n-ați fi zis asta dacă l-ați fi auzit pe Billy Boy.

— Prieteni! a răcnit el. Apetitul vostru pentru sadisme nu se potolește niciodată? Chiar trebuie să vă holbați întruna și să vă curgă balele văzând ce-ați făcut cu mâna voastră? N-aveți de gând s-acoperiți biata carne torturată, ființa asta frântă care-a fost cândva un bărbat clădit după chipul și asemănarea Domnului?

Sora fierbea și bolborosea, schimbând culoare după culoare în obraji. Oasele doctorului săltau ca marionetele. Billy Boy Walker a înșfăcat țucalul de noapte și i l-a vârât sub nas.

— Din asta-i dați de mâncare, ai? Așa mă gândeam și eu! Pâine și apă, servite-n vasul de lături! Rușine, rușine, vai! Asta ai făcut? Răspunde-mi, jupâne! N-ai făcut asta? Pff, vai, ptiu! Martor mincinos, corupător! Răspunde, da sau nu!

Doctorul a clătinat din cap a negație, apoi l-a înclinat aprobator. L-a clătinat și l-a înclinat în același timp. Billy Boy a lăsat țucalul să cadă pe podea și m-a apucat de braț.

— Nu te mai gândi la ceasul tău de aur, domnule Ford. Nu te mai gândi la banii și bijuteriile pe care le-au furat. Ți-au rămas hainele. Ai încredere în mine că voi recupera restul – și mai mult de-atât! Mult, mult mai mult, domnule Ford.

M-a împins înaintea lui pe ușă afară și apoi s-a întors încet de tot și a arătat cu degetul toată încăperea.

— Tu, a spus cu voce joasă, indicându-i pe toți, unul câte unul. Tu, și tu, și tu sunteți terminați. Ăsta-i sfârșitul pentru voi. Sfârșitul.

I-a privit pe toți în ochi și nimeni n-a spus un cuvânt, nimeni n-a făcut o mișcare. M-a luat iar de braț și-am pornit amândoi pe coridor, fiecare dintre cele trei porți deschizându-se în fața noastră înainte de-a ajunge în dreptul lor.

S-a îndesat între scaun și volanul mașinii pe care o închiriase în Central City. A pornit motorul cu un răget și-o smucitură și-a ieșit în viteză prin poarta principală către șosea, unde două pancarte orientate în sensuri opuse anunțau:

ATENȚIE! ATENȚIE!
Autostopiștii ar putea fi
NEBUNI EVADAȚI!

S-a ridicat în scaun, a băgat mâna în buzunarul de la șold și a tras afară o bucată de tutun de mestecat. Mi-a oferit-o, eu am scuturat din cap, iar el a mușcat zdravăn din ea.

— Obicei mizerabil, a spus pe un ton de conversație liniștită. Da' m-am molipsit de tânăr și socot că n-o să renunț la el.

A scuipat pe fereastră, și-a șters bărbia cu mâna și mâna pe pantaloni. Mi-am descoperit prin buzunare ingredientele pe care le aveam la azil și m-am apucat să-mi răsucesc o țigară.

— În ce-l privește pe Joe Rothman, am spus. N-am zis nimic despre el, domnule Walker.

— Vai, dar nici nu m-am gândit c-ai fi zis, domnule Ford! Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte c-ai fi zis.

Și, indiferent dacă vorbea serios sau nu, cert e c-a sunat serios.

— Știi ceva, domnule Ford? Ce-am făcut acolo mai adineauri n-a avut nici pic de logică.

— Așa-i, am spus.

— Nu, domnu', niciun pic. Tot fornăi și dau din copite pe-aici de patru zile. Nici dacă trebuia să-l dau jos pe Cristos de pe cruce n-aș fi avut de luptat mai din greu. Și socot că fac asta doar din obișnuință, ca și cu tutunul ăsta de mestecat – știu cum vine treaba, și totuși mestec întruna. Nu te-am eliberat eu, domnule Ford. N-am avut nimic de-a face cu treaba asta. M-au *lăsat* să obțin un mandat. M-au *lăsat* să descopăr unde erai. De-asta ești aici, domnule Ford, în loc să fii acolo.

— Știu. Mi-am dat seama că așa o să fie.

— Înțelegi? Ăștia nu-ți dau drumul; au mers prea departe ca să mai înceapă acum să dea înapoi.

— Înțeleg, am spus.

— Au ceva împotriva dumitale? Ceva cu care nu te poți pune?

— Au.

— Poate-ar fi mai bine să-mi povestești despre ce-i vorba.

Am ezitat, gândindu-mă o vreme, și în cele din urmă am clătinat din cap.

— Mai bine nu, domnule Walker. Oricum nu poți face nimic. Nici eu nu pot. Ai pierde timpul și-ai putea să dați de belea, dumneata și Joe.

— Ei, acuma, puah! – și-a scuipat iar pe fereastră. Socot că sunt unele lucruri pe care pot să le judec mai bine decât dumneata, domnule Ford. Dumneata... ăă... nu cumva ești puțin cam neîncrezător, ei?

— Cred că știți că nu-i așa, am răspuns. Doar că nu vreau să mai aibă nimeni altcineva de suferit.

— Înțeleg. Atunci, formuleaz-o ipotetic. Să zicem că ar exista un anume ansamblu de circumstanțe care ar duce la înfrângerea dumitale – dacă ar avea legătură cu dumneata. Îmi trebuie doar să-mi prezinți o situație care n-are nimic de-a face cu a dumitale.

Așa că i-am spus ce dovadă aveau și cum plănuiau s-o folosească, ipotetic vorbind. Și m-am bâlbâit o mulțime, fiindcă faptul de a-mi descrie situația și dovada pe care o aveau ei într-un mod ipotetic era foarte dificil. Totuși, el a înțeles fără să fie nevoie să repet vreun cuvânt.

— Asta-i toată treaba? m-a întrebat. N-au obținut... nu pot să obțină, să zicem așa, niciun fel de mărturie reală?

— Sunt destul de convins că nu. S-ar putea să mă-nșel, dar aproape sigur că n-au cum să scoată nimic de la această... dovadă.

— Păi, și-atunci? Câtă vreme ești...

— Știu, am spus dând din cap aprobator. N-au cum să mă mai ia prin surprindere, așa cum și-au imaginat. A... adică tipul ăsta de care vorbesc...

— Dă-i înainte, domnule Ford. Folosește în continuare persoana întâi. E mai ușor de discutat așa.

— Păi, nu m-aș scăpa în fața lor. Nu cred că m-aș scăpa. Dar aș face-o mai devreme sau mai târziu, în fața cuiva. E mai bine să se-ntâmple acum și să se termine odată.

A întors capul un moment ca să-mi arunce o privire, cu pălăria lui mare și neagră săltând în vânt.

— Ziceai că nu vrei să mai aibă nimeni altcineva de suferit. Vorbeai serios?

— Vorbeam serios. Nu poți să rănești niște oameni care-s deja morți.

— Suficient, a spus el.

Iar dacă înțelesese sau nu la ce mă referisem de fapt, asta nu știu. Ideile lui despre ce-i corect și ce-i greșit nu prea erau ca la carte.

— Cert e că urăsc să renunț, s-a încruntat el. Cred că pur și simplu n-am reușit niciodată să mă obișnuiesc cu obiceiul ăsta de-a renunța.

— Nu puteți să-i spuneți renunțare. Vedeți mașina aia, departe, în spatele nostru? Și pe aia din față, cea care a cotit acum o vreme? Astea-s mașini oficiale, domnule Walker. Nu renunțați la nimic. E ceva pierdut de multă vreme.

El a ridicat privirea scurt către retrovizoare, apoi și-a mijit ochii să vadă în față, prin parbriz. A scuipat și și-a frecat mâna de pantaloni, ștergând-o încet pe pânza neagră și murdară.

— Mai avem ceva drum de mers, domnule Ford. Vreo cincizeci de kilometri, este?

— Cam așa. Poate ceva mai mult.

— Mă-ntreb dacă n-ai vrea să-mi povestești despre asta. Nu-i musai, mă-nțelegi, dar s-ar putea să fie de folos. Poate aș reuși să ajut pe altcineva.

— Credeți c-aș putea… că-s în stare să vă povestesc?

— De ce nu? Am avut un client cu niște ani în urmă, domnule Ford, un doctor foarte capabil. Unul dintre cei mai agreabili oameni pe care ți-ai dori să-i cunoști, și avea atâta bănet, de nu știa ce să facă cu el. Însă făcuse vreo cincizeci de avorturi înainte să strângă lațul în jurul lui și până-n momentul acela, după cum au depistat autoritățile, toate pacientele venite la avort muriseră. Se îngrijise el anume să moară de peritonită la vreo lună după operație. Și mi-a zis de ce – și-ar fi putut să spună oricui altcuiva, când în sfârșit a fost confruntat cu faptele –, de ce-o făcuse. Avea un frate mai tânăr care era „neterminat”, o monstruozitate născută prematur, ca rezultat al unei tentative de avort în sarcină avansată. A văzut cu ochii lui ființa aia îngrozitoare, jumătate-copilul ăla, murind în chinuri după ani de zile. Nu și-a mai revenit din experiența aia – și nici femeile cărora le-a făcut avort… Nebunie? Mă rog, singura definiție legală pe care o avem pentru nebunie este starea care necesită ținerea unei persoane în captivitate. Vasăzică, de vreme ce el nu fusese captiv când le omorâse pe femeile alea, socot că era sănătos la cap. În orice caz, mie mi s-a părut foarte logic.

Și-a mutat boțul de tutun în alt colț al gurii, l-a molfăit câteva clipe și a continuat:

— Eu n-am făcut nicio școală într-ale dreptului, domnule Ford; am învățat legea citind într-un birou de avocatură. În privința educației superioare n-am beneficiat decât de vreo doi ani la colegiul de agricultură, iar aia a fost curată pierdere de vreme. Rotația culturilor? Păi, cum ai să faci asta când băncile îți dau împrumuturi pentru agricultură numai dacă le garantezi cu bumbac? Conservarea terenului? Cum o să faci terasare și drenaj și arătură pe curba de nivel, când tu cultivi în arendă? Șeptel de rasă pură? Sigur. Poate reușești să-ți dai mistreții pe niște Poland China[2]... La colegiul ăla, domnule Ford, am învățat doar două lucruri care mi-au folosit vreodată în viață. Unul a fost că n-are cum să-mi iasă mai rău decât ălora cocoțați în șei, așa că poate-ar fi mai bine să-ncerc să-i trag jos și să călăresc singur. Ălălalt a fost o definiție pe care am întâlnit-o în cărțile de agronomie, și cred c-a fost încă și mai important decât primul. A avut o contribuție mai mare la schimbarea felului în care gândeam, asta dacă e să fi gândit ceva până-n momentul ăla. Înainte vedeam totul numai în alb și negru, bine și rău. Dar după ce-am fost pus pe calea cea bună am înțeles că numele pe care i-l pui unui lucru depinde de locul unde te afli tu și de locul unde se află el. Și... și uite definiția, direct din cărțile de agronomie: „O buruiană este o plantă neadecvată”. Dă-mi voie să repet: „O buruiană este o plantă neadecvată”. Dacă găsesc o nalbă în ogorul meu de porumb, e o buruiană. Dac-o găsesc la mine în curte, e o floare. Dumneata ești la mine în curte, domnule Ford.

... Așa că i-am povestit ce și cum se-ntâmplase, în timp ce el dădea din cap aprobator, scuipa și conducea mașina, un crevete de om caraghios, cu burta țuguiată, care n-avea decât o singură calitate, înțelegerea, dar dintr-asta avea atât de multă, încât nici nu mai duceai lipsa altora. Pe mine mă înțelegea mai bine decât mă înțelegeam eu însumi.

— Da, da, spunea el, trebuia să-ți fie drag de oameni. Trebuia să-ți tot repeți că-ți e drag de ei. Aveai nevoie să contrabalansezi sentimentele profunde de vină din subconștient.

Sau spunea, întrerupându-mă:

— Și, bineînțeles, știai că n-ai să poți pleca niciodată din Central City. Ajunseseși să-ți fie groază de lumea exterioară din

2 Cea mai veche rasă americană de porci domestici, datând din 1816 (n. tr.).

cauza protecției exagerate. Și mai important, faptul de-a rămâne aici să suferi făcea parte din povara pe care trebuia s-o porți.

Categoric că pricepuse.

Socot că nu exista în tot ținutul om mai înjurat în cercurile înalte decât Billy Boy Walker. Dar nici c-am întâlnit în viața mea un altul pe care să-l simpatizez mai mult.

Cred că ceea ce simțeai față de el depindea de locul în care te aflai.

A oprit mașina în fața casei mele, dar îi spusesem deja tot ce trebuia să-i spun. Totuși, el a stat acolo câteva minute, scuipând și părând cumva că studiază lucrurile.

— Ai vrea să intru și eu o vreme, domnule Ford?

— Nu cred c-ar fi un lucru înțelept, am spus. Îmi pare că n-are să mai dureze mult.

A scos din buzunar un ceas vechi care arăta ca un nap și s-a uitat la el.

— Mai am câteva ceasuri până pleacă trenul, dar… mă rog, poate ai dreptate. Îmi pare rău, domnule Ford. Sperasem, dacă nu puteam mai mult de-atât, măcar să te iau de-aici cu mine.

— N-aș fi putut să plec, indiferent care-ar fi fost situația. Cum spuneai și dumneata, sunt legat de locul ăsta. N-o să fiu liber cât voi trăi…

XXV

N-ai niciun pic de timp la dispoziție, dar îți pare c-ai avea o veșnicie. N-ai nimic de făcut, dar parcă ai avea totul.

Îți faci cafea și fumezi câteva țigări; și arătătoarele ceasului s-au prostit de tot. Abia dacă se mișcă, abia de s-au clintit din locul în care le-ai văzut ultima dată, dar au măsurat o jumătate? două treimi? din viața ta. Ai o veșnicie, dar n-ajunge pentru nimic.

Ai o veșnicie; și pe undeva nu prea poți să faci nimic cu ea. Ai o veșnicie; și e lată de-un kilometru jumate, adâncă de-un țol și plină de aligatori.

Te duci în birou și iei o carte sau două de pe raft. Citești câteva rânduri de parcă viața ta ar depinde de citirea lor corectă. Dar știi că viața ta nu depinde de niciunul dintre lucrurile care au logică și te-ntrebi de unde naiba ți-a venit ideea că ar fi așa; și începi să te întristezi.

Te duci în laborator și începi să umbli printre șirurile de recipiente și cutii, dărâmându-le pe jos, lovindu-le, călcându-le în picioare. Găsești sticla cu acid azotic sută la sută pur și-i smulgi dopul de cauciuc. O iei cu tine în birou și-o plimbi de-a lungul șirurilor de cărți. Iar legăturile de piele încep să fumege, să se încrețească și să se usuce – dar nu-i suficient.

Te întorci în laborator. Ieși de-acolo cu o sticlă de un galon plină cu alcool și o cutie cu lumânări lungi, păstrată pentru cazuri de urgență. Pentru *cazuri de urgență.*

Urci la etaj și mai departe, pe scărița care duce în pod. Cobori din pod și treci prin fiecare dormitor. Te întorci la parter și cobori la subsol. Iar când te întorci în bucătărie nu mai ai nimic în mână. Au dispărut toate lumânările, tot alcoolul.

Scuturi ibricul de cafea și-l pui la loc pe plită. Îți mai răsucești o țigară. Iei un cuțit pentru carne dintr-un sertar și ți-l strecori în mâneca de la cămașa bej-rozalie cu papion negru.

Stai la masă cu cafeaua și țigara ta și-ți miști ușor cotul în sus și-n jos ca să vezi cât de mult poți să-ți cobori brațul fără să-ți scape cuțitul, lăsându-l să alunece pe mânecă în jos de vreo două ori.

Îți spui „Păi, cum o să poți? Cum poți să rănești pe cineva care deja a murit?”

Te întrebi dacă ai făcut totul cum trebuie, ca nu cumva să mai rămână ceva, orice, care n-ar fi trebuit să existe vreodată, și știi că totul a fost făcut așa cum trebuie. Știi pentru că ai plănuit momentul acesta de dinainte de veșnicie, de demult și de departe.

Ridici privirea spre tavan, ascultând, spre tavan și mai departe, în adâncimea cerului. Și nu există nici umbră de îndoială în mintea ta. Ăla o să fie avionul, ce mai încoace și-ncolo, venind dinspre est, de la Fort Worth. Avionul în care va fi ea.

Ridici privirea spre tavan, rânjind, dai din cap și spui: „Demult nu ne-am văzut. În orice caz, ce-ai mai făcut în ultima vreme, păpușă, ha? Cum îți merge, Joyce?”

XXVI

Doar așa, de-amorul artei, am tras cu ochiul pe la ușa din spate, apoi am pășit până la jumătatea sufrageriei și m-am aplecat să pot privi pe fereastră. Era exact așa cum mă gândisem, desigur. Înconjuraseră casa din toate unghiurile. Bărbați cu pușți Winchester. Adjuncți de șerif, cei mai mulți, alături de câțiva „inspectori de specialitate” aflați pe statul de plată al lui Conway.

Ar fi fost amuzant să mă pot uita ca lumea, să apar în cadrul ușii și să răcnesc un salut către ei. Dar ar fi fost amuzant și pentru ei, și-mi închipuiam că și-așa se distrau mult prea bine. În orice caz, unii dintre acei „inspectori” erau în stare să se cam grăbească la trăgaci, nerăbdători să-i arate șefului lor că erau mereu în alertă, iar eu mai aveam deocamdată o mică trebușoară de făcut.

Trebuia să împachetez toate lucrurile ca să le iau cu mine.

Am mai făcut o ultimă plimbare prin casă și am văzut că totul – alcoolul, lumânările, totul – era în regulă. Am coborât la parter, închizând toate ușile în urma mea – *toate ușile în urma mea* –, și m-am așezat comod la masa din bucătărie.

Ibricul de cafea era gol. Mai rămăsese o singură foiță de țigară și destul tutun cât s-o umplu, și, mda – *mda*! –, ajunsesem la ultimul chibrit. Cu siguranță că lucrurile mergeau bine.

Am pufăit din țigară, privind jarul roșu-cenușiu care mi se apropia de degete. Am vegheat, fără să fie nevoie, știind că doar atât aveau să înainteze, niciun pas mai departe.

Am auzit o mașină oprindu-se pe alee. Am auzit vreo două uși trântindu-se. I-am auzit pe ei intrând în curte, urcând treptele și traversând veranda. Am auzit ușa din față deschizându-se; iar ei au intrat. Și jarul arsese de tot, țigara se stinsese.

Am lăsat-o jos pe farfurioară și am ridicat privirea.

Mai întâi m-am uitat pe fereastra bucătăriei, la cei doi inși care stăteau afară. Apoi am privit către ei:

Conway și Hendricks, Hank Butterby și Jeff Plummer. Doi sau trei flăcăi pe care nu-i cunoșteam.

S-au retras mai la distanță, urmărindu-mă cu privirea, lăsând-o pe ea să înainteze în fața lor. Am privit-o.

Joyce Lakeland.

Avea gâtul prins într-un mulaj de ghips turnat până la bărbie, ca un guler, și umbla cu spatele țeapăn și mișcări smucite. Fața îi era o mască albă de tifon și leucoplast, de sub care nu i se vedea mare lucru în afară de ochi și buze. Și încerca să spună ceva – i se mișcau buzele –, dar vocea nu i s-a auzit deadevăratelea. Abia dacă a reușit să scoată o șoaptă.

— *Lou… eu n-am…*

— Sigur. Nici nu mi-am închipuit asta, păpușă.

A continuat să se apropie de mine și m-am sculat în picioare, cu brațul drept ridicat de parcă îmi netezeam părul.

Simțeam cum mi se strâmbă figura, cum mi se retrag buzele din fața dinților. Știam cum trebuie să fi arătat, dar ei nu părea să-i pese. Nu era speriată. De ce-ar fi trebuit să fie?

— *… așa, Lou. Nu așa…*

— Sigur, nu poți, am spus. Nu prea văd cum ai putea.

— *… oricum, nu fără…*

— Două inimi care bat ca una, am spus. D-două… ha, ha, ha… două… ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha… două… I-Isuse Hri… ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha… două, Isuse…

Și am țâșnit spre ea, drept spre ea, așa cum își închipuiseră ei că voi face. Aproape. Și a fost ca și cum aș fi dat semnalul, fiindcă fumul a prins deodată să urce în valuri prin podea. Iar camera a explodat de împușcături și urlete și eu parcă am explodat odată cu ea, urlând și râzând și… și… Fiindcă ei nu prinseseră ideea. O prinsese ea între coaste, dimpreună cu lama. Și au trăit cu toții fericiți până la adânci bătrânețe, cred, și cred că… asta-i… tot.

Îhî, socot că asta-i tot, dacă nu cumva soiul nostru mai primește o șansă pe lumea cealaltă. Soiul nostru. Noi știa.

Noi toți care-am pornit jocul cu un tac strâmb, care ne-am dorit atât de mult și-am primit atât de puțin, care am avut intenții atât de bune și-am sfeclit-o atât de rău. Noi toți știa. Eu și Joyce Lakeland, și Johnnie Pappas, și Bob Maples, și grasu’ de Elmer Conway și mititica de Amy Stanton. Noi toți.

Noi toți.

Sfârșit

virtual-project.eu